

இருமாத இதழ்

விலை ரூ 20 / -

நமது சாண்

இதழாய் ஓர் எழுத்தியக்கம்

தலித் சாதிகளைப்
பொருட்படுத்தாத
தமிழ்ச் சாதிகள்

கிந்தியக் கலாச்சாரமும்
சோனியாவின் அரசியலும்

கந்தர்வன்
1945 - 2004

கந்தர்வன் : 1945 - 2004

கலைந்த கனவு

'கந்தர்வன்' நாமக்கல் கருவூல அதிகாரியாகக் கடந்த சில மாதங்களாக உள்ளார். நமக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது," என்றார் நண்பர் துரை.

"அதனால் என்ன? சி.பி.எம். காரர்தானே?" என்று பழமையான நக்கலுடன் நான் பதில் சொன்னேன்.

"அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். நான்கூட அது போலத்தான் நினைத்தேன். ஆனால் அவர் அப்படி இல்லை," என்றார் துரை. பல காலமாகக் கட்சிக்காரராக இருக்கும் ஒருவர் எப்படி வித்தியாசமானவராக இருக்க முடியும் என்று எனக்குக் குழப்பம் ஏற்பட்டது.

"நானைக்கு அவரைச் சந்திப்போமா?" என்றார் துரை. "சரி," என்றேன். அடுத்த நாள் கந்தர்வனை அழைத்துக் கொண்டு துரை வந்தார். பெரிய எழுத்தாளர் - வயதில் மூத்தவர் - கட்சிக்காரர் என்ற கண்ணோட்டங்களுடன் அவரை வரவேற்றேன்.

பரஸ்பர அறிமுகப்படுத்தல்களின் பிறகு சில விசயங்களைப் பேசத் தொடங்கினோம். எவ்வளவு பெரிய விசயத்தைக் கேட்டாலும் - ஒரு குழந்தையின் ஆர்வத்துடன் அதனை அவர் எதிர்கொண்டதும், பதில் கூறியதும் என்னுள் வியப்பைத் தூண்டியது. ஒரு கட்சிக்காரரிடம், நம்மினும் மூத்தவரிடம் பேசுகின்றோம் என்பது போய், ஒரு பாசமிகு அண்ணனிடம், ஒரு அன்பு நிறைந்த படைப்பாளியிடம், ஒரு உண்மையான மனிதரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் தலை தூக்கியது. இருந்தாலும் முன் காலங்களில் பலரிடம் ஏற்பட்ட அனுபவம் ஒரு எச்சரிக்கையையும் செய்தது.

ஒரே நாளில் எப்படி ஒரு மனிதரைப் பற்றிய முடிவுக்கு வருவது? புதிதாக வந்த இடத்தில் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் நடப்பவர்களையும் நாம் பார்த்த அனுபவம் எச்சரித்தது. அடுத்தடுத்த சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன.

அடுத்த ஒரு மாதத்தில் அவரை ஒரு நாள் பார்க்காவிட்டாலும் எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்காமல் போனது. சனி, ஞாயிறு விடுமுறையில் அவர் புதுக்கோட்டை சென்றுவிடுவார். அதையும் மறந்து அவர் தங்கியிருந்த விடுதிக்குச் சென்று விடுவேன். பின் ஏமாற்றத்துடன் திரும்புவேன். அடுத்து வந்த நாட்களில் தயக்கமும் கூச்சமும் விலகி எதையும் அவரிடம் பேசலாம் என்ற மனோபாவம் உருவாகியது.

அடுத்தடுத்த வாரங்களில் கலை, இலக்கியம், வரலாறு, தத்துவம் என்று பல துறைகளைப் பற்றி பேச்சுகள் வளர்ந்தன. இதன் ஊடாகவே அவருடைய வாழ்க்கை பற்றியும் தெரிந்து கொண்டேன். இந்த உரையாடல்களில் பெரும்பான்மையும், நானும், துரையும், பெருமாள் முருகனும் சேர்ந்தே கலந்து கொண்டோம். ஒரு நாள் "போஸ்ட் மார்டனிசம் பற்றி அறிந்திருக்கிறீர்களா?" என்று நான் கேட்டேன். "எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் இப்பொழுது சொல்லுங்கள், தெரிந்து கொள்கின்றேன்," என்றார். நானும் எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சொன்னேன். மற்றொரு நாள் "மார்க்சிய மூலநூல்களைப் படித்திருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டேன். "ஏதோ ஒன்றிரண்டு நூல்களைப் படித்துள்ளேன். முழுமையாகப் படிக்கவில்லை. நீங்களே சொல்லுங்கள்," என்றார்.

நான் "மார்க்சியம் என்பது ஒரே விதமானது இல்லை. பன்மைத் தன்மை உள்ளது. ஒன்று மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின், ஸ்டாலின், மாவோ என்று சேகுவராவுடன் செல்வது. இன்னொன்று மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், பிளக்கானோவ், லெனின், கிராம்ஸ்கி, அடர்னோ, அல்தாசர், பூகோ, லியோடார்ட் என்று செல்வது. முன்னது அரசியல் சார்ந்து அதிகாரம் நோக்கியது - பின்னது சிந்தனையின் ஊடாக மனித விடுதலையை நோக்கியது. அரசியல் நோக்கிலான மார்க்சியத்திற்கு வெற்றி, தோல்விகளும், ஏற்ற இறக்கங்களும் உண்டு. ஆனால் தத்துவ நோக்கிலான சிந்தனை எக்காலத்திலும் வளர்முகமாகத்தான் உள்ளது. தற்பொழுது வீழ்த்தப்பட்டு விட்டதாகக் கருதப்படுவது அரசியல் அதிகாரம்தானே ஒழிய மார்க்சியச் சிந்தனை என்றும் வீழ்த்தப்பட முடியாதது," என்றேன். "ஆத்தாடி!" என்றார் கந்தர்வன். அவர் தன் வியப்பைத் தெரிவிப்பதற்கு இந்தச் சொல்லைத்தான் பயன்படுத்துவார். என் காதில் அந்த வார்த்தை இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டே உள்ளது.

மார்க்சியச் சிந்தனை - மற்ற மனித மேம்பாட்டுச் சிந்தனையின் ஊடாகச் செல்லும் எவரையும் அவர் பாராட்டாமல் இருந்ததில்லை. வருபவர் சி.பி.எம்.காரராக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அ.மார்க்சின் நூல்களை, செயல்களை அவர் முழுமையாக வரவேற்றார். அவரை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மேடைகளில் பேச வைக்க வேண்டும் என்றார். அதனைச் செயலிலும் காட்டினார். ஆனால் அவர் நாமக்கல்லில் இருந்தவரை அவரது இயக்கத்தைச் சார்ந்த கு. சின்னப்ப பாரதி அவர்களை ஒருமுறையேனும் சந்திக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. "சின்னப்ப பாரதியை ஒருமுறையாவது நீங்கள் சந்திக்கலாமே?" என்று நான் கேட்டேன். "அட கூம்மா இருங்க வேல்சாமி," என்றார். "கூம்மா இருங்க" என்று அவர் சொல்லும் சந்தர்ப்பங்கள் அர்த்த பூர்வமானவையாக அமைந்திருக்கும். அந்த இனிய குரலை இனி என்று நான் கேட்பேன்! குறுகிய காலத்தில் இனிய கனவாகக் கலைந்துவிட்டார் அந்த அன்புருவான மனிதர்.

- பொ. வேல்சாமி

கவிதாசரன்

இதழாய் ஓர் எழுத்தியக்கம்

மே - ஜூன், 2004

ஆசிரியர்
கவிதாசரன்

இதழ் விலை: ரூ. 20

சுந்தர்விவரம்

தனி இதழ்	ரூ. 20
10 இதழ்களின் நன்கொடை	ரூ. 200
25 இதழ்களின் நன்கொடை	ரூ. 500
50 இதழ்களின் நன்கொடை	ரூ. 1000
வெளிநாடு தனி இதழ்	\$2

தொடர்பு முகவரி:

கவிதாசரன்

31, டி.கே.எஸ். நகர்,
சென்னை - 600 019.

தொலைபேசி: 044-2573 44 99

KAVITHAASARAN

31, T.K.S. Nagar, Chennai-600 019.
Tamilnadu, India.
Phone: 044-2573 44 99

E-mail: kavithaasaran@yahoo.com

Website

http://www.geocities.com/kavithaasaran/

முகப்பு: ஜீவமணி

உள்ளோவியங்கள்: உலகு / பெருவை

நூல் மதிப்புரைக்கு 2 படிகள் அனுப்புக.
ஓர் ஆண்டுக்குள் வெளிவந்த புதிய
நூல்களை அனுப்புக.

விளம்பரக் கட்டணம் :

வெளி அட்டை பலவண்ணம்	ரூ. 5000/-
உள் அட்டை பலவண்ணம்	ரூ. 3500/-
முழு பக்கம்	ரூ. 1500/-
அரைப்பக்கம்	ரூ. 750/-

உள்ளே

இந்தியக் கலாச்சாரமும் சோனியாவின் அரசியலும்	2
பதினைந்து வருடங்களும் இரண்டரை லகரமும் ஒரு தற்கொலை முயற்சியும்	11
திரைக்குப் பின்னால்	14
தினமலர் நிகழ்த்தும் இதழியல் ஃபாசிசம்	21
பின்னைக் காலனித்துவம்: ஒரு பொது அறிமுகம்	27
இன்றைய கவிதை	33
பார்ப்பனியப் பல்லக்கு தூக்கும் பகுத்தறிவுப் பாசறைகள்	40
கோவில் - நிலம் - சாதி - II	45
தலித் சாதிகளைப் பொருட்படுத்தாத தமிழ்ச் சாதிகள்	51
மல்லிகா டீச்சரும் மகாலிங்கம் பாடலும்	54
தணிக்கை செய்யப்படாத சுய அனுபவங்கள்	58
இலக்குமி குமாரன் ஞானதிரவியத்தின் மண்மணம் கமழும் நவீன கவிதைகள்	63

இதழ் 20 நாட்கள் தாமதம். தெரிந்தே நேர்ந்த தாமதம்.
நோக்கம் நிறைவேறவில்லை. தாமதம் தவிர்க்கப்படாது.
நண்பர்கள் சந்தாவை புதுப்பிக்க வேண்டும்.
அடுத்த இதழ் சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டுமே அனுப்பப்படும்.

இந்தியக் கலாச்சாரமும் சோனியாவின் அரசியலும்

சில கருத்து விவரிப்புகள்:

இந்தியாவில் நூற்றுக்கணக்கான கலாச்சாரங்கள் நிலவுகின்றன. ஒருவசதிக்காக அவற்றை மூன்றாக வகைப்படுத்தலாம். முதலாவது: வைதிகக் கலாச்சாரம் - இந்துக் கலாச்சாரம் - சாக்கடையில் நின்றுகொண்டு கங்கா ஸ்நானம் பண்ணுவதாகப் புரளி பண்ணுவது - ஐதிகங்களின் குருட்டாட்டம் - பாவனைக் கலாச்சாரம் - பாசாங்குத்தனமான வாழ்வைப் பாசாங்கில்லாமல் வாழ்ந்து காட்டுவது.

இரண்டாவது: தொல்குடிக்கலாச்சாரம் - நாட்டார் கலாச்சாரம் - சாக்கடையைச் சாக்கடையாகவும் நன்னீரை நன்னீராகவும் பார்க்கும், பாவிக்கும் கலாச்சாரம் - சாக்கடை உரமாகும் பட்சத்தில் தோட்டத்திற்குப்பாய்ச்சி, வேரில்பாயும் சாக்கடையைக் காய்களில் கற்பித்துக் கொள்ளாத எதார்த்தக் கலாச்சாரம் - நீத்தார் பெருமையில் மூடத்தனம் வளர்க்கும் மூத்தோர் கலாச்சாரம்.

மூன்றாவது: இந்தியக் கலாச்சாரம் - கதம்பக் கலாச்சாரம் - இருமைகளில் பட்டும் படாமல் புகுந்து செல்வது - கண்ணாமூச்சி கலாச்சாரம் - சூத்திர கலாச்சாரம் - இந்துக் கலாச்சாரம் உள் வாங்கலும் சாய்மானமும் கொண்ட பூச்சுக் கலாச்சாரம்.

இலக்குமி குமாரன் ஞானதிரவியம் என்னுமொரு கவிஞர். தானே ஒரு கவிதையாகித் தன்னையே கவிதையாக்குகிறவர். 'நிலாப் பேச்சு' என்னும் அவரது கவிதைத் தொகுதியில் பருந்தின் நிழல் புரியும் சாகசம் பற்றி ஒரு கவிதை எழுதியுள்ளார். (இந்த இதழ் மதிப்புரையில் அக்கவிதை முழுமையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.) நீரில் கரையாமல், மரத்தில் மோதிச் சிதறாமல், முள்ளில் காயம் படாமல், குச்சியில் குத்திக் கிழிபடாமல், மேடு பள்ளங்களில் உருண்டு உடையாமல் பயணிக்கிறதாம்பருந்தின் நிழல். இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் நல்ல படிமமாக இக்கவிதையைக் கொள்ளலாம். பிறரைப் பாதித்துக்கொண்டே பிறரால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கப்பழகுவது இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் இழுவிசை.

"ஒரு விஷயத்தை மூன்று வழிகளில் அணுகலாம். ஒன்று சரியான வழி. மற்றொன்று தவறான வழி. மூன்றாவது இந்திய வழி," என்று சோனியா காந்தி ஒருமுறை சொன்ன ஞாபகம். இந்தியக் கலாச்சாரத்தின்பால் அவர் பெற்றுள்ள புலமைக்கு இது சான்று. இதைவிடச் செழுமையாக இன்னொன்றும்

சேர்ந்திருக்கிறது. அண்மையில் பிரதமர் பதவியை ஏற்க மறுத்ததற்கு அவரது 'உள்குரலின்' வழிகாட்டலே காரணம் என்று ஒருபோடு போட்டாரே. அந்த உள்குரல் சமோச்சாரம் அசல் இந்தியச் சர்க்கு. காந்தியடிகள் அடிக்கடி பயன்படுத்திய சர்க்கு. அவர் பல சமயங்களில் தன் அரசியல் எதிரிகளை ஓரங்கட்டவும், வெளிப் படையாகத் தர்க்கத்துக்குட்படுத்த மறுக்கும் தன் செயல்களுக்கு நியாயம் கற்பிக்கவும் தன் உள்குரலை உசுப்பிவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அச்சு அசலாக அதே உத்தியைப் பயன்படுத்தி சோனியாவும் இந்தப் பதவி மறுப்பு நிலைப்பாட்டை எடுத்திருக்கிறார்.

சங்கப் பரிவாரங்கள் சோனியாவை வெளிப் படையாக விமர்சிப்பதற்கு அவருடைய வெளி நாட்டுப் பிறப்பு ஒன்றுதான் கைகொடுக்கிறது. அல்லாமல் தங்கள் உள்குரல் புலம்புகிறது என்று சொல்லி அவர் ஒரு கிறித்தவப் பெண் என்றாகத்தமுடியும்? சோனியா இந்தியாவில் பிறக்கவில்லைதான். என்ன செய்வது. ஒரே பிறவியில் ஒருவர் இரண்டு முறை பிறக்க முடியாது. ஆனால் அவர்கள் மட்டும் பிறப்பார்கள். ஒரு பூணூலை மாட்டிக்கொண்டு, பிரம்மோபதேசம் கேட்டுக் கொண்டால் அக்கணமே இருபிறப்பாளராகி விடுவார்கள். என்ன மாதிரியான அட்டுழியம்! இந்தப் பாவனைப்பிறவிகளின் பழிபாவங்களைச் சுமந்து களைப்பதே இந்தியப் பெரும்பான்மைக்கு ஈரல்குலை நோயாகிவிட்டது.

இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் சோனியாவால் புகுந்து வரமுடியாத ஒரு பகுதியும் இருக்கிறது. இன்று வரையுள்ள வரலாறு நெடுகிலும் ஓர் அந்நியப் பிறவியால் உள்வாங்கிக் கொள்ளப்படாத இந்தியக் கலாச்சாரம் என்பது உயர்வுதாழ்வு கற்பிக்கும், கடைபிடிக்கும் அதன் சாதிய அமைப்புதான். அந்நிய தேசத்துப் பாதிரி நொபிலியும் அன்னி பெசன்ட் அம்மையும் தங்களை பிராமணர்களாகப் புனைந்துகொண்டாலும் கூட தங்களுக்கு எதிர் முனையில் நிறுத்தப்படுபவர்களாகத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களையும் சூத்திரர்களையும் வலிந்து ஏற்றார்களா என்பதற்கு வெளிப்படையான சான்றுகள் இல்லை. ஒரு நபர் இந்தியர் ஆகிவிடுவதென்பது அவருக்கான ஒரு சாதியை வரித்துக் கொள்வதும், சாதி ஏற்றத்தாழ்வை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட கலாச்சாரக் கூறுகளை உள்வாங்கி வாழ்ந்தலும் என்பதாக இருக்கமுடியும் எனில், அப்படியோர் அங்கீகாரம் அவர்களுக்கு

கண்ணியத்தின்
ஒட்டுமொத்த
உருவமாக நின்றார்;
ஒற்றை மனுஷியாக
ஓங்கி நின்றார்.
'ஒற்றை மனுஷி'
என்பது இந்த
விஷயத்தில்
அவருக்கு வாய்த்த
ஓர் உன்னதப் படிமம்.

வழங்கப்பட வேண்டும். அந்த அங்கீகார முத்திரையை இன்றைக்கும், என்னைக்கும் கைவசப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் பார்ப்பனர். அவர்கள் அதைச் செய்யப் போவதில்லை, ஆகவே, அவர்களுக்கு சோனியா எப் பொழுதும் ஓர் அந்நியரே. இந்தியராவது, இந்தியராய் அங்கீகரிக்கப் படுவது என்பவற்றில் இந்த அங்கீகாரக் கோரலை அழித்துவிடும் வல்லமை சோனியாவுக்கு இருந்தது. அதை அவர் பயன்படுத்த மறுத்துவிட்டார். அது இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பு. அவர் பெற்ற மகத்தான வெற்றிக்குப் பிறகு பதவி ஏற்க மறுத்ததனால் சுதந்திர இந்தியா முதல்முறையாக ஒரு சாதியற்ற பிரதமரை வென்றெடுக்க முடியாமல் நட்டப்பட்டுப் போயிற்று.

இக்கட்டுரைத் தலைப்பில் 'கலாச்சாரம்' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தபோது எனக்குள் பதிந்திருந்த மூன்று காட்சிகள் மேலெழுந்து முகம் காட்டின.

முதல் காட்சி மேனகா காந்தி சம்பந்தப்பட்டது. அவர் மத்திய அமைச்சராயிருந்தபோது பட்டியலின மக்கள் மேம்பாட்டு நிதியை எடுத்து விலங்குகள் பராமரிப்புக்காகச் செலவிட்டார். நலிந்த மக்களைவிட விலங்குகளை மேன்மைப்படுத்தும் அவரது கருணையின் குரலம் என்னை எடுத்துக் குலுக்கியது. இந்திய மேட்டிமைத்தனம் அதை இயல்பாகவே எடுத்துக்கொண்டது. கடைசியில் அவரும் அவர்பிள்ளையும் போய் பா.ஜ.க. வில் இணைந்தார்கள். இந்தப் பொருத்தத்தின் மாற்றாகத்தான் அவர் எப்போதோ இந்திராகாந்தி குடும்பத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருந்தார்.

இரண்டாவது காட்சி பிச்சையளித்தல் பற்றியது. பிச்சை இடுகிறவன், பெறுகிறவன் என்று இருபெரும் பிரிவுகளாகச் சமுதாயம் பிளவுண்டிருப்பதை அங்கீகரிக்கும் இந்தியாவின் தலையாய பண்பாக்கம், நாமே இன்னும் முட்டாள்களாய்த்தான் இருக்கிறோம். நம் முன்னோர் நம்மைவிட முட்டாள்களாயிருந்து தானே மூத்தவர்களானார்கள்? அல்லாமலா வள்ளுவப் பெருந்தகை பிச்சையிட்டுப் புகழோடு வாழ்வதை உயிரின் ஊதியம் என்று போற்றியிருப்பார்! தேர்தலுக்குமுன் உ.பி.யின் பா.ஜ.க. தலைவர் லால்ஜி டாண்டன் தன் பிறந்த நாள் விழாவில் எளியவர்களுக்கு சேலைகள் வழங்கினார். வழங்கியிருந்தால்தான் வம்பில்லையே. தூக்கிக் கடாசினார். சேலைகளைத் தாவிப்பிடிப்பதில் மிதிபட்டு 26 பேர் இறந்துபோயினர். லால்ஜி

யானவர் வாஜ்பேயியின் நெருங்கிய நெடுநாள் நண்பர். தேர்தல் ஒருங் கிணைப்பாளர். தேர்தல் கமிஷன் விதி மீறலைச் சுட்டிக் காட்டி கேள்வி கேட்டது. லால்ஜியின்மேல் குற்றம் சொல்லக் கூடாது என்றார் உ.பி.முதல்வர் முலாயம் சிங். வாஜ்பேயியை இதில் சம்பந்தப்படுத்தக்கூடாது என்றார் மாயாவதி. சீமான், சீமாட்டிகளின் சுயநலக் கரிசனம். வாஜ்பேயி தன் நண்பரோடு சென்றுதான் வேட்புமனு தாக்கல் செய்தார். நண்பரும் அவரை விட்டுப் பிரியவில்லை. செத்தவர்கள் குடும்பங்களுக்கு ஏதேனும் உதவினார்களா, தெரியவில்லை. ஊடகங்கள் இதுபோன்ற அற்பவிஷயங்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை. ஒரு பசுவை உரித்தார்கள் என்று இட்டுக்கட்டி கதைபரப்பி ஐந்து தொல் குடிமக்களை உரித்த சமூகமாயிற்றே. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் சோனியாகூட புடவைப் பிரச்சினையை பெரிதுபண்ணவில்லை! இந்தியக் கலாச்சாரம் அவரை இழுத்துவைத்து எச்சரித்திருக்கும் 'சும்மா அலம்பல் பண்ணாதே!' என்று.

மூன்றாவது காட்சி, நிலவும் சூழலைவைத்து நானாக அனுமானித்துக் கொண்டது. எல்லா கட்சிகளும் தேர்தல் களத்தில் தங்கள் சாதனைகளைப் பட்டியலிட்டே வாக்கு சேகரிக்கும். பா.ஜ.க. சோனியாவைத் தாக்கியே வாக்கு கேட்டது. பா.ஜ.க. ஒன்றும் சோனிக் கட்சியில்லை. வாஜ்பேயி ஆள்வதால்தான் சூரியன் கிழக்கே உதிக்கிறது, வானம் இடிந்து விழாமல் இருக்கிறது என்று வல்லமை பேசக்கூடிய கட்சி. அவர்களுக்கும், சொல்லிக் கொள்ளும்படி சாதனைகள் இருந்தன. அவற்றைப் பட்டியலிட்டால் 'இப்போதெல்லாம் கையில் செல்போன்களுடன்தான் பட்டினிச் சாவுகள் நிகழ்கின்றன' என்பதாகவோ, 'எங்கள் ஆட்சியில் பிச்சைக் காரர்கள் கூட கிரிக்கெட் ஸ்கோர் கேட்கும் தேசபக்தர்களாகி விட்டார்கள்' என்பதாகவோ இருக்கும் என்று பட்டது.

இம்மூன்று காட்சிகளையும் பிழிந்தெடுத்து சாறுதிரட்டி தத்துவ அடுப்பிலிட்டு விழுதுப்பதம் வரும்வரை காய்ச்சி எடுத்தால் அதுதான். இந்துக் கலாச்சாரம்.

ஆளும் வர்க்கத்து மருமகர்கள் பெரும்பாலும் அயல்நாட்டினர் என்பது இந்திய மரபுவழி வரலாறு. சோனியாவின் எதிரிகள் இதை நன்கறிந்தவர்கள். சென்ற காலங்களில் ஓர் அரசினங்குமரிக்கு நடக்கும் சுயம்வரத்தில் 56 தேசத்து அரசர்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள். அந்தத் தேசங்களில் சீனம், சாவகம், கடாரம், காந்தாரம் யாவும் அடக்கம். எல்லை என்றும் இறையாண்மை என்றும் வந்துவிட்டால் அண்டை நாடுதான் அதிகம் அந்நியப்பட்டுப்போகிறது.

இந்திய மரபுப்படி பெண்ணானவள் பெயர்த்து நடப்பதும் நாற்றுப்போல. சுயம் என்னும் பச்சையம் பிடிக்கும் முன்பே பிறந்தகம் என்னும் நாற்றங்காலிலிருந்து புக்கக வயலுக்குள் பிடுங்கி நடப்புகிறவள். அவளது வாழ்வும் தாழ்வும், இருப்பும் பொறுப்பும் தொடக்கம்பெறுவது புகுந்த வீட்டிலிருந்துதான். பெண்ணின் மொத்த வாழ்வும் வரித்துக் கொண்டவளின் நிழலாகவும். பின்னர் பதிலியாகவும் உருமாற்றப்படுகிறது.

வெளிநாட்டு மருமகர்கள் தங்கள் பிறப்பினடியாக எழும் அடையாளச் சிக்கலைக் கடக்க, புகுந்த வீட்டுக் கலாச்சாரத்தை வெகுதீவிரமாகத் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டு அதன் காப்பாளர்களாகவும், காலப்போக்கில் தங்கள் கணவன்மார் களுக்கே கலாச்சாரப் போதகர்களாகவும் மாறிவிடுவார்கள். ஜார்ஜியாவில் பிறந்த ஸ்டாலின் அதிருஷ்யராக, ஆஸ்திரியாவில் பிறந்த ஹிட்லர் அதிஜெர்மானியனாக, மலையாள எம்ஜியார் அதிதமிழராக, சிந்தியாகப் பிறந்த அத்வானி அதிஇந்துவாக மாறிவிட்டாற்போல இந்த வெளிநாட்டு மருமகர்கள் அதிஇந்தியர்களாய் சமைவு பெற்றுவிடுவார்கள். சோனியாகாந்தியும் இப்போது அப்படித்தான் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கிறார். 'இந்தியா ஒளிக்கிறது' என்னும் வாசகம் இருண்டுபோனதற்கு அந்த ஜொலிப்புக்கூட ஒரு காரணம் என்பது சாமானியர்களின் கணிப்பு.

முடியாட்சிக்காலம், குடியாட்சிக்காலம் என்பதெல்லாம் உடம்பில் துணிமாற்றமும் தலையில் முடி மாற்றமும் போலத் தான். மனத்தளவில் ஒரு மாற்றமும் இல்லை.

முப்பது லட்சத்துக்குக் கார் வாங்கி, நடைபாதை பிள்ளையாருக்கு சூடம் கொளுத்தி தேங்காய் உடைத்து எலுமிச்சையை டயருக்குக்கீழ் வைத்து நசுக்கி திருஷ்டி கழித்துத் தெருவில் உருட்டினால் அவன் அதிர்வீனப்பழமை வாதிதான். இந்தியாவில் காலமாற்றம் என்பது வெறும் சொல் விளையாட்டு. இந்திய வரலாற்று நதி என்றைக்கு பார்ப்பன தர்மம் என்னும் மடுவில் இறங்கியதோ, அன்றோடு அதன் ஓட்டம் ஒளிந்துகொண்டு விட்டது. மடுவோ அடியில்லாத கடல் மாதிரி. நதி அதிலிருந்து திமிறி எழுந்து மேலேறிப் பாயவே இல்லை. பாய்ச்சல் என்பதெல்லாம் காலம் வெளித்துப்பும் புதுப்புதுச் சொற் பெருக்கால் நுரைத்துப் பொங்கும் மதுக்குப்பியின் பீறிடல் போலத்தான். எந்த நுரைத்தலும் அதன் வர்ணாசிரமப் போதையை தெளி வித்துவிடும் அழற் குழம்பல்ல. மன்னர்வழி அரசுகள் மாறி வாரிசுவழி அரசுகள் தொடர்கின்றன. அதன் சங்கிலித்தொடரைத் தகர்த்தெறிவது மீட்சியற்ற வகுப்பு வாதப் படுகுழிக்கெனில், இருப்பதைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதே இன்னொரு விடுதலையாகிவிடுகிறது.

எல்லாத் தேச அரசுகளும் வெகுமக்களைப் பாமரர்களாக வைத்திருப்பவைதாம். அதாவது மக்கள் தனிவாழ்வில் தன்னுரிமை பேணுகிறவர்களாகவும் தங்கள் அரசுடனான பொதுப்பார்வையில் அரசை நம்பும் பாமரர்களாயும் இருப்பார்கள். ஆனால் இந்தியாவில் பாமரர்களைத்தான் வெகுமக்களாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இதன் உள்முகம் மிகுந்த அலவமானது. இந்தியச் சாமானியர்கள் தங்கள் தேவைகளையும் தேர்வுகளையும் பார்ப்பனர் பொறுப்பில் விட்டுவிடப் பழக்கப் படுத்தப்பட்டவர்கள். பிறவிப்பணிகளை 'விதியே' என்று செய்து கொண்டிருக்கப்படுத்தப்பட்டவர்கள். கால ஓட்டம் வழங்கிய சில புறமாறுதல்களுக்கப்பாலும் தங்கள் அகச்சட்டகத்தைப் பழைய மௌடிக ஜடத்துவத்திலேயே உறையவைத்திருப்பவர்கள். பார்ப்பனர் அவர்களுக்குச் செய்த 'பேருதவி'யாகத்தான் இன்றைக்கும் மனுநீதியே வழி காட்டிச் சட்டமாகவும் பகவத்கீதையே சத்தியப் பிரமாண சாட்சியாகவும் நெஞ்சேறி மிதிக்க, அவர்கள் சிலுவை சுமந்தலைகிறார்கள்.

வாரிசு அரசியல் இரண்டுவகைப்படும். ஒன்று நேருவின் வாரிசு அரசியல். மக்களே முன்நின்று வளர்த்த அரசியல். மற்றொன்று கருணாநிதியின் வாரிசு அரசியல். தம் மக்களையே முன்நிறுத்தி

வளர்த்த அரசியல். முன்னது அர்ப்பணிப் புள்ள அதிகாரமையம். பின்னது தன்னலமுள்ள வருமானமையம்.

சோனியா என்னும் போராளி:

அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பின்படி இந்திராகாந்தி பிரதமர்பதவியைத்துறக்க மறுத்து அவசர நிலையைப் பிறப்பித்தார். அதன் தேவையை நியாயப்படுத்துவதற்காக 'கடின உழைப்புக்கு ஈடு இணை ஏதுமில்லை' என்னும் முழக்கத்தை நாடெங்கும் விளம்பரப்படுத்தினார்.

ஏறக்குறைய 28 ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு அவரது மருமகன் அதே முழக்கத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கடுமையாக உழைத்து தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். அன்று இந்திரா துறக்க மறுத்த அதே பிரதமர்பதவியை இவர் ஏற்க மறுத்துத் தன் குடும்பத்திற்கேற்பட்ட பழியைத்துடைத்தார்.

யோசித்துப் பார்த்தால் சோனியாகாந்தியின் ஒவ்வொரு செயல்பாடும் புருந்தவீட்டுப் பெருமையை நிலைநாட்டுவதாகவும் அதன் தடைப்பட்ட பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றி வாரிசு அரசியலை மறுசுழற்சிக்கு உட்படுத்துவதாகவும் இருந்து வருகிறது. ஓர் இந்திய மருமகனின் புக்கக்கடமை களை இவ்வளவு துல்லியமாகப் புரிந்துகொண்டு அர்ப்பணிப்போடு செயல்படுத்துபவரை அவரது வெளிநாட்டுப் பிறப்பைக் காரணம் காட்டி "அவருக்கு நம் கலாச்சாரம் தெரியாது; நம்பாரம்பரியம் புரியாது" என்று ஏளனம் செய்தனர் அவரது அரசியல் எதிரிகள். கண்டனங்களையும் அவதூறுகளையும் கழிசடை மொழிகளையும் விமர்சனம் என்னும் பெயரில் அவர்மேல்தூற்றிவிட்டனர்.

சோனியாகாந்தி கொஞ்சமும் அசரவில்லை; அசைந்துகொடுக்க வில்லை; பதற்றப்படவில்லை. துணுக்குறவில்லை. எதிரிகளின் தரங்கெட்ட விமர்சனங்களைக் கண்ணூற்று, "ஈ... இந்தியக் கலாச்சாரம் இத்தனை கேவலமானதா!" என்று யாரும் காரித்துப்பிவிடக் கூடாதே என்னும் கரிசனத்தோடு "இதோ, அதன் இன்னொரு மேன்மையான முகம்," என்று தன்னையே முன்னுதாரணமாக்கிக் கொண்டார்போலத் தன் எதிரிகளின் முன்னால் கண்ணியத்தின் ஓட்டுமொத்த உருவமாக நின்றார்; ஒற்றை மனுஷியாக ஒங்கி நின்றார். "ஒற்றை மனுஷி" என்பது இந்த விஷயத்தில் அவருக்கு வாய்த்த ஓர் உன்னதப் படிமம்.

சோனியாகாந்தியை என்னால் இப்படித்தான் பார்க்கமுடிகிறது. இதுபோலமதிப்பிட அண்மைக் காலங்களில் இந்திய அரசியலில் ஒரு ஆள்கூடத் தேறவில்லை என்பது அவருக்கான கூடுதல் பெருமை. அவரது அரசியல் எதிரிகள் தங்களின் தடித்தனங்களுக்காகத் தங்களுக்குள்ளாகவேனும் மன்னிப்பு கோரவும் வெட்கித்தலைகுனியவும் வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் கலாச்சாரப் போதகர்கள் தாமே தவிர கடைபிடிப்பாளர்கள் அல்லர். அவர்கள் பேசும் கலாச்சாரமும், பேணும் பாரம்பரியமும், நடத்தும் அரசியலும் ஆகக் கீழ்த்தரமானவை என்பதைத் தவிர, அவர்களின் செயல்பாடுகளுக்கு வேறெந்தச் சமாதானமும் சொல்லமுடியாது.

'சோனியா எப்போதும்போலத் தன்னுயரத்தில்தான் நிற்கிறார். அவருடைய எதிரிகள்தான் தரையுரும் மலவண்டுகள்போல் சிறுத்துப்போய் விட்டனர். அதனால்தான் அவர் மிகையாக உயர்ந்து தெரிகிறார்' என்பதாகவும் சித்தரிக்கத் தோன்றுகிறது. எப்படியிருப்பினும் இன்று அவர் தன் உச்சத்தில் இருக்கிறார். அதற்குரிய பக்குவமும் பெற்றிருக்கிறார். எதிரிகள், நண்பர்கள் என்று பாகுபாடின்றி அவரை வெகு இலேசாகக் கணித்திருந்த எல்லாரையும் வியக்கவைத்திருக்கிறார்; திகைக்க வைத்திருக்கிறார். கொஞ்சம் வெளிப்படையாகச் சொல்வதெனில் வகுப்புவாத அரசியலின் இந்திய முட்டாள்தனத்தைச் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குத் தொட்டுத் துலக்கியிருக்கிறார். எனினும் மிகுந்த அடக்கத்தோடும் நம்மில் ஒருவராகவே அதைச் சாதித்திருக்கிறார். அரசியலில் அவரை வெறும் கற்றுக்குட்டியாக எடைபோட்டவர்களைத் தங்கள் அறியாமைக்காகக் கொஞ்சம் தாராளமாகவே கூச்சப்பட வைத்திருக்கிறார்.

ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஒருபேருரு ஒளிந்திருக்கும். அதை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஓர் அரிய கணமும் வந்து வாய்க்கும். ஒளியுள்ளவர்கள் அதனைச் சட்டென்று பற்றிக் கொள்வார்கள். சோனியாவும் அதைத்தான் வெகு இயல்பாகச் செய்து காட்டியிருக்கிறார். மனிதர்களில் கண்ணியமாக வெளிப்படக் கிடைக்கும் அரிய சந்தர்ப்பங்களைக்கூடத் தவறவிட்டுத் தாழ்ந்துபோகிறவர்களே அதிகம். அதிலும் அரசியல்களத்தில் அதற்கு வரம்பே இல்லை என்பதை பா.ஜ.க. காரர்களே

மெய்ப்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சோனியா காந்தி அசட்டையாகக்கூட அப்படி தவற விடவில்லை. தாழ்ந்து போவது தன் இயல்பல்ல என்பதுபோலத் தன்னை எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் எடுத்து நிமிர்த்திக்கொண்டிருக்கிறார். “நூறுகோடி மக்கள் வாழும் நாட்டில் பிரதமராவதற்கு சோனியாவைத்தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்பது தேசிய அவமானம் இல்லையா?” என்று ஒரு பா.ஜ.க. பத்திரிகையாளர் கேட்டிருந்தார். நடைமுறை உண்மைகளை மறைத்துவிட்டு, ஏதோ நூறு கோடி மக்களில் எவர் ஒருவரும் போகிற போக்கில் அந்தப் பதவியைப் பிடித்து விடக் கூடிய மாபெரும் சமத்துவம் நிலவுவதுபோல் பொய்ச்சித்திரம்தீட்ட முயலும் மூடமந்திரமான கேள்வி அது. அதற்குப் பதில் ‘அவமானப்படுவதற்கும் ஒருவனுக்கு அருகதை வேண்டும்’ என்பதுதான்.

சோனியாகாந்தியை அரசியல் அரங்கிலிருந்து முற்றாகத் துடைத்தெறிந்து விடுவதுதான் பா.ஜ.க.வின் ஒற்றைக் குறியிலக்கு. அதற்கு நியாயமான மூன்று வழிகள் உண்டு. ஒன்று, நீதி மன்றத்தை அணுகி சட்டப்படி தீர்வுகாண்பது. நீதி மன்றம் ஏற்கனவே அவரை இந்தியர் என்று தீர்ப்பளித்துவிட்டது. இரண்டு, பாராளுமன்றத்தில் மசோதா கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவது. அதை ஏன் அவர்கள் முன்நகர்த்தவில்லை, அப்படிச் செய்திருந்தால் அதன் விளைவு என்ன வாயிருக்கும் என்பது சோதிக்கப்படவில்லை. மூன்றாவது, தேர்தலில் அவரை எதிர்கொள்வது. கடைசியில் அதிலும் அவர்கள் தோற்றுப்போனார்கள். தேர்தலில் மோதுவது என்று முடிவெடுத்ததுமே அவர் பிரதமர் வேட்பாளராகிவிட்டார். இனி வெற்றி தோல்விதான் அவர் வாய்ப்பை நிர்ணயிக்குமே தவிர அவர்களல்ல. எனவே அவர் வெற்றி பெற்றதுமே அவர்கள் தங்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு அவரை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் ஏற்க மறுக்கிறார்கள். இந்த மூன்று அமைப்புகளிலும் நம்பிக்கையற்ற கலகக்காரர்களும் புரட்சியாளர்களுமே ஏற்க மறுப்பார்கள். ஆனால் இவர்கள் இந்த மூன்றிலும் மூளையாகச் செயல்படுகிறார்கள். ஏற்க மறுத்தால் அந்த மூளை எவ்வளவு தான் தோன்றித்தனமானது, சீரழிவின் சோமிப்புக்கிடங்கு என்பது வெட்டவெளிச்சமாகிறது. இவர்களை நம்பி நாட்டை ஒப்படைத்தால் அங்கு சட்ட ஆட்சிநடக்கும் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? ஆட்சி அமைக்க, கூட்டணி அல்லாமல் இவர்களே அறுதிப்பெரும் பாண்மை பெற்றுவிட்டால் இந்தியாவில்

பல்இனமக்களின் கதி என்னவாகும்? அவர்கள் ஆட்சிசெய்த ஆறாண்டுகாலமும் எல்லைதாண்டிய பயங்கரவாதம் பற்றிக் கத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் இன்று எல்லை மீறியபயங்கரவாதிகளாய்நிலைகுலைந்து அழிச்சாட்டியம் செய்கிறார்கள். இவர்கள்தாம் இந்தியக்கலாச்சாரத்துக்கும் பாரம்பரியத்துக்கும் சொந்தம் கொண்டாடுபவர்கள்.

இந்த அராஜகம் அவர்களது இறுதி இலக்கை நமக்குத் தெளிவாக்குகிறது. அதாவது, இவர்களால் ஏற்கப்படுகிற வர்கள் மட்டுமே இனி இந்தியாவில் வாழத்தகுதியுள்ளவர்கள்; இந்திய ஆட்சியமைப்பில் பங்கேற்கச் சலுகை பெற்றவர்கள். மற்றவர்கள் இம்மண்ணுக்கு வேண்டப்படாதவர்கள்; வேட்டையாடப் படவேண்டியவர்கள்.

பா.ஜ.க.வின் பயங்கரவாதம் ஹிட்லருக்கு நிகரானது. புஷ்ஷைவிடத் தொலைநோக்குள்ளது. ஏரியல் ஷரோனைவிட வக்கிரமானது. சங்கப் பரிவாரங்கள் பெண்களுக்குப் போதிக்கும் திரு விளக்குப் பூணைகளெல்லாம் சுட்டுக்கழுத்தியாகவே மொட்டையடித்து, தரையில்படுத்து, பத்தியச் சோறுண்ணும் புதிய கற்பொழுக்கம் பேணச் செய்வதற்கே; பதிபக்தி பேசும் ரஜினித்தனமான பெண்ணடிமைத்தனம் காக்கவே. இப்படிப்பட்ட நாதாரித்தனங்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது தான் சோனியா பெற்ற வெற்றியின் மகத்துவம் துல்லியமாகப் புலப்படுகிறது. அவர் இந்தக் கும்பலை எப்படி குப்பையாக்கிக் கொட்டியிருக்கிறார் என்று புரிகிறது.

சோனியா காந்தி பெற்ற வெற்றி எண்ணிக்கை பலத்தில் மிகவும் அடக்கமானதுதான். எனினும் தன்னந்தனியாக அவர் எதிர்கொண்ட அறைகூவல்களையும் கடுந்தாக்குதல்களையும், அவற்றுக்கெதிராக அவர் வெளிப்படுத்திய கண்ணியத்தையும் கடுமீ போராட்டத்தையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும்போது அவருக்குக் கிடைத்தது இமாலய வெற்றி மாத்திரமல்ல, இந்தியாவுக்கே கிடைத்த புதிய தன்னெழுச்சி என்றே சொல்லவேண்டும். அந்த வெற்றியை ஒரு கூட்டணி அரசாக்கத்தில் கொண்டு செலுத்துவதற்கு மதச்சார்பின்மையில் இன்னமும் நம்பிக்கை வைத்துள்ள கட்சிகளின் இணக்கமான அணியேர்க்கை தக்கநேரத்தில் கை கொடுத்திருக்கிறது.

காங்கிரஸ் கட்சி தன் 50 ஆண்டுகால ஆட்சியில் எதைச் செய்திருந்தாலும் செய்யாமல் விட்டிருந்தாலும், ஒன்றே ஒன்றுக்காக மட்டும் அதன் இருப்பை நினைவுகூர்ந்தாகவேண்டும். மெல்லமெல்ல மிச்சம் மீதிகளாகிக் கொண்டுவரும் இந்திய சமூகங்களின் பன்மைத் தன்மைக்கும் மதச்சார்பின்மைக்கும் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாகவேனும் அது தன் வரலாறு நெடுகிலும் சாட்சியாயிருந்திருக்கிறது. கடந்த 6 ஆண்டுகால பா.ஜ.க. ஆட்சியில் அந்தப் பன்மைத்துவ சமூக நேர்த்தியில் மளமளவென்று விழுந்த மூர்க்கத் தாக்குதல்களும் நிலைகுலைவுகளும் கருக்கலைப்புகளும், ‘அக்கடா’வென்று செத்துத்தொலைவதைக்கூட சாத்தியமற்றதாகக் கிவிட்டன. அடிபட்டவர்களும் சிதைவுற்றவர்களும் தலைதெறித்தவர்களும், தெருவெங்கும் சாக்கடை வெள்ளமெனப் புரண்டோடும் ‘ஜெய் பூராம்’ அடர்த்தியைக் கடந்து செல்ல முடியாமல் மூச்சுமுட்டி நொறுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கிராமப்புற இந்தியாவெங்கும் வறட்சியும் வேலையின்மையும் பட்டினிச்சாவுகளும் கவிந்துவரும் வேளையில், நகரத் தெருக்களெங்கும் வெறுப்பரசியலின் தேசபக்தி கூச்சல்களும், சந்தைத் திடல்களெங்கும் ராமபக்தி கோஷங்களும், மூளைப் பிசுள்ள சாது சந்நியாசிகளின் கும்பமேளா, மகாமகக் கூத்துகளும், ஒட்டுமொத்த தேசத்தையும் மூளை வளர்ச்சியற்ற - மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் காக்காய் வலிப்புக் கூடாரமாக மாற்றி விட்டிருந்தார்கள்.

வியர்வை பூத்த இந்திய நெற்றிகள் வெட்கப்படத்தக்க பாழ் நெற்றிகளாகப் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு, சாம்பல் சந்தனம் குங்குமப் பற்றிட்ட தட்டுவாணிப் பொட்டுகளாலும் தளுக்குப் பூச்சுகளாலும் அறிவரங்குகள் மடச்சின்னங்களாயின.

அப்படியொரு நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் தேடிக் கண்டடைந்த வெற்றி என்பதுதான் அதன் மகத்தான மகத்துவம். அதன் நிரூபணம்போல் மனத்தில் நம்பிக்கையும் சமாதானமும் துளிர்க்கும்படியாய் அமைந்தது அரசு அமைத்தலின் முதல் பதிவு. எடுத்த எடுப்பில் எவ்வித முன்னறிவிப்பும் தயாரிப்பும் இன்றி மன்மோகன் சிங் பிரதமராக்கப்பட்டதுதான் அந்தப் பதிவு. பிரதமருக்கான பெயரைக் கேட்டதுமே ‘நல்லதேர்வு, சிறந்த வல்லநர், எளிய மனிதர், கறைபடியாதவர்’ என்றெல்லாம்தான் உலகெங்கும் கவனங்கள் ஓடின. பின்னர்தான் ஊடகங்களின் குறுக்கீடுகளாலும் முந்தைய ஆட்சி விட்டுச் சென்றுள்ள எஞ்சிய

தாக்கத்தாலும் 'அவர் ஒரு சிறுபான்மை இனத்தவர்' என்னும் நினைப்பு வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்கப்பட்டது. இழையறாது மீட்டெடுக்கப்பட்ட மதச்சார்பின்மை உணர்வுக்குக் கிடைத்த முதல் வெற்றி மன்மோகன் சிங்கின் தேர்வு, பாஜக அரசு இப்படியொரு செயலை முன்னெடுக்க நேர்ந்தால் என்ன நடக்கும்? முதலில் அவரது மதமும் சாதியும்தான் நினைவுகூரப்படும். பின்னர்தான் அவரது பிற தகுதிகள் கீழ்க்குரலில் பேசப்படும். தேர்வுக்கு முன்னும் பின்னுமான தயாரிப்புகள், எதிர்பார்ப்புகள், கவனப்படுத்தல்கள், வழிகாட்டல்கள் யாவும் மதச்சார்பின்மையை வகுப்புவாத மஸ்லிமால் போற்றி மறைக்கும் நீண்டகாலத்திட்ட மிட்ஸெச் சார்ந்திருக்கும். டாக்டர் அப்துல் கலாமைக்குடியரசுத் தலைவராக நியமிக்கும்போது நிகழ்ந்த அரசியல்க்க நடவடிக்கைகளை நினைவுகூரவேண்டும். அவர் ஒரு ஏவுகணை விஞ்ஞானி என்பதை விடவும் காஞ்சி ஜெயேந்திரரின் அன்புக்குரிய சீடர், கலாம் ஐயர், கீதைப் பிரியர், இந்தியா விரும்பும் முன்மாதிரியான இல்லாமியர் என்றெல்லாம் முகமண்கள் நெய்யப்பட்டன.

மதச்சார்பின்மையைப் போற்றுவவர்கள் சோனியா பெற்றுத்தந்த வெற்றியை இந்தியாவின் இரண்டாவது விடுதலை என்று கருதினால் அது தரும் என்பதே என் நம்பிக்கை. அதன் ஆகப்பெரிய சாதனையாக நான்கருதுவது 'இந்தியாவை ஆரியத் தாயகமாகவும் கோட்சேயின் கனவு பூமியாகவும் புத்துரு வாக்கம் செய்ய வரலாற்றையே அழித் தெழுதத் துணிந்துவிட்ட அராஜகக் கும்பலைத் தற்காலிகமாகவேனும் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பதுதான். அதை நிரந்தரப்படுத்துவது மக்களை நேசிப்போரின் முன் உள்ள பணி. நேருவின் காங்கிரஸ் கட்சி அதன் தொடக்கக் காலத்திலேயே கோவில்கட்டுவது, வழிபாட்டில் பங்கேற்பது, மதச்சின்னம் தரிப்பது, மதத் தலைவர்களைத் தரிசிப்பது என்பவற்றைப் பொதுப்பார்வைக்குக் கொண்டு வரக்கூடாத ஒருவரின் தனிப்பட்ட விஷயங்களாக ஒதுக்கி வைத்திருந்தது. பாரதிய ஜனதாக்கட்சியின் எழுச்சியும் தாக்கமும் காங்கிரஸ் கார்களை மட்டுமல்ல, நாட்டின் ஒட்டுமொத்த மக்களையும் அவற்றை அரசியல் வெளிப்பாடாக ஏற்கவைத்தது. தேர்தல் வெற்றிக்காக 'மிதமான இந்துத்துவம்' என்றொரு புதிய அணுகுமுறையே உருவாக்கப்பட்டது. அதன் மூலம் மதச்சார்பின்மை வெறும் பாசாங்குப்பேச்சாக உணப்பட்டது.

காங்கிரஸ் கட்சியின் முதல்பணி மதச்சார்பின்மையை அதன் சொல்லோடும் பொருளோடும் மீட்டெடுப்பதாக இருக்க

வேண்டும். மதச்சார்பின்மை சக்திகளின் ஒருங்கிணைப்பிலும் களப்பணியிலும் தான் அது சாத்தியப்படும். பா.ஜ.க. அரசில் பரிவாரங்களும் ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஸும் தங்கள் நோக்கங்களை எவ்வாறு நிறைவேற்றிக்கொள்ள முனைந்தார்களோ அதுபோன்ற தொரு முயற்சியை அரசுக்கு வெளியே மதச்சார்பின்மை சக்திகள் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆட்சியதிகாரச் செயல்பாடுகள் பற்றிய அன்றாட விவாதங்களும் விமர்சனங்களும் இந்த வெற்றியின் முக்கியத் துவத்தை வீணடிப்பதாகவும் மலினப்படுத்துவதாகவும் மறக்கடிப்பதாகவுமே அமையும். பா.ஜ.க. அதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கும். வெற்றுத்தனங்களில் கவனத்தைத் திருப்பி மதச்சார்பின்மைப் பேணலுக்கான எல்லா குவியங்களையும் சிதறடிக்கும். அதையும் மீறி, இந்திய சமூகப்பரிந்துணர்வை மீட்டெடுக்க மாற்றாதார மையங்கள் நாடெங்கிலும் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும்.

சோனியா என்னும் ராஜதந்திரி:

சோனியாவின் பதவி மறுப்பு, அவரால் மட்டுமே சாதிக்கமுடிந்த, அவருக்கேயான, எதிரிகளைத் திகிலூட்டவைத்த அதிஉன்னத வெற்றி. பதவியை மறுத்துத் தன்னுடைய முக்காலங்களையும் தன் ஆளுமையில் தக்கவைத்துக் கொண்டார். அரசியல் வரலாற்றில் 'வேண்டாம்' என்னும் சொல் இவ்வளவு அரியதாகவும் வலியதாகவும் செலாவணியான சந்தர்ப்பங்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கும். அதே நேரத்தில் மிகுந்த பிரயாசையோ, திட்டமிடலோ, துணையம்சங்களோ தேவைப்படாமல் எளிதில் வெளிப்பட்ட அரிய ராஜதந்திரம் அல்லது போர்த்தந்திரமாகவும் அது நிலைபெற்றிருக்கும்.

சோனியாவின் இந்த மறுப்பில் உணர்ச்சிவசப்பட்ட அவரது கட்சிக்காரர்கள் அவரை காந்தியோடும் கௌதம புத்தரோடும் ஒப்பிட்டு வியந்துபோனார்கள். எனக்கு அப்படியொரு வியப்போ திகைப்போ ஏற்படவில்லை. மாறாக, சோனியாவே ஒரு தருணத்தில் உணர்ந்திருக்கக்கூடிய தனிப்பும் அமைதியுமே மேலெழுந்தன.

எனக்கு இந்த ராஜதந்திரியைவிட, அந்தப்போராளியே உயர்ந்தவராய்த் தெரிகிறார். போராளியின் வெற்றி முதலில் நாட்டுக்கும் பின்னர் அவருக்குமான பயன்பாடுள்ளது. ராஜதந்திரியின் வெற்றி அதன் மறுதலையானது. ராஜதந்திரியைச் சுற்றி சூழ்ச்சித்திறங்களும் கழுக்கத்திட்டங்களும், காலக்கணிப்புகளும், இலாபநட்டக் கணக்குகளும் அரண்களாய் சூழக்கூடும். ஆனால் போராளிக்கு உழைப்பொன்றே துணையும் முதலும்.

காந்தியும் கௌதமரும் மகுடத்துக்காகவோ மகுடத் துறப்புக்காகவோ தங்கள் தலைகளை தனியாக வைத்துக் கொள்ளவில்லை. தங்களையே தலைகளாக மாற்றிக்கொண்டவர்கள். சோனியா தன் தலையைத் தனியாகத்தான் வைத்துக்கொண்டுள்ளார் - மகுடங்களுக்காகவோ, மறதிகளுக்காகவோ.

காங்கிரசைச் சிதறடித்து, அதன் வாரிசு அரசியலைக் கருக்கிவிட்டு, தங்கள் வகுப்புவாதத்தையும் பதவி மோகத்தையும் நிலைப்படுத்திக்கொள்ள தாங்கள் ஒழித்துக்கட்ட வேண்டிய ஒரே இலக்கு சோனியா மட்டுந்தான் என்று கணக்கிட்டிருந்தார்கள் பா.ஜ.க.வினர். தங்கள் பலத்தையெல்லாம் ஒற்றை நாணாக்கி எய்தார்கள். சோனியா அதைத் தன் புறங்கையால் தள்ளிவிட்டார். இனி பா.ஜ.க.வின் அச்சம் நிறைவேறும். காங்கிரஸ் பிழைத்திருக்கும். சோனியாவின் வாரிசுகள் நாட்டின் தலைவிதிகளாக இன்னொரு சுற்று வருவார்கள்.

நாடு விடுதலை பெற்றதிலிருந்து காங்கிரஸ் கட்சி பெரும்பாலும் நேரு குடும்பத்திடம் இருந்தது. அதன் காரணமாகவோ என்னவோ அனைத்திந்தியாவுக்குமான தேசியக் கட்சி இது ஒன்றாகவே இருக்கிறது. கட்சித் தலைமையையும் ஆட்சித் தலைமையையும் பிற காங்கிரஸ்காரர்களிடம் (சீதாராம் கேசரி, நரசிம்மராவ்) விட்டிருந்தபோதுதான் பாரதிய ஜனதா எழுந்தது. பாபர் மகுதி இடிந்தது. பா.ஜ.க. ஆட்சி அமைந்தது.

கட்சியை சோனியா எடுத்துக்கொண்டார். பிரதமரைத் தேர்வு செய்யும் அதிகாரத்தையும் கூட. கட்சியை அவரும் அவரது பிள்ளைகளும் வலுப்படுத்துவார்கள். பின்னர் ஆட்சி அதிகாரத்தை வசப்படுத்துவார்கள். அதுவரை சோனியாவுக்கு கட்சியே என் உயிர். கட்சிக்காரர்களே என் உறவினர்கள்."

வாரிசு அரசியல் அருவருப்பானதுதான் - ஆனால் பாரதிய ஜனதா அளவுக்கல்ல. ●

மலையாள மூலம் :
எ.என். தேவகி

விமோசனம்

தமிழில் :
எ.எம். சாலன்

இல்லத்தைச் சேர்ந்த சாவித்திரி வாசுவுடன் ஓடிப் போய்விட்டாள். அதனால் அவளுடைய வீட்டிலுள்ளவர்கள் தங்கள் குடும்பத்திலுள்ள ஒருவர் இறந்தவுடன் பண்ணி முடிக்க வேண்டிய காரியங்கள் அனைத்தையும் இப்போதே நடத்தி முடித்து விட்டார்கள். முழுமையாக அப்படிச் சொல்லி விடவும் முடியாது. அந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்த பெரும்புள்ளிகளால் இவ்வாறு செய்யும் படி அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள் என்று சொல்வதுதான் சரி. இனி ஒருபோதும் அவளுக்குப் பிறந்து வளர்ந்த 'இல்லத்' திலும், குலத்திலும் இடம்கிடையாது!

வீட்டிற்கு வந்ததும் நான் அறிந்த முதல் சேதி இது. கேள்விப்பட்டதும் எனக்கு மனசுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. அப்படி நேர்ந்திருக்கும் என இப்போதும் கூட என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

எனக்குள் பழைய நினைவுச்சுருள்கள் ஒவ்வொன்றாக கட்டவிழத் தொடங்கின. இப்போதெல்லாம் மனசுக்குள் ஒன்றும் தங்கி நிற்கமாட்டேன் என்கிறது.

நானும் சாவித்திரியும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரிந்து பல வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. என்றாலும் கூட என்னால் அவளை மறக்க முடியவில்லை. காரணம் கள்ளம் கபடமற்ற அவளுடைய கபாவமும் நடத்தையும் தான். நான் மட்டுமல்ல யாராக இருந்தாலும் சரி, அவளுடன் அறிமுகமானவர்களால் ஒருபோதும் அவளைப் பற்றி நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. இதுதான் அவளுடைய குணத்தின் ரகசியமே.

எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சாவித்திரி தன்படிப்பை நிறுத்த வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளானாள். அவள் சடங்கு ஆனதுதான் அதற்குரிய முக்கிய காரணம். அதற்குப் பிறகு பள்ளிக்கூடப் படிப்பை நிறுத்தியது மாத்திரமல்ல, தன் சொந்த வீட்டை விட்டு வெளியே எங்கும் போகக்கூடாது எனத்தன் தந்தையினால் ஒரு சிறைப்பறவையாக்கப்படவும் செய்தான்.

மூடப் பழக்க வழக்கங்களும் பழைய ஆசாரங்களும் நிரம்பிப் போயிருந்த அந்த நம்பூதிரி இல்லத்தில், மனநிம்மதியில்லாமலும் அரைப் பட்டினி கிடந்தும், சுதந்திரமாக மூச்சு விடக்கூட முடியாமல் சாவித்திரி தன் வாழ்நாளைக் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று.

விடுமுறையில் வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் நான் இல்லத்திற்குச் சென்று சாவித்திரியைப் பார்ப்பேன். இருவரும் உட்கார்ந்து கொஞ்ச நேரம்

பேசிக் கொண்டிருப்போம். அப்போதெல்லாம் அவள் தன் துக்கங்களை என் முன்னால் கொட்டித் தீர்ப்பாள்.

'இந்தச் சிறை வாழ்க்கையிலிருந்து எனக்கு எப்போது விமோசனம் கிடைக்கப் போகிறதோ' என பெருமூச்சு விடுவாள்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் அவளுடைய வாயிலிருந்து இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன் என சாவித்திரியைப் பற்றி அவளுடைய அம்மா முதன் முதலாகச் சொல்லிக் கேட்டபோது பேரிடி போல அவ்வார்த்தைகள் வந்து என் இதயத்தைத் தாக்கின.

'இந்தச் சிறையிலிருந்து விடுதலை கிடைத்தால் எனக்கு அதுவே போதும்' என்றாள்.

அவள் சொன்னது நூற்றுக்கு நூறு உண்மைதான். சாவித்திரியுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களால் மட்டும்தான் அவளுடைய மன வேதனைகளைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

சாவித்திரியின் தந்தை எச்சில் கையால்கூட காக்கை விரட்டாதவர். இந்தச் சேதி ஊரில் எல்லோருக்கும் தெரியும். அவருக்கு மொத்தம் நான்கு குழந்தைகள். நான்கும் பெண்கள். அவர்களுள் சாவித்திரி கடைக்குட்டி. சாவித்திரியினுடைய மூன்று சகோதரிகளுக்கும் திருமணம் முடிந்து விட்டது. ஆனால் அந்த மூன்று பேரும் இப்போது விதவைகளாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். துடிப்பு மிக்க இளம் பருவத்தையும் நித்திய துக்கத்தையும் தங்களுக்குள் கொண்டு, கருகிப்போன ஆசைகளோடு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நாட்களைத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பருவம் அடைந்ததும் சாவித்திரிக்கும் சம்பந்தக் காரியங்கள் வரத் துவங்கின. வந்த அனைவருமே வசதி படைத்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். ஆனால் இம்மாதிரி வசதியான குடும்பங்களில் போய் வாழ்க்கைப்பட வேண்டுமானால் வரதட்சணைத் தொகை கூடுதலாகக் கொடுக்க வேண்டுமல்லவா? அய்யாயிரம் அல்லது ஆறாயிரம் ரூபாய் வரையில் கேட்கக்கூடியவர்களே அதிகமாக வந்து போனார்கள். வந்தவர்களில் குடும்பச் சொத்தைப் பிரித்துத் தருவதாக இருந்தால் கட்டிக்கொள் கிறோம் என்றவர்களும் இருந்தார்கள். ஆனால் அம்மாதிரியான குடும்பங்களில் சாவித்திரியைக் கட்டிக் கொடுக்கக் கஞ்சப்பிசினியான அவளுடைய நம்பூதிரித் தந்தை ஒருபோதும் தயாரில்லை. அது மாத்திரமல்ல! எவன் ஒருவன் தனக்கு வரதட்சணை வேண்டாம் என முன்வருகிறானோ, அவனுக்குத்தான் தன் மகள் சாவித்திரியைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுப்பேன் எனப் பிடிவாதமாக இருந்தார் அவர்.

இதுபோலத்தான் அவர் தன்னுடைய மூன்று மகள்களையும் வரதட்சணைக் கொடுக்காமலேயே திருமணம் முடித்து அனுப்பி வைத்தார்.

தன் மூன்று புத்திரிகளையும் திருமணம் முடித்துக் கொண்டவர்கள் கிழட்டு நம்பூதிரிகள்தான். அதனால் என்ன? பூத்தப் பணமும் பலிசும் உடையவர்கள் அல்லவா அவர்கள்! இப்போது விதவைக் கோலம் பூண்டது அவர்களுக்கு

இந்தக் குடும்பம் இனி யாவது நெலக்கநிக்கணு மானால், மொதலிலே எங்க வீட்டுக்காரர் நேரே யாகணும். 'இது நம்ம வீடு' என பொம்பளைப் புள்ளைங்க வரவும் போகவும் நல்லதொரு வீடு. அத்தியாவசியமா வேணும்.

விதிக்கப்பட்ட விதி. தலையெழுத்தை யாரால் மாற்ற முடியும்? இவரும் (சாவித்திரியைச் சுட்டி) அப்பிடி ஒரு வரன் கிடைப்பது வரையிலும் காத்திருக்கட்டும்! - இப்படி நீண்டு கொண்டே போகும் சாவித்திரியினுடைய அப்பாவின் பேச்சு.

ஒரு வருடம் கூட ஆகல, மக்கா! எனக்க மூத்த மகளைத் திருமணம் முடிச்சுக் கொண்டுபோன கிழட்டு நம்பூதிரி செத்துப் போனான். திருமணம் ஆகும் போதே அந்த மனுசனுக்கு அம்பத்தாறு வயசுக்கு மேல் இருக்கும். அந்தக் கிழவனுக்கு எம்மக மூணாந்தாரம்! முதல் ரெண்டு தாரங்களுக்கும் கொளந் தைங்க இல்லை. பொறக்கக்கூடியது பொம்பளப் புள்ளையாயிருந்தால் கூட பிரச்சனை இல்லை; ஆனால் இல்லவ் களில் வாரிசு ரொம்ப முக்கியம்.

இந்த எண்ணத்தில்தான் அந்த நம்பூதிரி, இன்னொரு பெண்ணைத் தேடிப் புறப் பட்டது. ஆனால் அந்த மனுசன் நெனச் சது ஒண்ணும், நடந்தது இன்னொண் னும் ஆயிற்று.

திருமணம் நடந்து முடிஞ்சு ஆறுமாசம் கூட ஆகலை. அதுக்குள்ள வாத நோய் படிச்சு அந்தக் கிழவன் படுக்கையில் விழுந்திட்டாரு. அது மட்டுமில்லை, படுத்த சில தினங்களுக்குள்ளேயே அந்த நம்பூதிரி இந்த உலகத்தை விட்டே போயிட்டாரு. வாழ வேண்டிய எம் புள்ள இப்போ விதவையாமூலையில் உக்காந்துக்கிட்டிருக்கா. அவ தரத்தி லுள்ள புள்ளையளக் காணும்போது இப்பவும் கூட அவள் கண்களிலிருந்து கொடும் கொடமாகச் சொரியத்தான் செய்யும். மற்ற ரெண்டு தங்கைமார்க ளுடைய நெலமையும் ஏகதேசம் இதே மாதிரிதான்! என்ன செய்ய? அதுகளும் இவளைப்போல நிரந்தரத் துக்கத் தைத்தான் அனுபவிச்சுக்கிட்டிருக் காங்க. மஹும்! சாவித்திரியையாவது ஒரு இளம் பருவத்துப் பையனுக்குத் திருமணம் பண்ணிக் கொடுக்கணும். அவளுக்காவது நல்லதொரு ஜீவிதம் அமையட்டும்.

என் மூணு புள்ளைகளையும் காண நேரும் போதெல்லாம் என் நெஞ்சு உருகத்தான் செய்யும்! சாவித்திரி ஒருத் திக்காவது அவளுடைய அக்காமார்க ளுக்கு அமைஞ்சது மாதிரியான வாழ்க்கை அமையாமல் இருக்கட்டும்! வரதட் சணைக் கொடுத்தால்தான் என்ன? அவளுக்குக் கொஞ்சம் படிப்பும் இருக்கு இல்லியாம்மா?

இனி இவைகளெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். இந்த மனுசன் இனி யாருக்காக வேண்டி சம்பாதிச்சுக் கூட்டணும்? சாவித்திரிக்குப் பிறகு

இந்த இல்லத்தில, இனி கல்யாணம் பண்ணிக் குடுக்க வேறு பெண்பிள்ளை களா இருக்கு? அப்படியே மருமக ளுக்குக் கொடுக்கணுமானால் கூட, திருமணம் முடிச்சு கூட்டிக்கிட்டு வர எங்களுக்கு ஆம்பளைப் புள்ளையா இருக்கு? அப்புறம் என்ன? உள்ளது உரியதெல்லாம் சாவித்திரிக்குத்தானே? நான் வேண்டான்னு சொல்லலெ.

இந்தக் குடும்பம் இனியாவது நெலச்சு நிக்கணுமானால், மொதலிலெ எங்க வீட்டுக்காரர் நேரேயாகணும். 'இது நம்மவீடு' என பொம்பளைப்புள்ளைங்க வரவும் போகவும் நல்லதொரு வீடு அத்தியாவசியமாவேணும்.

ஆனால் கூட... ' என இப்படியே நீண்டு கொண்டிருக்கும் சாவித்திரியினுடைய வீட்டைப் பற்றிய அவங்க அம்மா வினுடைய சங்கடங்கள்.

பாவம் அந்தத் தாய். அவரால் என்ன செய்ய முடியும்? கஞ்சப் பிசினியான அந்த நம்பூதிரி தன் மனைவியின் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பு கொடுப்பதும் இல்லை; அவருடைய பேச்சுக்கு ஒருபோதும் செவி சாய்ப்பதும் இல்லை.

சாவித்திரிக்கு வரும் வாய்ப்புகளையெல்லாம் அவளுடைய அப்பா ஒருவருக்கும் தெரியாமல் தந்திரமாகத் தட்டிவிட்டுக்கொண்டே வந்தார். அதற் குக் காரணம் நம்பூதிரியின் திட்டத்தை ஒத்து வரன்கிடைக்காததே.

உள்ளூர் நீரிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பருவமடைந்த மகளின் துக்கங்கள் அந்த நம்பூதிரியின் கருங்கல் இதயத்தில் ஒரு சிறு அசைவைக் கூட ஏற்படுத்த வில்லை. 'நிராசை' இருளில் அவளுடைய வாழ்க்கை தட்டியும் முட்டியும் முன்னோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த வேளையில் அந்த ஊர் மகளிர் சமாஜம் ஒரு தையல் வகுப்பு நடத்த ஆரம்பித்தது. சாவித்திரி அதில் சேர்ந்தே தீரவேண்டும். காரணம், இது பெண் களுக்காக வேண்டி பெண்களாலேயே நடத்தப்படும் வகுப்பு.

பெண்கள் ஓய்வு நேரத்தை வீணடிக்காமல் தங்களுடைய நன்மைக்காக வேண்டி ஆதாயமுள்ள ஒரு சிறுசேமிப்புக்கான மார்க்கமாகவும் இதை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இது தான் அதனுடைய பிரதான நோக்கமே!

இதற்கென அதிகப் பணச் செலவும் இல்லை. மட்டுமல்ல! இதில் சேர்ந்து தையல் தைக்கக் கற்றுக் கொண்டால், தைப்பதற்குத் தேவையான மிஷின் வாங்குவதற்காக வேண்டி அச்சங்கத் திலிருந்து கடனும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அதைக் குறைந்த வட்டியில்,

தவணையில் செலுத்தினால் போதும்.

-- இப்படி பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லி, சாவித்திரியையும் அவளுடைய அம்மையையும் மகளிர் சமாஜக் காரர்கள் தங்கள் சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

மாத்திரமல்ல! சாவித்திரிக்கு சங்கத்தில் சேர்ந்தேயாக வேண்டும். அது கட்டாய மும் கூட! கிளி மாதிரி கூண்டிற்குள் அடைக்கப்பட்டிருப்பவள் இதன் பெயரைச் சொல்லி வீட்டை விட்டு வெளியே இறங்குவது தனக்குக் கொஞ்சம் ஆசுவாசமாகவும் இருக்கும் என அவளுக்குத் தோன்றியது.

சாவித்திரி தன் தாயிடம் சதா சமயமும் இதைப்பற்றியேதான் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அதைக் கேட்டுக் கேட்டு பொறுக்க முடியாத தாய், இவ்விஷயத் தைத் தன் கணவனிடம் போய் தெரிவிக்கவே, 'மக சொன்னான்னு நீ கேக்க வந்தியாக்கும்? அம்மைக்கும் மகளுக்கும் வேறு வேலையும் சோலியும் கிடையாதா? இப்ப சொன்னது போகட்டும்; இனிமேல் அந்தப் பேச்சை எங்கிட்டெ எடுத்தன்னதா இருக்கு,' 'என சாவித்திரியின் அப்பா மறுபேச்சுக்கு இடம் கொடுக்காமல் ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டார். அந்த மாதிரி வீடு களில் நம்பூதிரிகளின் திருவாய்க்கு மறுவாய் ஏது? ஆனாலும் கூட பொங்கி நின்ற அவரது கோபம் தணியவில்லை.

அவர் மேலும் தொடர்ந்தார்:

'இந்த இல்லத்துப்படியைத் தாண்டி வெளியே இறங்கின... அப்புறம் நிரந்தரமா நீ அந்த வழியைப் பார்க்க போயிர வேண்டியதுதான். அதில ஒண்ணும் சந்தேகம் வேண்டாம்! பொம்பளப்புள்ளைய அடங்கி ஒருங்கி வாழக் கத்துக்கிடணுமே தவிர தெருத் தெருவா அலையறதுக்கு ஆசைப் படக்கூடாது. இந்த இல்லத்தில எவ்வளவோ பேர் பிறந்து வளர்ந் திருக்காங்க! அதில கல்யாணம் கழிஞ்சு வெளியே போனவர்களும் உண்டு. அவங்களெல்லாம் தையல் தையக்கவும் பிரிக்கவும் படிச்சிட்டல்ல இந்த இல்லத்தில வாழ்ந்தது!' என்றவர், 'அப்பிடி இப்பிடின்னு சொல்லிட்டு வீட்டை விட்டு வெளியே போய், கண்ட கண்ட ஆளுங்களுக்க வாயிலிருந்து அதையும் இதையும் கேட்க, ஒனக்கு வெட்கமேகிடையாதா புள்ளை?' என எரிந்து விழுந்தார். மொத்தத்தில் நம்பூதிரி ஒரு பேய்மழை பெய்தது மாதிரி பேசி முடித்தார்.

அதைக் கேட்டதோடு புதிதாகத் தளிர் விட்டிருந்த அவளுடைய ஆசைகளெல்லாம் மீண்டும் கருக ஆரம்

தன் சாதியின் ஆசாரப்படி, மகள் சாவித்திரியை வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றி விட்டு தலை முழுவது ஒன்றுதான் இப்போது நம்பூதிரிக்கு முன்னால் இருக்கும் ஒரேயொரு வழி. என்றால்தான், தன் உறவினர்களிடமிருந்தும், சாதிக்காரர்களிடமிருந்தும் அவரால் தப்பிக்க முடியும்.

பித்தன. அவள் கட்டி வைத்த மனக் கோட்டை முழுவதும் ஒரு நொடியில் தகர்ந்து வீழ்ந்தது.

வாழ்க்கை இப்போது, சாவித்திரிக்கு வெறும் அர்த்தமற்ற பாழாகத் தோன்றியது. அப்பாவின் உருக்கு முஷ்டிகளும் கிடையே அகப்பட்டிருக்கும் தனக்கு இந்தப் பிறவியில் ஒருபோதும் விடுதலை கிடைக்கப் போவதில்லை என்பது சாவித்திரிக்கு உறுதியாயிற்று. அம்மையிடம் தன் மனக்கஷ்டங்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னபோது, அவளுக்கு வீட்டுச் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்குரிய ஒரு சிறு நம்பிக்கை ஒளி தெரிந்தது. இப்போது அதுவும் அவளுடைய அப்பாவினால் அணைந்து போயிற்று.

மேற்கண்ட சம்பவம் நடந்து முடிந்ததோடு இந்த இரும்புத் திரையை உடைத்துக் கொண்டு எப்படியாவது விடுதலைபெற்றேயாகவேண்டுமென்ற வெறி அவளுடைய மனத்துக்குள் கூத்தாட ஆரம்பித்தது.

வயது 25 முடிவடைந்து விட்டது என்ற போதிலும்கூட, தான் கல்யாணம் ஆகாத ஒரு முதிர்கன்னியாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். தன்னுடைய அப்பாவினுடைய தந்திரங்கள் அனைத்தும் இப்போது எல்லோருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்துவிட்டது. எனவேதான் இப்போது தன்னை ஒருவரும் பெண்கேட்டு வருவது கிடையாது. வரதட்சணை கொடுக்காமல் யாருடைய கையிலாவது பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டும். இதுதான் அவருடைய உள்நோக்கம். தான் பெற்ற மகளுடைய ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை விட அவருக்குப் பெரியது தன் குலப் பெருமைகளும் விருப்பங்களுமே!

எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்த பிறகும் கூட தன் துக்கத்தை அவளால் அடக்க முடியவில்லை. அவளுடைய இதயத்தில் கூடு கட்டியிருந்த ஆசைகள், மோகங்கள், கனவுகள் - அனைத்தும் இப்போதே அதனுள்ளிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தன. இல்லத்தின் சுவர்கள்கூட அவளுடைய அழகையைக் கேட்டுத் தாங்க முடியாத துக்கத்தினால்

அதிரத் தொடங்கியிருந்தன என்ற போதிலும் அந்தக்கிழட்டு நம்பூதிரியின் கருங்கல் இதயம் இளகவே இல்லை!

இந்த வேளையில் சாவித்திரியினுடைய அப்பாவுக்குச் சற்றுத் தூரத்திலிருக்கும் ஒரு இடத்திலுள்ள கோவிலில், தங்கியிருந்து பூஜை நடத்திக் கொடுப்பதற்காகப் போகவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தது. தான் இனி ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகே ஊர் திரும்புவதாகவும், அது வரையில் குடும்பக் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் தன் மனைவியிடம் வீட்டுப் பொறுப்புகள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்து விட்டுச் சென்றுவிட்டார் நம்பூதிரி.

விஷயத்தை அறிந்தபோது சாவித்திரிக்கும் அவளுடைய அம்மாவுக்கும் ஓரளவு மனசுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

சந்தர்ப்பத்தை ஒட்டி சாவித்திரிக்கு மீண்டும் அந்தப் பழைய ஆசைகளெல்லாம் தலை தூக்க ஆரம்பித்தன. சம்மதம் பெற வேண்டி அவள் தன் அம்மாவைக் கட்டாயப்படுத்தவே, தொல்லை தாங்க முடியாத அம்மா சம்மதம் தந்தாள்.

தன் அம்மாவின் சம்மதம் கிடைத்த மறுதினமே சாவித்திரி மகளிர் சமாஜத்தில் போய்ச் சேர்ந்தாள். பிறகு தையல் வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்கத் துவங்கினாள். படித்தவர்களும் படிக்காதவர்களும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து பேசுவதும் பழகுவதும் அவளுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. நான்கு சுவர்களுக்கிடையே கட்டிப் போட்டது மாதிரி முடங்கிக் கிடந்தவளுக்கு இது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது. அந்த அனுபவ வெளிச்சத்தில் தனக்கும் இந்த உலகில் சந்தோஷமாக வாழ்வதற்குரிய வழிகள் பல இருக்கின்றன என்ற நம்பிக்கை அவளுக்குப் பிறந்தது. இந்த உற்சாகத்திலேயே சில நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. பரம சாதுவான அந்தத் தாயும் தன் மகளின் சந்தோஷத்தையும் சமாதானத்தையும் கண்டு மனம் மகிழ்ந்தாள். இந்த வேளையில்தான் அன்புச் சுடரேந்தியவாறு, வாசு, சாவித்திரியின் வாழ்க்கையில் வந்து எதிர்ப்பட்டான். சாவித்திரியும் அவனும் ஏற்கனவே

மாணவப் பருவத்தில் அறிமுகமாகி இருந்தார்கள். அன்று முதலே அவர்களுக்கிடையே காதல் தளிர்விட ஆரம்பித்திருந்தது.

இருவரும் வெவ்வேறுசாதியில் பிறந்தவர்கள். ஆதலால் ஒருபோதும் இந்தக் காதல் நிறைவேற முடியாது என அந்த இரு உள்ளங்களுக்கும் தோன்றவே, அந்தப் புதிய உறவை மேலும் தொடர முடியாமலும் முழுவதுமாக வெட்டிக் கொள்ள இயலாமலும் இடையிலேயே நின்றுவிட்டது.

அந்த இளைஞனின் வீடும் சாவித்திரியின் இல்லத்தை ஒட்டித்தான் இருந்தது. அவன் இப்போது பூனாவில் எதோ வொரு உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வேலை கிடைத்ததற்குப்பிறகு அவன் இப்போதுதான் இரண்டாவது முறையாக லீவில் ஊருக்கு வந்திருக்கிறான். இது, அவனுடன் சாவித்திரி மீண்டும் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது. சாவித்திரி அவனை அளவுக்கு மீறி நேசித்தாள். உள்நூர் அவனுக்கும் அவள் மீது அன்பு சுரந்தது. இப்போது அவன் அவளைத் தன் வாழ்க்கைத் துணையாகத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டான். சாவித்திரியும் அதைப் பூரண சம்மதத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டாள்.

இவ்வாறு சந்தோஷம் பொங்கி நிற்கும் அந்த வேளையில், தங்களுக்கிடையே போடப்பட்டிருந்த சாதி, மத வேலிகளையெல்லாம் தாக்கியெறிந்துவிட்டு, அந்த இளம் ஜோடிகள் முன்னோக்கி அடியெடுத்து வைத்தார்கள். ஒன்றையொன்று பிரிக்க முடியாதவாறு அந்த இதயங்கள் இரண்டும் ஒட்டிக்கொண்டன.

கொஞ்ச நாட்கள்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள், அவர்களுடைய ரகசிய ஸ்நேகத்தைப் பற்றி ஊரெங்கும் 'கிசுகிசு' பேசு ஆரம்பமாயிற்று. அந்தச் சேதி சாவித்திரியின் அம்மாவினுடைய காதிலும் வந்து விழுந்தது.

இனி என்ன செய்வது என அந்த அம்மா செய்வதறியாமல் விழிக்க ஆரம்பித்தாள். தனது செல்ல மகளினுடைய விருப்பத்தை என்ன பாடுபட்டாவது பூர்த்தி செய்து கொடுக்க வேண்டும் (மகளிர் சமாஜத்தில் சேர வேண்டுமென்ற ஆசையை). அவளுடைய அப்பா திரும்பி வருவது வரையிலாவது தன் மகன் துக்கம் இல்லாமல் இருப்பாளல்லவா? அந்தக் கொஞ்சநாட்களிலாவது தன் மகள் சந்தோஷமாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் சாவித்திரியை மகளிர் சமாஜத்தில் கொண்டு சேர்த்ததும் தையல் கற்பதற்காக வேண்டி அங்கே அனுப்பி வைத்ததும். ஆனால் விபரங்கள்

அனைத்தையும் அறிந்து கொண்ட அந்தத் தாய்க்கு இப்போது கையும் ஓடவில்லை; காலும் ஓடவில்லை. தாய்க்கும் மகனாக்கும் முதலில் பச்சைக் கொடி காட்டியவர்களெல்லாம் இப்போது அவர்களை வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

தன் மகள் இப்படியொரு காரியத்தில் இறங்குவாள் என அந்தத் தாய் தன் கனவில் கூட நினைத்தது கிடையாது. மட்டுமல்ல! தன் கணவனின் அனுமதி பெறாமல் அல்லவா அவர்தன் மகளை தையல்வகுப்பிற்கு அனுப்பி வைத்தது! நம்பூதிரி சேதியை யறிந்தால் அந்தத் தாய்க்குத் தப்பிச் செல்ல ஒரு வழியும் கிடையாது.

இது ஒருபுறமிருக்க, மகளின் ரகசிய உறவைப் பற்றிய சேதி ஊரெங்கும் காட்டுத்தீயைப் போலப் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

இப்படி நம் மகள் ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டதற்காக வேண்டி அடுத்த வர்கள் மீது பழி சுமத்துவது சரியல்ல. எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பு நாம்தான். நாம் செய்தது பெரிய முட்டாள்தனம்! இவளைத் தையல் படிக்க அனுப்பி வைத்ததுதான் முதல் குற்றம்.

நம் குடும்பத்திற்கு மட்டுமல்ல; இந்தச் சாதிக்கே கெட்ட பெயர் வாங்கி வைத்துவிட்டாளே! பேரு பெற்றர்க்குடும்பத்தில் பிறந்த மனுசனுக்கு இந்தப்புள்ளை இப்படியொரு பெருந்தோஷத்தை ஏற்படுத்திட்டாளே...! கேள்விப்பட்டாக்கா, அவரால் இதை எப்பிடித் தாங்கிக்கொள்ள முடியும்? கடவுளே... சுழத்தைப்பிடித்து வெளியே தள்ளிருவாரே! இந்த நேரத்தில் பெத்த புள்ளைங்கற உணர்வு எங்கே வரப்போகுது... அவரைப் பொறுத்தவரை மானத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவராச்சே! இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நாம் என்னப் பாடுபடப்போகிறோமோ...!

தன் சிந்தனைகள் எல்லையில்லாமல் போய்க் கொண்டிருக்கவே, மன ரீதியாகத் தளர்ந்து போன அந்தத் தாய்,

கூனிக் குறுகி, நின்ற இடத்தில் அப்படியே உட்கார்ந்து போனாள்.

அதிக நாட்கள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் அந்தத் தாய் நினைத்தது மாதிரியே அத்தனை காரியங்களும். ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நிகழ ஆரம்பித்தன.

இதற்கிடையே சாவித்திரியின் அப்பா வினுடைய காதிலும் சேதி போய் எட்டிற்று. எட்டியதும், அந்தஸ்து, மான - அவமானம் என, தூங்கிக்கொண்டிருந்த அனைத்தும் அவரைத் தட்டி எழுப்பின.

'நான், இனி எதற்காக வாழ வேண்டும்? பெயர் பெற்ற குடும்பத்திற்குத் தன் மகள் எவ்வளவு பெரிய அவமானத்தை ஏற்படுத்தி வைத்துவிட்டாள்! ஊரில் நாலு பேர் விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் தன் மகளை ஒருவன் கையில் பிடித்து ஒப்படைக்க முடியுமா? வரதட்சணையாகக் கொஞ்சம் பணம்தானே, போகட்டும்! பரவாயில்லை. கெட்டபேரு வருத்தி வைக்காமல் இருந்தால் போதும்.'

நம்பூதிரி தீவிரமாகச் சிந்தித்தவாறே ஊரில் வந்து இறங்கினார்.

ஆனால் விஷயம் நம்பூதிரி நினைத்ததற்கு நேர்மாறாக நடந்து முடிந்திருந்தது. ஊரில் தலையை நிமிர்த்தி நடக்க முடியாதவாறு காரியம் தலைக்கு மேல் போயிற்று. உற்றாரும் உறவினரும் ஒருபோல நம்பூதிரியின் பிள்ளை வளர்ப்பு முறையைக் குறைசொல்லிப் பேசினார்கள்.

'பருவமடைந்து வீடு நிறைந்தாற்போல நின்று கொண்டிருக்கும் ஒரு குமரிப் பெண்ணை ஒருபோதும் இப்பிடி வீட்டில் வைத்திருக்கக் கூடாது; அது சரியல்ல! எவ்வளவு வரதட்சணை கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை; ஜாதகம் பொருந்தி வந்தால் உடனே அவளை ஒருவனின் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து விட வேண்டும்.'

--- இவைகளையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நம்பூதிரியால் வாயைத் திறந்து ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. அவற்றுக்குரிய பதில்களும் நம்பூதிரியிடம் இல்லை. அவர்கள் சொன்ன அத்தனை விஷயங்களையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நம்பூதிரிக்கு, ஏதாவது ஒரு முடிவை எடுத்தேயாக வேண்டும் என்ற நிலைமை இப்போது.

தன் சாதியின் ஆசாரப்படி, மகள் சாவித்திரியை வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றி விட்டு தலை முழுவது ஒன்றுதான் இப்போது நம்பூதிரிக்கு முன்னால் இருக்கும் ஒரேயொரு வழி. என்றால் தான், தன் உறவினர்களிடமிருந்தும்,

சாதிக்காரர்களிடமிருந்தும் அவரால் தப்பிக்க முடியும்.

ஒருவேளை இவ்வாறு அவர் செய்ய மறுத்தால், தன் சாதியிலிருந்தே அவருடைய குடும்பத்திற்கு 'ஊர் விலக்க'த் தண்டனையை அளித்து விடுவார்கள். இது, நம்பூதிரிக் குலத்தின் எழுதப்படாத நியமமும் கூட! இதை சாவித்திரியின் அப்பாவினுடைய மனம் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தது. மாத்திரமல்ல! தன் குலத்தின் பழைய ஆசாரங்களுக்கு எதிராகப் போராடி தனிமைப்பட அவர் விரும்பவும் இல்லை.

இறுதியில் தன் மகளை வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிட்டு தலைமுழுகத் தீர்மானித்தார் அந்த நம்பூதிரி.

ஊரிலுள்ள முக்கியப் பிரமுகர்களின் முன்னிலையில், சாவித்திரியை வரவழைத்து, ஊர்த்தலைவர் விபரத்தைக் கேட்டார். ஊர்ப்பஞ்சாயத்து முன்னால், தான் தன்னுடைய வீட்டில் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த துன்பங்களைப் பற்றியும், வாகவுக்கும் தனக்கும் இடையேயுள்ள உறவைக் குறித்தும் சாவித்திரி எடுத்துச் சொன்னார்.

விபரங்கள் முழுவதையும் கேட்டு முடித்த ஊர்ப்பஞ்சாயத்து, இறுதியில் சாவித்திரியை ஊரிலிருந்து (சொந்தச் சாதியிலிருந்து) விலக்கி வைக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

தீர்மானத்தை யறிந்ததும் கள்ளம் கபடமற்ற சாவித்திரியின் இதயம் துக்கத்தினால் விம்மியது. அழுகை முட்டிக் கொண்டு வரவே, அவள் பற்களைக் கடித்தவாறு பிடித்து நிறுத்தினாள். இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய அம்மா ஒப்பாரி வைத்தபடி வீட்டிற்குள் ஓடினாள். இருபத்தாறுவருடங்களாக அந்த இல்லத்தில் கடைப்பிடித்து வந்த ஆசார-அனுஷ்டானங்களோடு விடைபெற்ற சாவித்திரி - நிரந்தரமாக அந்த இல்லத்தை விட்டே வெளியேறினாள்.

வீட்டை விட்டு சாவித்திரி துரத்தப்பட்டதும், அவளுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நின்று கொண்டிருந்த வாசு, தன் அன்பான காதலியின் தளிர்க்கரங்களைப் பற்றி அழைத்துக் கொண்டு போய்திருமணம் முடித்துக்கொண்டான்.

--- திருமணம் முடிந்ததும் புன்னகை அரும்பிய முகத்தோடு வாசு அவளுடைய தோளில் கை போட்டவாறு அங்கிருந்து அழைத்துச் செல்லவே, அந்தப் புதிய வார்ப்புகளை அங்கே கூடியிருந்த ஊர்ச்சனங்கள் முழுவதும் தங்கள் மூக்கின் மேல் விரலை வைத்தவாறே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பதினைந்து வருடங்களும் இரண்டரை லகரமும் ஒரு தற்கொலை முயற்சியும்

வளர்மதி

நீண்டநெடுங்காலம் துன்பம் தாங்கியிருப்பவர்களுக்காக நான் அழுதிருக்கிறேன் ஆனால் தவறாகப் பரிந்துகொள்ளப்பட்டு தயரச் சுவர்களுக்குள் அடைபட்டுக் கிடப்பவர்களுக்காக எல்லாவுமுதலு எண்ணங்களைக் கொன்றுவிட்டு அதைப்பல்லாம் உணர்ந்துகொள்வதென்பது ஆன்மாவிற்குரியது என்றாலும் மெளனியைப் பார்க்கிறபோது என்ன பலவீனமாகக் குறுகியது ஓ, தயரம் எல்லாவு கருணையையும் சேர்த்திழுந்து வருகிறது இறைவனே எமை இரட்சிப்பீராக.

- ராக் இசைப் பாடகி ஷெரில் க்ரோ-வின்
Redemption day என்ற பாடலின் ஆரம்ப வரிகள்.

ஒரு நற்காலைப்பொழுது, நான் உறங்கியிருக்க வில்லை. என் தந்தையும். தங்கையின் திருமணம் முடிந்து மூன்று மாதங்களாகியிருந்தது. தந்தை என் அறையின் கதவைத் தட்டி உள்ளே வந்தார். என்னோடு சில நிமிடங்கள் பேசக்கேட்டார். காத்திருந்தேன்.

“இத்தனை வருடங்கள் மறைத்து வைத்த உண்மை ஒன்றை உன்னிடம் சொல்ல வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது. நீ நாங்கள் பெற்ற பிள்ளையில்தான்.”

எந்தச் சலனமுமின்றி உட்கார்ந்திருந்தேன். பதினெட்டு வயது முதலே நான் வளர்ந்த குடும்பத்தாரிடம் எனக்கு நெருக்கமிருக்கவில்லை. ஆத்மார்த்த நண்பனோ தத்துவவாதியோ, வழிகாட்டியோ - ஆங்கிலத்தில் friend, philosopher, guide என்று சொல்லுவார்களே, அதுபோல ஒருவரும் இருந்ததில்லை. இன்றுவரை எஞ்சியிருப்பவர் மிகச்சில நல்ல நண்பர்கள் மட்டுமே. சத்தியமாக என் (வளர்ப்புத்) தந்தை ஒருபோதும் இதில் ஒருவராகவும் இருந்ததில்லை. எப்போதும் என்னை அநாதையாகவே - அந்நியனாக அல்ல - உணர்ந்திருக்கிறேன். சுசுமாரனுடைய “உறவுகள் மயானம் கலைபவை” என்ற வரி, என் மனதில் தைத்த மிகச்சில வரிகளில் ஒன்று.

“இன்று மதியத்திற்குள் ஒரு லகரம் ஏற்பாடு செய்கிறேன். ஒரு வருடம் தருகிறேன். திரும்ப வரும் போது இரண்டாகக் கொண்டுவர வேண்டும்.”

குப்பைத் தொட்டியில் கண்டெடுத்து வளர்த்த ஒரு அநாதைக்கு ஒரு லகரம், ஒரு வருடம்! தேவதைக் கதை ஒன்றோடு நீதிக் கதை ஒன்றைக் கலந்து குழப்பியடித்தது அல்லது தட்டாம்பிள்ளை சுற்றி சட்டென்று கைவிட்டது போன்றதொரு நிலைமை.

வலிய வந்த சீதேவியை உதறிவிடக்கூடாது என்பதற்காக அல்ல, பாவப்பட்ட என் (வளர்ப்புத்) தந்தையின் பொருட்டு மறுமொழி பேசாமல்

ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருந்தேன். வெட்கித்தலை குனிந்திருந்தேன்.

ஒரு மாதத்திற்கு முன்பாகத்தான் என் தற்கொலை நாடகம். நாடகம் என்று அப்படி ஒரேயடியாகவும் சொல்லிவிட முடியாது. உண்மையிலேயே வாழ்க்கை ‘வெறுத்துப்’ போய்தான் முடித்துக் கொள்ள முடிவு செய்தேன். இலட்சியங்கள் எல்லாம் முறிந்து பல வருடங்கள் ஆகியிருந்தன. ‘குறிப்பீடுகளற்ற, நிலையில்லாத குறிப்பான்களின் உலகில்தான் உழன்று கொண்டிருந்தேன். ஆனால், ஆத்மார்த்தமான உறவு கொள்ளத்தக்க, நேர்மையான நபர்கள் என்று கருதியவர்கள் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை - அது தகர்ந்துபோனது. இலட்சியமற்று எதற்காக? உறவுகளற்று யாருக்காக?

உறக்கமற்ற இரவுகளுக்காக அப்போது, எப்போதும் வைத்திருக்கும் ketasma. நாற்பதோ ஐம்பதோ நினைவில்லை. நேரம் செல்லச் செல்லதாகும் வறட்டத் தொடங்கியது. நாவெளித்தள்ளி விடுவது போன்ற வறட்சி (சும்மா அப்படியே உறங்கிப் போய்விடுவோம் என்று நினைப்பு). அது எப்படித்தான் அந்த நேரம் பார்த்து, கடைசியாக ஒருமுறை என் (உடன்பிறவா) தங்கையிடம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்ததோ தெரியவில்லை. (நாடகவெளி விரிந்தது இந்தப் புள்ளியில்?) அறைக்கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தேன்.

அப்புறம், நடந்ததைப் பலரும் பலமுறை பார்த்திருக்கலாம். மருத்துவமனையில் தொண்டைக்குள் குழாய் இறங்கியபோது, வலி தாங்காமல் கத்தியதையும் மீறி, நர்ஸ் ஒருத்தி “சனியனுங்க, வந்துடுதுங்க” என்று திட்டியது காதில் விழுந்தபோதுதான் உறைத்தது. ஒரு கனவுபோல எல்லாம் நடந்து முடிந்தது. ஆனால், இரவெல்லாம் கூடிப்பேசிக் கழித்த நண்பர்களில் ஒருவர்கூட இதுவரையில், தனிமையில் என்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை என்ற கசப்பு மட்டும் இன்னமும் தங்கியிருக்கிறது. வெகுநாள் கழித்து, காரணம் - ‘கத்தரிக்காய்’ என்று ஒருவர் சொன்னதாகக் கேட்டு வெறுப்பும் தட்டியது.

ஆக, என் முன் ஒரு தேர்வு, ஒரேயொரு தேர்வு வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஏற்றுக்கொண்டேன். முடிவு ஊகிக்கச் சிரமமானதல்ல. இரண்டு வருடங்கள் கழித்து, இரண்டரை லகரக் கடனோடு திரும்பினேன். ஆனால், அந்த இரண்டு வருடங்கள் மதிப்பு மிக்கவை. வாழ்வு, கலை, அரசியல் இவற்றுக் கிடையிலான உறவுகள் என்ன என்ற தெளிவு உருவாக உதவியவை. மூன்றிலிருந்தும் பெற்றவை. அடிபட்டுக் கற்றவை. (அனுபவம் என்பது மோசமான ஆசிரியன் - நீட்டவே.)

இதையெல்லாம் இங்கு ஏன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும்? யாருக்கும் நேராத தனித்த அனுபவமில்லை. மனப்பிறழ்வின் விளிம்புவரை சென்று வந்தவர்கள், தற்கொலையில் முடிந்தே போனவர்கள், அன்றாட வாழ்வின் இயக்கத்திலிருந்து விலகி விழுந்து தள்ளாடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் சிலரையாவது சிற்றிதழ் உலகம் அறியும். ஆனால், ஒரு கள்ள மெளனம். ஒரு சிறு துளியாவது பொறுப்பேற்றுக்கொள்ளாது, குற்றம் அத்தனையும் அவர்களது தலைமீதே சுமத்திவிடும் அயோக்கியத்தனம். அதைவிடக் கேவலம், 'பொறுப்பற்றவர்கள், குடிகாரர்கள், கலகக்கண்மணிகள்' என்ற அவதூறுகள்.

சண்டை - சச்சரவுகள், பழிகள், அவதூறுகளுக்கு சிற்றிதழ் உலகில் என்றும் பஞ்சம் இருந்ததில்லை. ஆனால், முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு ஒரு வன்மத்தோடு, மிகமோசமான எல்லைகளுக்கு இன்று அவை விரிந்திருப்பது எதனால்? முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு போலிகளின் பெருக்கம் சாத்தியமானது எப்படி? 'மதிப்பீடுகளின் வீழ்ச்சி' பற்றி இலக்கிய - அதிகாரத் தரகர்களும் கேலி பேசும் கேலிக்கூத்தான சூழல் எப்படி உருவானது? 'தறுதலைகள்' ஏன் உருவானார்கள்?

வாழ்வின்னாடாகவும் கலையின்னாடாகவும் தெறிப்பது ஆற்றல். ஆற்றல் எப்போதும் வடிவம் கொள்வது. ஆற்றலின் பல வடிவங்களுள் வாழ்வும் கலையும் சாத்தியமானவை என்று சொல்லலாம். ஆனால், ஒவ்வொரு வடிவமும் ஆற்றலைத் தேக்குவது. அதனால் தான் கலை முயற்சிகளின் தீராக் காதலாக, புதிய வடிவங்களை நோக்கிய தேடல், தேக்கத்திலிருந்து விடுபடுதல், எப்போதும் இருந்து வந்திருக்கிறது.

ஆற்றலும் வடிவமும், தேக்கமும் அதிலிருந்து விடுபட்டு மீறிச் செல்லுவதுமாக, தீராத, தீர்க்கப்பட முடியாத முரணாக, என்ன வடிவம், அது எப்படிக்கலையும், என்ன உருக்கொள்ளும் என்று முன் சொல்ல முடியாத புதிராக இந்த இயக்கம். ஆற்றல் எப்போதும் புத்தாக்கம் (creative force), வினை புரிவது. வடிவம் நிலைபெற்றவுடனேயே புத்தாக்கத்தைத் தடுப்பது; எதிர்வினை புரிவது (reactive force). என்றாலும் ஆற்றலைத் தேக்கி வைப்பது; புத்தாக்கத்திற்கான சேகரமாக இருப்பது. ஆற்றலென்பது வினை. அதன் தேங்கிய வடிவம் எதிர்வினை.

ஆற்றலின் பல வடிவங்களுள் ஒன்று உயிர். உயிரின் வடிவங்களுள் ஒன்று மானுடப் பிறவி. மானுட வாழ்வின்னாடாகத் தெறிக்கும் ஆற்றலின் மிகவுயர்ந்த வெளிப்பாடுகளுள், உச்சபட்ச சாத்தியங்களுள் ஒன்று கலை. ஆனால், அது ஒன்று மட்டுமல்ல. தத்துவச் சிந்தனையாகவும், சகமனிதர்களுடன் கொள்ளும் உறவிலும் புத்தாக்கமிக்க ஆற்றல் வெளிப்பாடு கொள்கிறது.

சக மனிதர்களுடனான உறவு என்ற புலமாக வாழ்வை வரையறுத்துப் பார்க்கும்போது (மானுட வாழ்வு என்று நாம் வழக்கமாகச் சொல்லும் பொருளில்) மிகச்சிறந்த மனிதர்யார் என்ற கேள்வியாக அது உருப்பெறுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், நீதி பற்றிய கேள்வியாக, அன்பு, கருணை, நட்பு, காதல், வீரம், கொடை (griff) என்பதாக, இவை எடுக்கும் வடிவங்களைப் பற்றிய புலமாக.

வாழ்வுப் புலத்தில் ஆற்றல் எடுக்கும் வடிவங்களுள் ஒன்றான கொடை, மானுடர்களுக்கிடையிலான உறவுகள் இறுகி நிலைகொண்டுவிடாமல், தொடர்ந்து சுழற்சியில் இயக்கத்தில் இருக்கச் செய்வது. அது ஒருவழிப்பாதையிலானதாக, அபகரித்துப்பெறவேண்டியதாக மாறியதும், வரலாற்றில் நாம் காணும் பல்வேறு அதிகார அமைப்புகளாக (தந்தைவழிக்குடும்ப அதிகாரம், எதேச்சாதிகாரம், நவீன ஜனநாயகம்), அவற்றுக்கிணையான அமைவுகளாக (நிலவுடைமை, சாதியப் படிநிலைச் சமூகம், முதலாளியம்) மானுடர்களுக்குள் பொதிந்திருக்கும், அவர்களுக்கிடையிலான உறவுகளில் வெளிப்படச் சாத்தியமுள்ள ஆற்றலைத் தேக்கி நிலை கொண்டு விடுகிறது. அன்றாட வாழ்வின் நிர்ப்பந்தங்களாக, உழைப்பது, அதன் பலன்களைக் (செல்வச் சேகரிப்பை)

கொடையாக சுழற்சிக்கு விடாமல் தேக்கி, அதிகாரத்தின் துணுக்குகளாக, கண்ணிகளாக மாறுவதும் நிகழ்கிறது. அரசியல் என்று சொல்லப்படும் புலம் உருவாகிறது.

வாழ்வுப் புலத்தில் ஆற்றல் தொடர்ந்து புத்தாக்கம் பெறுவதற்கான சூழலமைவை உருவாக்குவது என்பது, அப்புலத்தின் குறுகிய சிறு ஒரு பகுதியாக உருப்பெற்று விரிந்த அரசியலுக்குள், அதிகார அமைவுகளைத் தகர்ப்பதை நோக்கிய செயல்பாடுகளாக புரிந்துகொள்ளப்படும்போது, வாழ்வை அரசியல் மயப்படுத்தும் போக்கு, personal is political என்ற முழக்கம் எழுகிறது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே அல்லது இணையாகவே, அன்றாட வாழ்வின் அனைத்து அம்சங்களையும் ஊடுருவி, கட்டுக்குள் கொண்டுவரும் கண்காணிப்பு மயமான சமூகங்கள், அதிகாரத் தொழில் நுட்பங்கள் எழுகின்றன. நிலவும் அதிகார அமைவுகளை எதிர்ப்பது, அதிகாரத்தைப் பறிப்பது, இன்னொரு வடிவம் கொடுப்பது, மொத்தத்தில் எதிர்-அரசியல் போக்குகள் உருவாகின்றன. வாழ்வு அரசியலாக குறுக்கப்படுகிறது.

இதற்கு மாறாக, வாழ்வுப் புலத்தில் ஆற்றலை விடுவிப்பது என்பது, கொடையைத் தொடர்ந்து மற்றவர்க்குக் கையளிப்பதற்கான, சுழற்சியில் விடுவதற்கான சூழலமைவை உருவாக்குவது. குறைந்தபட்சம், நிலவும் சூழலில், அதற்கான சாத்தியங்களைத் தேடுவது; அதற்குகந்த மதிப்பீடுகளை விதைப்பது, வளர்ப்பது. இதன் முதல் நிபந்தனை, அதிகாரத்தின் அறிந்த வடிவங்கள் அனைத்தையும் எதிர்த்துக் கொண்டிருப்பதல்ல. அதிகாரத்தை எதிர்த்துக் கொண்டு மட்டுமே இருப்பது, அதன் சுழற்சிக்குள் சிக்கிக்கொள்வது. மாறாக, அதிகாரத்திலிருந்து கூடுமானவரையில் விலகி நிற்பது.

கூடுமானவரையில் எனும்போது, முற்றிலும் விலகி நின்று ஆற்றலை விடுவிக்கும் வெட்டி வீறாப்புப் பேச்சுகளிலிருந்தும் விலகி நிற்பது. ஆற்றலைத் தேக்கி வைத்திருக்கும் வடிவங்களுள் இருந்து, அதை விடுவிக்கத் தேவையான ஆற்றலை முதலில் நாம் பெறுவது. ஆற்றலைக் கொடையாக மீண்டும் சுழற்சிக்குவிட, முதலில் நாம் ஆற்றலுள்ளவர்களாக (அதிகாரம் உடையவர்களாக அல்ல) வேண்டும். கொடையைத் துவக்கி வைக்க, முதலில் நாம் ஆற்றலை (பொருள், அறிவு, ஆன்ம, கலைச் செல்வங்களை)ச் சேகரிக்க வேண்டும்.

அத்தகைய திசைகளில் நகரும்போது, அரசியல் புலத்திலான செயல்பாடுகள் நாம் இதுவரையில் முயன்று பார்த்திராத வடிவங்களை எடுக்கலாம். கடந்த காலங்களில், இந்தத் தேடலில் இறங்கியவர்கள், புதிய மதிப்பீடுகளை உருவாக்கி அதன்படி வாழ்ந்தும் காட்டியவர்களை மிகச் சிறந்த மனிதர்களாக (அரிதாக) வரலாற்றில் நாம் அறியவும் நேர்கிறது.

கலை மானுட வாழ்விலிருந்து பிறக்கும் ஒன்று என்ற வகையில், பெரும்பாலான நேரங்களில், அதிகார அமைவுகளிலிருந்து விலகி நிற்பதாக, புதிய மதிப்பீடுகளைப் பற்றிய தேடலில் இன்னொரு புலமாக, தொடர்ந்த தலை முறைகளுக்கு இந்தத் தேடலைக் கையளிக்கும் கொடையாக இருக்கிறது. மானுட வாழ்வை ஊடறுத்துச் செல்லும் ஆற்றலின் சாத்தியங்களுள் ஒன்று என்ற வகையில், அதன் குறிப்பான வடிவங்களுக்கேயுரிய கச்சாப் பொருட்களை (இலக்கியத்திற்கு மொழி, ஒலியத்திற்கு வண்ணம், நாடகத்திற்கு வெளி, தத்துவத்திற்கு சிந்தனை, திரைப்படத்திற்கு அசையும் நிழலுருவங்கள்) எடுத்துக் கொண்டு, அவற்றின் உறைந்த வடிவங்களிலிருந்து உலுக்கி, மானுட உடலினூடாகவும் உள்ளத்தினூடாகவும், இரண்டிலும் அதிர்வுகளை உண்டாக்குவதாக, விடுதலை உணர்வைத் தருவதாக, ஆற்றலை வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சியாக கலை, அதன் உண்மையான பொருளில் எப்போதும் இருந்து வந்திருக்கிறது.

முதல் வகையில், மானுட வாழ்வுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது. இரண்டாவது வகையில், மானுட வாழ்வின் இன்னொரு பரிமாணமாக உருத்திரட்சி கொள்கிறது. இதில் முதலாவதை மட்டுமே காணும் போக்கு பெரும்பாலும் இலக்கியத்திலேயே நிகழ்கிறது. இலக்கியம் அன்றாட வாழ்வின் பிரிக்க முடியாத அம்சமாக இருக்கும் மொழிப்புலம் சார்ந்து இயங்குவதன் உடன்-நிகழ்வு இது. ஆனால், கலையின் பிரதான அம்சமாக, அதன் சாரமாக இருப்பது ஆற்றலின் உயர்ந்த வீச்சு மட்டுமே. அதனால்தான், ஆற்றலின் வீச்சைத் தாங்கும் திறனற்ற மானுட உடல்களை, கலைஞர்களை பலிகொள்வதாகவும் அது இருக்கிறது. (எழுத்தும் கொல்லும்).

வாழ்வு, சமூக வடிவங்களுக்குள் நிலைகொண்ட அதிகார அமைவுகளுள் இறுகி, சாத்தியங்கள் குறுகி, தேங்கி நிற்கையில், அதனுள்ளிருந்து ஆற்றலை விடுவிப்பது, தேர்வுகளைப் (choice) பற்றிய கேள்வியாக நிற்கிறது. உயிர் வாழ்விற்கான சாத்தியங்களே குறுகிக் கிடக்கும் இன்றைய சூழலில், தேர்வுகளுள் வரையறுக்கப்பட்டு குறுகிக் கிடக்கின்றன. நம்முள் இருக்கும் மிகச்சில தேர்வுகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்து அதனுள்ளிருந்து ஆற்றலை, குறிப்பாக கொடையை, விடுவிக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கிறோம். இதில், இலக்கியம் என்னதான் 'வாழ்வைப் பற்றிய பரிசீலனையாக' இருந்தாலும், தேர்வுகளுக்கான முற்றமுழுதான பதிலீடாக, அல்லது, குறைந்தது தேர்வுகளுள் ஒன்றாகக்கூட ஆகிவிட முடியாது.

இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களே அல்லது புரிந்திருந்தும் அதை மறைத்து, தமது சொந்த வாழ்வில் பாதுகாப்பான நிலைகளில் ஒளிந்துகொண்டு 'இலக்கியம் சமைப்பவர்களே', கலாச்சாரக் காலக்காரர்களாக, இலக்கிய 'உன்னதம்' பேசி அதிகார பீடங்களைக் கட்டமைப்பவர்களாக, நிலவும் அதிகார அமைவுகளோடு நெருங்கிய உறவு கொண்டவர்களாக, இலக்கியத்தை / கலையை நிறுவன மயப்படுத்துபவர்களாக, இலக்கியத்திற்குள் அரசியலை / அதிகாரத்தை நிறுவுபவர்களாக, அதன் மூலம் எதிர்-அரசியலில் நுழையக் காரணமானவர்களாக, கொடையை அபகரிப்பவர்களாக, அதைத் தட்டிப் பறிக்க வேண்டிய சூழலை உருவாக்குபவர்களாக, அடுத்த இலக்கிய வரிக்ஷயர் என்ற கேள்வியை - போட்டியை எழுப்புவவர்களாக, 'அமரத்துவம் பெறுவதற்கான சாதகமாக' இலக்கியத்தைச் சிறுமைப்படுத்துபவர்களாக, இந்த மோகத்தைப் பரப்புபவர்களாக, இதன் மூலம் போலிகளையும் உருவாக்குபவர்களாக பரிணமிக்கிறார்கள்.

வாழ்வின் சாத்தியங்கள், ஆற்றலின் வெளிப்பாடுகள் பற்றிய எந்தவிதத் தேடலும் உணர்தலும் இல்லாத, எல்லாவற்றிலும் அரசியலை, நிலவும் அமைவின் பிரதிபிம்பங்களை மட்டுமே 'கண்ணில் விளக்கெண்ணெய் விட்டுக்கொண்டு' தேடும் எதிர்-அரசியல் வாதிடிகள், தம் பங்குக்கு இலக்கியத்தை அரசியல் மயப்படுத்துபவர்களாக இருக்கிறார்கள். எதையும் உருவாக்கும் திறனற்ற இவர்கள் ஆற்றலற்றவர்கள் (எதையும் உருவாக்க முடியாத ஒருவருக்கு எதையும் அழிப்பதற்கும் உரிமை கிடையாது - நீட்டேஷ்). எதிர்ப்பதின் மூலம் தியாகிப்பட்டம் பெற்று, வரலாற்றில் தம் பெயர் பொறித்துவிட்டுச் செல்லும் விரும்பமே இவர்களது 'செயல்பாடுகளின்' ஆழத்தில் ஓடுவது.

தமது இந்த வேட்கையை மறைத்துக்கொள்ள இவர்கள் கைக்கொண்ட உத்தி 'அரசியலே வாழ்க்கை' என்ற முழக்கம். வாழ்விற்கான மாற்றாக / பதிலீடாக இலக்கியம் எப்படி இருக்க முடியாதோ அதேபோல அரசியலும் இருக்க முடியாது என்பதை மறைத்து அதிகார, எதிர்-அதிகாரப் புள்ளிகளாகப் பரிணமித்தவர்கள் இவர்கள். நீட்டேஷ் எழுப்பும் grand politics என்ற கேள்விக்குள் நுழையக்கூட முயற்சிக்காதவர்கள், அதாவது அறியப்படாத ஒன்றுக்குள் நுழைய முயற்சிக்காதவர்கள் என்ற வகையில் கோழைகளும் கூட.

தமிழ்ச் சிற்றிதழ் உலகில், 80களின் இறுதிகளில், இலக்கியத்திலும் அரசியலிலும் எழுந்த, பலருக்கும் உத்வேகம் தந்த தீவிர முயற்சிகள், வாழ்விற்கும் அரசியலுக்கும், வாழ்விற்கும் கலைக்கும் (முக்கியமாக இலக்கியத்திற்கும்) இடையிலான உறவு குறித்த இந்தப் புரிதல்கள் இல்லாமல் நகர்ந்தாலேயே வெகுவிரைவிலேயே தேக்கம் கண்டன என்று தோன்றுகிறது. 'வாழ்வே இலக்கியம்' என்று தொடர்ந்து புலம்பி வந்தவர்கள் இந்த முயற்சிகளில் தமது அதிகாரம் அசைந்துவிடும் என்பதைக் கண்டுகொண்டு, அதைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள 'இலக்கியமே வாழ்வு' என்பதையும் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இதன் மூலம், புதிய முயற்சிகளில் இறங்கியவர்களில் சிலரைக் கவர்ந்து தம் பக்கம் இழுக்கவும் முடிந்தது; இலக்கிய அரசியல் பேசியவர்களை ஒதுக்கவும் முடிந்தது. இன்று, தமது அதிகார எல்லைகளை விரித்து, அதில்தம்மை எதிர்த்தவர்கள் சிலருக்கு பங்கு கொடுத்து சேர்த்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். அதற்காக ஏங்கித் தவிக்கும் எண்ணற்ற போலிகளையும் (திடீர்-பெமினலிஸ்டுகள், இன்ன பிறர்) உருவாக்கி உலவவும் விட்டிருக்கிறார்கள்.

இலக்கியத்தை அதிகாரப் போட்டியின் களனாக மாற்றியது இலக்கியவாதிகளைத் தொழிலாளர்களாக மாற்றியிருக்கிறது. விளைவு, ஒவ்வொரு புத்தகச் சந்தைக்கும் ஒரு புத்தகத்தை யாவது போட்டுவிடும் வேகம். இலக்கியச் சந்தையில் தம் பெயர் தொடர்ந்து சுழற்சியில் இருக்கவேண்டும் என்ற அரிப்பு-மிகை-உற்பத்தி. மிகை-உற்பத்தியின் தவிர்க்க முடியாத உடன்-விளைவு போலிப் பண்டங்கள் (use and throw பண்டங்களும் கூட). இலக்கியம் உற்பத்தியானால் உற்பத்தியாகியிருக்கிறது. இலக்கியம் உற்பத்தியானால் சந்தை விரிவாக வேண்டும். காலனிகள் வேண்டும். ஐரோப்பிய புலம் பெயர்த்தமிழர்கள் இருக்கவே இருக்கிறார்கள். உலகமயமாக்கல்!

இந்த 'இலக்கியப் பயிர் வளர்க்கும்' முயற்சியின் பின்னாலுள்ள அதிகார வெறியையும், அதை எதிர்த்து 'சமர்' செய்தவர்களின் அதிகார வேட்கையையும் உணர்ந்துகொண்டு, இரண்டிலும் சிக்காமலும், தேடலில், தெளிவேதும் கிட்டாத நிலையில், கோபத்தில் வெடித்தும் விரக்தியில் திணறியும் அலைந்தவர்களில் சிலர் 'தறுதலைப்' பட்டம் கட்டிக் கொண்டதை ஒரு சோக்கத்தை என்றல்லாமல் வேறு எப்படிச் சொல்வது? எனக்குத் தெரிந்து (என்னைத் தவிர்த்து) வாழ்வு கசந்து, போராடிக் கொண்டிருப்பவர்களில் ஒருவர் மணி வண்ணன். வாழ்வையே முடித்துக்கொண்டவர் உ.சே.துளசி.

தப்பிப் பிழைக்க நான் கொடுத்த விலை, பதினைந்து வருட வாசிப்பும், அரசியல் செயல்பாடுகளினூடாகப் பெற்ற வாழ்வனுபவமும், இத்யாதியும்.

80களின் இறுதிகளின் தீவிரத் தேடல்களில் பங்குபெற்றவர்களில் மிகச் சிலர், குறிப்பாக கோணங்கி, டி.கண்ணன், நோயல், இலக்கியம் வழியாக அதிகாரத்தை அறுவடை செய்யும் முயற்சிகளிலிருந்து முற்றிலும் விலகி நின்று, இன்று வரையிலும் தொடர்ந்து, தனித்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமே இதில் மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒரே விஷயம்.

வாழ்வோ கலையோ அரசியலோ (நீட்டேஷ்-வின் grand politics) வெற்றியை நோக்கி நகர்பவையல்ல. வெற்றியை இலக்காகக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை என்பது தோல்வியைத் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுமல்ல. 'தோல்வியடையாமல்', வெற்றியையும் துறந்து, தொடர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பது. மாறுபட்ட புலங்களான வாழ்வையும் கலையையும் இன்ன பிறவற்றையும் எல்லை காற்ற விளையாட்டாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது.

தொடர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்க, ஆற்றலை சேகரிப்பதும் சேமிப்பதும் அவசியத் தேவை. சேமிப்பது, ஆற்றலை அதன் முழு வீச்சில் மீண்டும் வெளிப்படுத்த, கொடையாக மற்றவர்க்கு, அடுத்தடுத்த தலைமுறையினருக்கு கையளிக்க என்பதை மறக்காமலிருப்பதும் தேவை.

வளர்மதியின் 'நினைக்கத் தெரிந்த மனமே' நிறைவுப்பகுதி அடுத்த இதழில்.

திரைக்குப் பின்னால்...

சண்டியர் முதல் விருமாண்டி வரை

காளிமைந்தன்

முன்குறிப்பு :

விருமாண்டி திரைப்படத்திற்கான கதை, கதைக்களம், எதிர்ப்பு எழுந்ததற்கான சூழல் என யாவும் தென்மாவட்ட புலங்களைச் சார்ந்தவை. சண்டியர் என்று பெயரிடப்பட்ட போது புதிய தமிழகம் இயக்கம் எழுப்பிய எதிர்ப்புக்குப் பின் விருமாண்டியாகப் பெயர் மாற்றப்பட்டு படமும் வெளியாகியிருக்கிறது. படத்திற்கு எதிர்ப்பு எழுப்பப்பட்டது முதல் படம் வெளியானது வரை தென்மாவட்டங்களில் படத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட விளம்பரங்கள், மறுப்புகள், படம் வெளியான பின் எழுந்த விமர்சனங்கள், இவைகளையும் இவைகளின் நோக்கங்களைப் பற்றி மட்டுமே இக்கட்டுரை பேசுகிறது. மற்றபடி படம் குறித்துப் பேசுவது இங்கு நோக்கமில்லை.

(1)

- நாங்கள் வாழ்வதும் சாவதும் கமலுக்கே. கிருஷ்ணனும் பொம்மை சாமியும் பொம்மை (தடித்த எழுத்தில் வரும் பெயர் கிருஷ்ணசாமி)
- முக்குலத்து சிங்கமடா பரமக்குடி மறவனடா
- முக்குலத்து மாணிக்கமே
- தேவர்ஹாசன்
- நாங்களிருக்கும் வரை உன்னை வெல்ல எவனாலமுடியும்?
- அரசியல் வாதுகளையும் சாதிவெறியர்களையும் சவுக்கடி கொடுக்க வருகிறார்.
- வீரமறவன் (விருமாண்டித் தேவன்) புதைக்கப் படவில்லை. விதைக்கப்படுகிறான்.
- அரசியல் சண்டாளர்களை சதிராட வருகிறார் சண்டியர்.

(இந்த வாசகத்துக்கு நேராக முதுகுக்குப் பின்னாலிருந்து அரிவாளை கமல் உருவத்தைப் போன்ற படம் வரையப்படிருந்தது.)

- மேற்காணும் வாசகங்கள் எல்லாம் விருமாண்டி படத்தை வரவேற்று மதுரை நகரமெங்கும் முக்கிய சுவர்களிலெல்லாம் எழுதப்பட்டிருந்தவைகளே. இப்படியான விளம்பரசுவரெழுத்து/சுவரொட்டி என எதுவுமே விருமாண்டி எனும் பெயரைப் பயன்படுத்தவேயில்லை. பெயரை மாற்றிய

பிறகும் சண்டியர் என்றெழுதி நேராக வரையப் பட்டிருந்த வீச்சரிவாளில் ரத்தம் சொட்டிக் கொண்டிருக்கும். பசும்பொன் முத்துராமலிங்கம் படமும், கமல் படமும் ஒன்றாக அச்சிட்டு திரைப் படத்தை வரவேற்ற சுவரொட்டிகள் ஒருபுறம் என்றால், 'பரமக்குடி பெரியாரே' என்று விளித்து பெரியார் படத்தோடு கமல் படத்தையும் இணைத்து 'தொடரட்டும் உன் சண்டியத்தனம்' என்ற சுவரொட்டிகள் மறுபுறம்.

தேவர் இனத்தவர் வாழும் பல்வேறு ஊர்களின் சாலையோரங்களிலும் படத்தை வரவேற்கும் விதமான பேனர்களைக்காணமுடிந்தது. ஆக இந்த விளம்பரங்களும், விளம்பர வாசகங்களும் வெறுமனே ரசிக மனோபாவத்தில் ஓட்டப்பட்டதல்ல. எந்தத் திரைப்படத்திற்கும் இல்லாத விளம்பரங்களை முற்றிலும் சாதிய அடையாளத்தோடு இந்தப் படம் பெற்றிருந்தது. இந்த விளம்பர வரவேற்புகள் சாதியத்தன்மை வாய்ந்தவைகளே என்பது சொல்லாமலே புரியும். மறை முகமாகவோ/நேரடியாகவோ கிருஷ்ணசாமியைத் தாக்கியும், அவர்சார்ந்த சாதியை இழிவுபடுத்தியும் ஆதிக்க சாதிப் பெருமிதத்தை உயர்த்தியும்தான் இந்த வாசகங்கள் பேசின. இந்நிலையில் ஏற்கனவே தேவர் இனத்தவரைத் தம் ரசிகர்களாகத் திரட்டி வைத்துள்ள கமலஹாசனின் ரசிக சுவரொட்டிகளை யாரும் இயல்பானதாகப் பார்க்க வேண்டிய தில்லை.

இன்னும் :

1. விருமாண்டி படம் வெளியாகும் முன்பே கமலஹாசன் அப்படம் பற்றிய எதிர்பார்ப்புகளை நேர்காணல்கள், விளம்பரங்கள் மூலம் உருவாக்கி வந்தார். நேர்காணல்களின் கேள்விகளும் பதிலும் 'படம் பற்றி' என்பதைவிட மீண்டும் மீண்டும் கிருஷ்ணசாமி எழுப்பிய எதிர்ப்புக்கே முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. இத்தகைய கேள்வி பதில் மூலம் கிருஷ்ணசாமிக்கு எதிரான கருத்துகள் பதிவு செய்யப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தன. கமல்கூட இதை "எனக்கு வந்த கோபத்துக்கு" என்றும் "அந்த அரசியல்வாதி" என்றும் தான் பேசிவந்தார். "இவ்வளவு பொறுமை காட்டினீர்களே" என்று ஆனந்த விகடன் கமலைக்கண்டு பூரித்தது.

(கமல் ரசிகர்கள் காட்டிய பொறுமையைத்தான் இக்கட்டுரையின் முதல் பகுதி வாசகங்களில் கண்டோம். இவைகளை ரசிகர் மன்றம் என்று கூறக் கூடாதாம். 'நற்பணி மன்றம்' என்றுதான் சொல்ல வேண்டுமாம்.)

தலித்துகளைப் பற்றிய நேர்மையான சினிமாக்களே நம் சூழலில் எடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் ஆதிக்க சாதியினருக்கு மட்டும் மனவியல் ரீதியான பலத்தை அளிக்கும் குறியீடுகளை உருவாக்கித் தந்தபடியே இருக்கின்றன சினிமாக்கள்.

II. டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி சண்டியருக்கு எதிர்ப்பு எழுப்பியது முதலே, ஊடகங்கள் இதைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டன. மூவேந்தர் முன்னேற்றக் கழக சேதுராமன் கிருஷ்ணசாமியைக் கண்டித்து அறிக்கை விட்டிருந்தார். சேதுராமன் உலகத் தரத்துக்கு தமிழ் சினிமாவை உயர்த்தும் கமலைப் புகழ்ந்திருந்தார். இடைநிலைச் சாதிகளின் எழுச்சி தலித்துகளுக்கு எதிராக எழுகிறதேயொழிய பார்ப்பனர்களை எதிர்த்து அல்ல என்கிற நினைவுகளோடு இதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

III. மணிரத்னத்தின் பம்பாய் படத்தின் இந்து சார்பான சிந்தனைக்கு எதிராக எங்கும் விமர்சனங்கள் எழுந்த வேளையில், மணிரத்னத்தை அழைத்து கலை இரவு நடத்திய தமுஎச இப்போது தனது அறிக்கையில் 'படைப்பாளியின் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதாகக்' கூறி இந்துத்துவ அமைப்புகள் வாட்டர் படத்திற்கு எழுப்பிய எதிர்ப்போடு, கிருஷ்ணசாமியின் சண்டியர் எதிர்ப்பை ஒப்பிட்டு, இரண்டு எதிர்ப்பையும் பாசிசத்திற்கு அருகில் நிறுத்திக்காட்டியது.

படம் வெளியான பின்பே எல்லாவற்றையும் பேச வேண்டும் என்றும் தமுஎச அறிக்கை பேசியிருந்தது. (படம் வெளியாகி சிக்கலான சித்தரிப்புகள் ஏதுமிருந்து அதன் பொருட்டு 'கலவரங்கள்' நடந்து முடிந்த பின்பு பேசலாம் என்பது இதன் அர்த்தமாக இருக்கலாம்.) இதுவரையில் சினிமாக்களுக்கு எழுதப்பட்ட விமர்சனங்களால் எந்தப் பயனும் ஏற்பட்ட தில்லையே.

IV. தீராநதியில் வெளியான வெங்கடேஷ்சக்ரவர்த்தியின் 'தமிழ் சினிமாவில் சாதியம்' எனும் கட்டுரைத் தொடர் கூட தமிழ் சினிமாவின் சாதியத் தன்மைகளைக் காலகட்டவாரியாக அலசியிருந்தாலுங்கூட கடைசியில் 'சனநாயகம்' பற்றிய அறிவுரையோடு முடிந்திருந்தது.

V. காலச்சுவடுவில் வெளியான சரவணனின் கட்டுரை தேவர் மகன் படத்தின் விளைவுகளைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்த போதிலும் படத்தைத் தடுக்கக்கூடாது என்பதை வேறுமாதிரி பேசியிருந்தது. ஞானியின் தீம்தரிகிட இதழ் 'சண்டியருக்கான எதிர்ப்பு சாமிக்கு ஏனில்லை?' என்று கேள்வியைத் திருப்பிப் போட்டிருந்தது. மேலும் குமுதம் ரிப்போர்ட், இந்தியாடுடே போன்ற இதழ்கள் கிருஷ்ணசாமியிடம் 'இந்த எதிர்ப்பு' பற்றி மட்டுமே நேர்காணல்களை அமைத்திருந்தன. (இந்த இதழ்கள் எல்லாம் தலித்துகளின் எல்லாப் பிரச்சனைகளிலும் இதே அக்கறையைக் காட்டுகிறார்களா? என்பதை யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.)

VI. இவைகளுக்கு மாறாக, பாபாவிற்கு ராமதாஸ் கிளப்பிய எதிர்ப்பு என்பது தன் சாதிக்காரராகிய 'சந்தன வீரப்பனை' ரஜினி விமர்சித்தமைக்கு எதிர்வினைதானே ஒழிய ஆதிக்க சாதிய அடையாளம் கொண்ட சினிமாக்களுக்கு எதிராக எழுப்பியதில்லை என்று ஆதிக்க சாதிய சினிமா எதிர்ப்பை மறைமுகமாக ஆதரித்து திருமாவளவன் பேசியதாக நினைவிருக்கிறது.

(2)

மதுரையில் 2003 ஏப்ரல் 16 அன்று மருத்துவக் கல்லூரி மைதானத்தில் 'சண்டியர்' எனும் பெயரில் படத் தொடக்க விழா. விழாவை மதுரையில் நடத்தியதற்கு காரணம் உண்டு. அன்று நகரத்தில் ஒட்டப்பட்டிருந்த சுவரொட்டிகள், விழாவில் கலந்து கொண்டவர்கள், பேச்சுகள், அன்றைய கமலின் நேர்காணல் இவை அனைத்தும் சாதியடையாளங்களோடுதான் அமைந்து இருந்தன. இந்தச் சூழல்தான் சண்டியர் பற்றிய கவலையை உண்டு பண்ணியது.

படத் தொடக்க விழாவுக்கு 2 நாளுக்கு முன்பு அதாவது ஏப்ரல் 14 இல் அம்பேத்கர்பிறந்த நாள் விழாவையொட்டி விடுதலைச்

சிறுத்தைகளின் தமிழ்ப் பெயர்கூட்டும் மாநாட்டுக்கு முதலில் அனுமதி கேட்கப்பட்டிருந்த இடம் மருத்துவக் கல்லூரி மைதானம்தான். மைதானம் உள் பட எந்த இடமும் கிடைக்காத நிலையில் ஊருக்குப் புறம்பாகக்காட்டையழித்து மாநாடு நடத்தி முடித்திருந்தனர் சிறுத்தைகள். சிறுத்தைகளுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்த மருத்துவக் கல்லூரி மைதானம் சண்டியர் தொடக்க விழாவுக்குக் கிடைத்திருந்தது. படத்துவக்க விழாவுக்கு மறுநாள் நகரில் இந்த பாரபட்சத்தைக் கண்டித்து விடுதலைச் சிறுத்தைகள் சுவரொட்டி போட்டிருந்தனர். படத்தை ஒட்டி எழாமல் போனாலும் இது வேறு வகையான எதிர்ப்புதான்.

- திரைப்படங்களுக்கு எதிர்ப்புகள் எழுவது புதிதல்ல என்றாலும் தமிழக அளவில் அண்மையில் எழுந்த எதிர்ப்புகள் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம். இந்து அமைப்புகளால் நிறைய எதிர்ப்புகள் எழுப்பப்படுகின்றன. இதில் இயக்குநர் கிறித்தவராயிருப்பது, நடிகர்கள் இசுலாமியர்களாய் இருப்பது, நாத்திகம் பேசுவது போன்றவை இந்த அமைப்புகளின் எதிர்ப்புகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் சினிமாவின் கதை, சித்தரிப்புகள் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் ஆபாசம், கடவுள் பற்றி சித்தரிப்புகள் மட்டுமே கவனமான எதிர்ப்புகளுக்குரியதாக மாறி வருகிறது. அண்மையில் 'புதுக் கோட்டையிலிருந்து சரவணன்' படத்தின் ஆபாசம் மட்டுமே கண்டிக்கப்பட்டது. கோவில் படத்தின் பெயருக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்பட்டது. படம் வெளியான பின்பு எதிர்ப்பில்லை. காரணம் படம் இந்து மனப்பான்மையில் எடுக்கப்பட்டிருப்பதுதான். இப்படி எதிர்ப்புக்குக் கூட இந்துத்துவ அரசியலின் சாதகம்/பாதகம் கருதும் நிலை இருக்கிறது.

- பாபா வரையிலான ரஜினி படங்களின் சிகரெட் போன்ற அம்சங்கள் மோசமாகத் தெரியாமல், ரஜினி வீரப்பனை விமர்சித்ததுமே சிகரெட் மோசமாகத் தெரிந்த எதிர்ப்பு ராமதாலினுடையது. ராமதால் எதிர்த்த சிகரெட் ஒழுக்கம் சார்ந்தது. ஆனால் கிருஷ்ணசாமியின் அரிவாள் எதிர்ப்பு வன்முறையின் குறியீட்டை எதிர்ப்பது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

- கமல் ஏற்கனவே மருதநாயகம் படத்தைத் துவங்கியபோது பூலித்தேவனைக் கொன்ற மருதநாயகம் பற்றி படம் எடுக்கக் கூடாது என்று தேவர் அமைப்புகள் எதிர்ப்பை எழுப்பின, படம் தொடராததால் எதிர்ப்பும் தொடராமல் போனது.

ஆக பல்வேறு எதிர்ப்புகள் எழுப்பப்பட்டதை வைத்து கிருஷ்ணசாமியின் எதிர்ப்பை நாம் நியாயப்படுத்தவில்லை. ஆனால் கிருஷ்ணசாமியின் எதிர்ப்பை வேறுபடுத்திப் புரிந்து கொள்ள இக்கட்டுரை தன்னளவில் முயல்கிறது, அவ்வளவே.

(3)

கமல் ஏற்கனவே நன்கு தீர்மானிக்கப்பட்ட சாதியடையாளத்தோடு 'தேவர்மகன்' படத்தைக் கொடுத்தார். அதற்குப் பிறகு வெளியான சாதியப் படங்கள் பற்றி அறிவோம். தலித்துகள் X தேவர்கள் மோதலில் பல்வேறு அம்சங்கள் காரணிகளாக இருந்திருப்பினும் கூட, இந்தப் படம்போல இன்னும் சில சித்தரிப்புகள் ஆதிக்க சாதிக்கு உயர் தொன்ம அடையாளங்களை உருவாக்கித் தந்ததும் ஒரு அம்சமே. இது போன்ற படங்கள் வெளியாவதினாலேயே சாதிப்பிரச்சனைகள் உருவாகின்றன என்னும் அபத்தமான வாதங்களை நாம் எங்கும் கூறவில்லை. உயர் சாதியப் பெருமிதங்கள் தொடர்ச்சியாக, படங்களாக வருவதால், அது பற்றிய குற்றவுணர்வுகள் எதுவும் உருவாகாமல் சாதிய வாதத்திற்கு நிஜத் தன்மையை உருவாக்கிவிடும் நிலைமைகள் எழுந்து விடுகின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் மீதான வன்முறைகளைக் கூட இயல்பானவைகளாகப் பார்க்கும் மனநிலையைத்

தன் சக்திக்கேற்ற அளவில் இத்தகைய படங்கள் உருவாக்கி விடுகின்றன.

திரைப்படம் என்பது உருவாக்கப்படும் ஒன்று என்று அனைவரும் அறிவோம். படத்தில் கதையை மீறி காட்டப்படும் குறியீடுகள், அடையாளங்கள், மனதில் பதிந்து போகின்றன. மனதில் பொது சமூகம் ஏற்கனவே ஏற்படுத்தியிருக்கும் படிமங்களோடு இந்த அடையாளங்களும் இணைந்து போகின்றன.

தலித்துகளைப் பற்றிய நேர்மையான சினிமாக்களே நம் சூழலில் எடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் ஆதிக்கசாதினருக்கு மட்டும்தான் மனவியல் ரீதியான பலத்தை அளிக்கும் குறியீடுகளை உருவாக்கித் தந்தபடியே இருக்கின்றன சினிமாக்கள். அந்த வகையில் கமல் ஏற்கனவே உருவாக்கிய தேவர் மகன் எனும் பிம்பம் வலிமையானது.

★ ★ ★

சண்டியர் எனும் பெயரில் படக் கொடக்கவிழாவின் போது அரங்கேறிய காட்சிகள், தேவர் மகனின் இரண்டாம் பாகம் எனும் வர்ணனை, 'மதுரை ராமநாதபுரம் மறவர்களின் பூமி' என்ற கமலின் நேர்காணல் என இவையெல்லாமே சண்டியருக்கான எதிர்ப்புக் காரணிகளாக அமைந்தன.

படம் வெளியாகாத முன்பும், வெளியான பின்பும் தொடர்ச்சியாக 'படத்தின் பெயரை மாற்றிவிட்டால் போதுமா?' என்ற கேள்வி ஊடகங்களால் எழுப்பப்பட்டது. விருமாண்டிக்கான திரை விமர்சனத்தில் ஆனந்தவிகடன் 'இந்தப் படத்திற்கு சண்டியர் என்று பெயர் வைத்திருந்தால் தான் என்ன?' என்று நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்திருக்கிறது. உண்மையில் இந்த எதிர்ப்பு பெயரை மாற்றுவதற்காகத்தான் எழுப்பப்பட்டதா? என்றால் இல்லை என்றே சொல்லலாம். கமல் ஏற்கனவே உருவாக்கிய சாதிய பிம்பம், சண்டியர் தொடக்க விழா நிலைமைகளையெல்லாம் வைத்து 'மீண்டும் அதைப் போன்ற படத்தை எடுக்க வேண்டாம்' என்ற அறிவிப்புதான் அந்த எதிர்ப்பு. இந்த எச்சரிக்கையைப் 'பெயர் மாற்றம்' என்னும் குறியீட்டின் வழியாக வெளிப்படுத்தினார். அவ்வளவு தான். இதை கமலும் அறிவார். டாக்டர் கிருஷ்ணசாமியும் அறிவார். இந்த எச்சரிக்கையை கமல் உணர்ந்து கொண்டார் என்பதை விருமாண்டியைப் பார்ப்பதன் மூலம் அறியலாம்.

கமல் கதையை மாற்றினாரா? இல்லையா? என்பது கமலுக்கும், கமலின் படக்குழுவினருக்குந்தான் தெரியும். கமல் தன்னை 'சரியானவராக' காட்டிக் கொள்ள சில முற்போக்குத்தனங்களை கதைக்குச்சுற்றும் தொடர்பில்லாமல் இருந்தாலும் புனைந்திருக்கிறார் (முற்போக்கு 1. கீழ் வெண்மணி பெண் வேடம் 2. மரண தண்டனை ஒழிப்பு இன்ன பிற...) என்பதைப் படத்திலிருந்து உணர முடிகிறது.

மேலும் தலித்துகள் இழிவாக/தவறாக சித்தரிக்கப்பட்ட போதிலும் இதுவரை அதனை யாரும் உணர்ந்து கேட்ட தில்லை. தமிழ்சினிமாக்கள் உருவாக்கிய சாதியத்தினவுகளின் நெடிய அனுபவத்திலிருந்துதான் இந்த எதிர்ப்பு அமைந்தது. படத்தை நிறுத்தக் கோருவது சனநாயகமற்ற தன்மைதான் என்பதை உணர முடிந்தாலும் இத்தகைய எச்சரிக்கையை எப்படியாவது வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று பெயர் மாற்றமாக கிருஷ்ணசாமி பேசியிருக்கிறார். மற்றபடி கருத்துரிமை சுதந்திரத்தை மறுக்க வேண்டும் என்பது ஒடுக்கப்பட்ட தன்னிலைகளுக்கு அவசியம் ஏதுமில்லை.

பிற அமைப்புகள் இதுவரையிலான படங்களுக்கு எதிர்ப்பு கிளப்பியபோது, அந்த அமைப்புகளும் - தலைவர்களும் கிருஷ்ணசாமி அளவிற்கு விமர்சிக்கப்பட்டார்களா? "குற்றவாளி" யைப் போல் எல்லா பத்திரிக்கைகளாலும்

சித்தரிக்கப்பட்டார்களா? என்றால் இல்லை என்பதுதான் பதில்.

கிருஷ்ணசாமிக்கு எதிராக எழுப்பப்பட்ட குரல்தான் அதிகம். இந்த இடைவெளிகளை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

தலித்துகளுக்காக தனித்துவமான இயக்கங்கள் உருவாகியுள்ளன. இதுவரையிலான எல்லா அடையாளங்களிலும் தலித்துகள் எல்லாறு சொல்லப்பட்டார்கள் என்பதையும், அதனை தலித் உணர்விலிருந்தும் மதிப்பிடத் தொடங்கியும் இருக்கிறார்கள். தங்கள் மீதான இழிவுகளுக்கும்/ஆதிக்கங்களுக்கும் எதிராக குரல் எழுப்பத்துவங்கியுள்ளனர். இப்படி குரல் எழுப்புகிற அளவிற்கு வருவதற்கே எண்ணற்ற போராட்டங்கள், துயரங்கள், அவதூறுகள், ஏமாற்றங்கள் இவைகளைத் தாண்டியே வரவேண்டியிருக்கிறது.

சமூகத்தின் எல்லாத் தளங்களிலும் சாதியின் பேரால் தொடர்ந்து வஞ்சிக்கப்பட்ட தலித்துகளின் நிலையிலிருந்து எழும் குரலைப் 'பாசிசத்தோடு' ஒப்பிடுகிறார்களெனில் அவர்களின் மனநிலை தான் என்ன? தலித்துகளைப் பற்றிய வரலாற்று நியாயத்தைத் திரைப்படமாக எடுங்கள் என்று யாரையும், குறிப்பாக கமல் போன்றவர்களிடம் யாரும் கேட்கப்போவதில்லை. ஆதிக்க சாதிப் பெருமிதத்தைப் பேசுவதைப் பரிசீலியுங்கள். இல்லையெனில் நியாயமான சித்தரிப்பை முன்வையுங்கள் என்றுதான் கேட்கிறோம். ஆதிக்க சாதி பெருமிதம் தலித் ஒடுக்கு முறை பதிவாவதை இயல்பாகவே மறைத்து விடுகிறது. கருத்துரிமைக்கான வேட்கையைவிட தலித்துகளின் வலி ஆழமானது. அவர்களைத் தவிர வேறு எவராலும் உணர முடியாதது. இந் நிலையில் கிருஷ்ணசாமியை அரசியல் ரீதியாக விமர்சிக்கும் தலித்துகள் கூட இந்த விஷயத்தில் அவர் எழுப்பிய எதிர்ப்பைச் சாதகமாகவே பார்க்கின்றனர் என்பது உண்மை. அந்த வகையில் இந்த எதிர்ப்பு தென்மாவட்ட தலித்துகளின் குரல்தான். மற்றபடி எல்லோருக்குமான சனநாயக உரிமைகள் நடைமுறையில் உறுதி செய்யப்படாத வரையில் ஒற்றை ஆதிக்க சாதிய அடையாளங்களின் பண்பாட்டு வேர்களைத் தேடுவதாகச் சொல்வதெல்லாம் சனநாயகமற்ற தன்மை தானே.

எனவே பெயர் மாற்றக் கோரிக்கையைக் கருத்துரிமை மறுப்பாக மட்டும் பார்ப்பதை 'சனநாயகத்தைப்' பற்றி தலித் சமூகத்துக்குப் போதிப்பவர்கள் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும். ஒடுக்குண்ட தலித்துகளின் கடந்தகால கொடூரங்களின் வலிகளிலிருந்து உணர்ந்து கொண்டு எச்சரிக்கையாகப் பார்க்க வேண்டும்.

(4)

கமல் தனக்கு தமிழக அளவில் பெரும்பாலும் தேவர் சமூகத்தவர்களை ரசிகர்களாகத் திரட்டி வைத்துள்ளார். தொடர்ச்சியாக கமல் தேவர் அடையாளம் பூண்டு வந்தவர். தேவர் மகன் படம் வெளியானது முதல் கமலுக்கான தொண்டர்களாக இவர்கள் உருமாறி விட்டனர். ரஜனிகாந்த் போன்ற இன்னபிற நடிகர்களின் வெகுஜன சினிமாக்களுக்கு ஏராளமான ரசிகர்கள் திரண்டிருந்தனர் என்பதை யாரும் அறிவோம். பெரும்பாலும் தமிழகத்தின் உழைக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் திரளினையே ரசிகர்களாய் இவர்கள் கொண்டிருந்தனர். கமல் போன்ற நடிகர்கள் 'புத்திஜீவி' யாக நடத்த போதிலும் ரசிகர்கள் திரண்டதில்லை. இந்நிலையில் கமலஹாசன் தன் ரசிகர்களையும் சாதி வலைப்பின்னலில் திரட்டத் தொடங்கினார் என்று கணிக்கலாம். இந்த ரசிகர்கள் கூட்டம் நுட்பமான சாதிய மனநிலையோடு உருவாகி நின்றது. எல்லா வியாபார/விளம்பரங்களும் தோல்வியடைந்த நிலையில் சாதியடை

யாளத்தின் ஊடாக பார்வையாளர்களை அணிதிரள வைக்கும் உத்திதான் இது. ரசிகர்களெல்லாம் யார்? அவர்களுடைய மனநிலை என்ன? என்பது கமலுக்குத் தெரியாமல் இருக்க முடியாது. இந்த சாதிய நுட்பத்தை மறைக்க மேற்கத்திய படங்களின் "போலச் செய்தலோடு" இங்கு படங்களை உற்பத்தி செய்தார். தொழில் நுட்பம் தெரிந்த அளவிற்கு கமலக்கு சமூகம் குறித்து தெரிகிறதா? என்றால் அவரது படங்களை வைத்து இல்லையென்றே கூறிவிடலாம். கமல் தன்னைப் பிற நடிக்கர்களிடமிருந்து பிரித்து "புத்திஜீவி"யாக காட்டிக் கொள்கிறார். ரஜினியின் சமூக வெளிப்பாடுகள் உருவாகும் போதெல்லாம் கமல் உருவாக்கும் 'புத்தசாலி வெளிப்பாடு'களை உற்று கவனித்தால் உணரலாம். (ஒரு வகையில் சினிமாவில் தன் எதிர் பிம்பத்தை மறைமுகமாக எதிர்கொள்ளும் உத்தியாக கமலின் இந்த வெளிப்பாடுகளைக் கொள்ளலாம்).

குறிப்பாக இந்திய - தமிழக அளவில் வரலாற்று ரீதியாக பார்ப்பனியம் தன் பலவீனத்தை சரி செய்யவோ, எதிரிகளை எதிர்கொள்வோ வலுவான கருத்தியல் பின்னணியோடு விசுவாசமான ராணுவ சாதியினரை அணிதிரட்டிக் கொண்டதை அறிவோம்.

வன்முறை சாதியினர் என்று சொல்லப்படும் தேவர் சமூகத்தவரை கமல் திரட்டியிருப்பதை இப்படித்தான் சொல்லமுடியும். ஜெயலலிதா சசிகலா மூலம் தேவர் சமூகத்தவரைத் திரட்டியுள்ளார். இந்து அமைப்புகள் பல்வேறு இடைநிலைச்சாதியினரைத் திரட்டியுள்ளன என்பது மேலும் சில அத்தாட்சிகள். ராணுவ பலங்கொண்ட வன்முறை மூலம் பார்ப்பனியம் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறது. கமலின் இந்த அணிதிரட்டலைப் பார்த்து ஜெயலலிதா உள்ளூர் வருத்தம் கொள்கிறாரோ என்று கூட நமக்குத் தோன்றுகிறது. சண்டியர்ப்படத்திற்கு கிருஷ்ணசாமி எதிர்ப்பு கிளப்பிய உடனே எளிய பாதுகாப்பைக் கொடுத்து படப்பிடிப்பை நடத்தியிருக்க முடியும். ஆனால், பாதுகாப்பு தர காவல்துறை மறுத்து விட்டது. இந்த எதிர்ப்பை வைத்து கமலின் தேவர் சாதி அணிதிரட்டலை ஜெயலலிதா மறிக்கப் பார்த்தார். அதற்காக கிருஷ்ணசாமியின் எதிர்ப்புதான் காரணமென்ற பிம்பத்தை ஊடகங்கள் உருவாக்கின. எதிர்ப்பு கிளப்பிய கிருஷ்ணசாமி படப்பிடிப்பைத் தடுக்கக்கூடிய அளவிற்குத் திட்டமிடலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. படப் பிடிப்பைத் தடுக்கக்கூடிய

"கும்பல்களாக" புதிய தமிழகத் தினர் மாறி யிருக்கவில்லை.

அந்த நிலையில் புனைவான பதற்றம் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது. இந்தப் பதற்றத்தை ஜெயலலிதா பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்று கூடக் கூறலாம். இது ஒருபுறம்.

கமல் தன்னை நாத்திகர், அசைவ பிரியர், பூணூல் இல்லாதவர் என்று பார்ப்பனிய அடையாளங்களிலிருந்து விலக்கிக் காட்டிக் கொள்கிறார்.

இத்தகைய அடையாள மறுப்பை யார் செய்தாலும் சரியானதுதான். ஆனால் அத்தகைய மறுப்பின் அரசியல் என்ன? அடையாளம் மறுக்கப்பட்ட இடத்தில்

முன்னிறுத்தப்படும் புதிய அடையாளம் எத்தன்மைத்து என்பதையும் விவாதித்தாக வேண்டும். அதாவது கமல் உருவாக்கும் பார்ப்பனரல்லாத தமிழ் அடையாளத்தை "தேவர் இனத்துக்குரிய"தாக முன் வைக்கிறார். கமல் அடிக்கடி தன்னை தேவர் மகனாக சித்திரப்படுத்தி வருவதைப் பார்க்கலாம். ஆரம்பத்தில் கமலும், ஆர்.சி. சக்தியும் நண்பர்களாம். கமல் அசைவப் பிரியராம். தேவர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சக்தி சைவப் பிரியர். கமலின் அம்மா சாப்பிடக் கூப்பிடும் போது கமல் தேவர், சக்தி ஐயர் என்றே அழைப்பாராம். இது கமல் கூறியது. இது போல ஏராளமான பிம்பங்களை கமல் உருவாக்கி வருகிறார்.

தொடர்ச்சியாக அபூர்வ சகோதரர்கள் - சேதுபதி
இந்தியன் - சேனாதிபதி
தேவர் மகன் - சக்திவேல்
விருமாண்டி - விருமாண்டி

படங்களில் கமல் பூண்டிருந்த பெயர்களில் தேவர் இன அடையாளம் தொக்கியிருந்ததைக் கண்டு கொள்ளலாம். இப்போது விருமாண்டி படத்திற்காக பிரபல பட்டிமன்ற ஜோக்கர்க்கு. ஞானசம்பந்தன் மூலமாக பேரா. தொ. பரமசிவம் அவர்களின் நாட்டார் சாமிகள் பற்றிய புத்தகத்தைப் படித்துப் படம் உருவாக்கியதாகத் தகவல். தமிழ்க் கலாசாரத்தைப் பற்றிப் படம் எடுக்கும் யாருக்கும் பள்ளர், பறையர் வாழ்வு தெரிவதில்லையா? வெண்மணி, தாமிரபரணி, திண்ணியம், பாப்பாப்பட்டி, கிரிப்பட்டி பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்துப் படம் எடுக்க மனசாட்சி உண்டா? ஆதிக்க சாதிப் பெண்ணோடு வாழக்கூட முடியாமல் சிதையில் எரிந்து போவதாக தலித் சமூகத்தவரை சித்திரித்ததையே ஏற்கமறுத்த சமூகம் இது (பாரதி கண்ணம்மா). ஈரானிய இயக்குநர் மக்பல் ஃபப் போன்றோர் தான் சினிமாவாக்கப் போகும் கதையைக் குறித்து பல ஆண்டுகள் குறிப்பிட்ட இடத்திலேயே சென்று நிலைமையை ஆய்வு செய்தமையை நாம் படித்து இருக்கிறோம். அந்த நேர்மை நம் சூழலில் இல்லை. ஏற்கனவே கிடைத்துள்ள சமூகப் பின்னணியின் மூலம் சினிமா தொழில் நுட்பங்களை முதலில் அடையப் பெற்ற மேட்டுக் குடியினர் மூளையால் படம் உருவாக்குகிறார்களே ஒழிய, இதயத்தால் உருவாக்குவதில்லை. இந்த நிலையில் மேட்டிமை சாதிய அடையாளங்களை மாற்றக் கோருதல், தமிழ்ப் பெயர் சூட்டக்கோருதல் போன்றவை சாதியால் - மொழியால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குறைந்தபட்ச சனநாயக கோரிக்கைகளே.

இவ்வளவையும் எழுதுவது கமல் போன்றவர்கள் தலித் பிரச்சினைகளைப் படமாக்க வேண்டும் என்று வேண்டுவதற்காக அல்ல. அவர்வர் சொந்த வர்க்க/சாதியினர் குற்ற உணர்வு ஏற்படும் படியான பதிவுகளை நேர்மையோடு முன்வைக்க வேண்டும். அதைவிடுத்து தொடர்பில்லாத வாழ்க்கை முறையை பதிவு செய்ய ஏன் ஆசை கொள்ள வேண்டும்? அல்லது பஞ்சதந்திரம் போல மேடை நாடக ஜோக் படங்களை எடுத்துக் கொள்ளட்டும். சுதந்திரப் போராட்ட தியாகியாக - கம்யூனிஸ்ட்டாய் - இந்துமத அபிமானியாய் - தேவர் மகனாக என்று கமல் நடித்ததால்தான் நடிப்பு என்பதாக ஒரு பிம்பம் உருவாக்கப்பட்டு அதன்படியே அவர் பாராட்டப்படுகிறார். அவரால் நடிக்கப்படாத ஒரே வேடம் தலித் வேடந்தான். வேண்டாம் விட்டுவிடுங்கள் கமல்.

பின் குறிப்பு:

இக்கட்டுரை முன்வைக்கும் வாதங்களுக்குச் சான்றாகக் கொள்ளப்பட்ட விளம்பர வாசகங்கள், கருத்து உருவாக்கங்கள் மதுரையை மையமாகக் கொண்டவை.

இக்கட்டுரையின் கருத்துகள் முடிவானவையல்ல. விவாதத்துக்கு உரியனவே. ஏற்பு/ஏற்பின்மைகள் இருக்கலாம்.

இறுதிப்பாடம்

மூலம்: ஜோஷிந்தர் பால்

தமிழ்வடிவம்: சா. தேவதாஸ்

அந்த இருவரும் அமர்ந்து கொள்வதற்குப் போதுமான நேரம் கூடத்தராமல், புகைக்கியபடி உறுமுகின்ற மோட்டார் சைக்கிள், அழுத்தமான உதைப்பினால் சீறிப்பாய்ந்தது.

பின்னிருக்கையில் தொற்றிக் கொண்டிருந்த சந்தா, "என்னை உட்காரக்கூட விடமாட்டாயா? கவனமாக இருக்கக் கூடாதா?" என்றான்.

"கவனமாய் இருக்குமாறு கூறுகிறாய், இல்லையா? நீ எண்ணிப்பார்க்கக்கடியதெல்லாம் இதுதானா? நீ உட்கார்ந்து கொண்டால், அங்கே எப்போது போய்ச்சேரப்போகிறாய்?"

"இல்லை, பந்தா, ஒருவனின் நேரம் வந்து விட்டால், அவன் உட்கார்ந்திருக்கையிலே கூட, அவனது உயிரை யமன் எடுத்துக் கொள்வான். யமனைப் பொறுத்தமட்டில் உட்கார்வது (அ) நிற்பதெல்லாம் எந்த வித்தியாசத்தையும் உண்டாக்குவதில்லை."

பந்தா சிரித்தான். "இது நேரான சாலை. விடிவதற்குள் நாம் அந்த இடத்திற்குப் போய்விடலாம்."

தன் மார்பை நோக்கியபடி பந்தாவின் தோள்களிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த இயந்திரத்துப்பாக்கியில் சந்தாவின் கண்கள் நிலைத்து நின்றன.

தனது நீண்ட, தொளதொளப்பான சட்டைக்குள் மறைந்துள்ள துப்பாக்கியின் கோணத்தை அவன் சட்டென்று மாற்றிக் கொண்டு, பந்தாவின் முதுகினை ஏறிட்டான். அவனது துப்பாக்கி இன்னும் தன்னை நோக்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான்.

"உனது இத்தாய் ஏன் என் மார்பைக் குறிவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது?" என்று கலவரப்பட்ட குரலில் பந்தாவிடம் முணுமுணுத்தான்.

மோட்டார் சைக்கிளின் ஹேண்டில் பாரிலிருந்து தன் வலக்கையை எடுத்த பந்தா தன் துப்பாக்கி முனையின் கோணத்தை மாற்றி வைத்தான்.

"மிரண்டு விட்டாயா? தாய்மார் சூனியக் காரிகளாக மாறினாலும், தம் சந்ததியினரைத் தின்றுவிடுவதில்லை."

பின்னிருக்கையில் இதுவரையிலும் பதற்றத்துடன் அமர்ந்திருந்த சந்தா தன் இறுக்கத்தைச் சற்றுத் தளர்த்திக் கொண்டான். "சூனியக்காரிகள் தாய் மாராக ஆகவும் முடியாது. தாய்மார் சூனியக் காரிகளாக ஆகவும் முடியாது."

நேர்ச்சாலையில் மோட்டார் சைக்கிள் உச்ச வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது. தனக்குப் பின்னுள்ள சகாவை சட்டென்று கூப்பிட்டான் பந்தா. பதில் வராது போகவே இன்னும் உரத்துக் கூப்பிட்டான். "சந்தா!"

"உ...ம்.."

"தூங்கிக் கொண்டிருந்தாயா? யாரோ கத்துவதாகக் கேட்டேன். யாரது?"

"யாருமில்லை... யாருமில்லை... நானாய் இருக்கலாம்."

"நீ? நீ தூங்கிக் கொண்டிருந்தாயே?"

"தூக்கத்தில் கத்துவதற்கு உனது எழுத்து மூலமான கட்டளைகள் தேவையா?"

பந்தா எரிச்சலடைந்தான். "உனக்குப் பிடித்ததைச் செய். தூக்கத்தில் கத்து (அ) விழித்திருக்கையில் கத்து. எல்லாம் எனக்கு ஒன்றே. யார் கத்தியது என்றுதான் கேட்டேன்."

பலத்து உறுமியபடி மோட்டார் சைக்கிள் நின்றது. தொளதொளப்பான சட்டைக்குள்ளிருந்த தன் துப்பாக்கி தானாய் சுட்டுவிட்டதாய் சந்தா உணர்ந்தான். தன் இருக்கையிலிருந்து குதித்தான். "என் துப்பாக்கி என்று கருதினேன்." மீண்டும் சுவாசத்தை இயல்பாக்கிக் கொண்டு கூறினான்.

"முட்டாள்தனம். நம் முடையவை போன்ற துப்பாக்கிகள் தாமாக்கக் கூடுவதில்லை."

"நீ விரும்புவதைக் கூறு. சமயங்களில் இது நிகழ்வதுண்டு. இப்போது உண்மையைச் சொல்லி விடு. நாம் அங்கே போய்க் கொண்டிருப்பது நாம் விரும்பியா?"

"உனக்கு ஒன்றும் புரிவதில்லை. எனவேதான் உன்னை முட்டாள்தனம் என்கின்றனர். தூக்கிவிடுவோன் கட்டளையை நிறைவேற்றாது போனால் அதற்குரிய விலையைத் தந்தாக வேண்டும். அவனே கழுமரம் ஏறவேண்டி வரும்."

"எனவேதான் நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். வாஹேகுருவின்" "விருப்பத்தை மீறிட நீயும் நானும் யார்?" இந்த எண்ணம் சந்தாவின் மனத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. பரபரப்படையும் போதெல்லாம் அவன் செய்வது போலவே, தாடியை வருடத் தொடங்கினான். "எனது துப்பாக்கியே எப்போதும் தன் விருப்பத்தைக் கட்டளையிடும். நானாக எதுவும் செய்வதில்லை."

இதுவரையிலும் வனத்தில் ஒளிந்திருந்த விடியல், இனிமேலும், தன்னைக் கட்டுப்படுத்த இயலாது போனதால், அடர்ந்த தோப்பிலிருந்து வெளிப்பட்டது. அவர்களின் குதினை அறிந்து கொண்ட அது, மோட்டார் சைக்கிளை முந்திச் செல்லத் தொடங்கிற்று

“உள் பிள்ளைகள் நீண்டகாலம் வாழட்டும். எல்லாக்குற்றத்திலிருந்தும் என்னை விடுவித்திருக்கிறாய். கொல்வது என்று துப்பாக்கியே, நானல்ல.”

“ஆனால் நம் துப்பாக்கிகள் நமது பிள்ளைகளின் திசையில் திரும்பி விட்டால் என்னாவது?”

“அது எப்படி நிகழும்? நீ உண்மையிலேயே சிக்கலான ஆசாமிதான்.”

இச்சிக்கலான ஆசாமி சுரத்தின்றி செருமினான். சாலையின் இருமருங்கிலும் குவிந்திருந்த கிளைகளில் துயின்றி கொண்டிருந்த பறவைகள் தம் சிறகுகளை அடித்துக் கொண்டன.

அப்புறம் சந்தா பக்தியுணர்வுடன் ஜப்பிசாஹேபின்² பதினெட்டாம் பருவத்தினை ஒதினான்.

“சந்தா” என்று வாயைத் திறந்த பந்தா, குருவின் பாகரம் உச்சரிக்கப்படுகையில் கறுக்கிடுவது துரோகமாகும் என்று கருதி, சத் நாம் ஸ்ரீ வாஹேகுரு என்று கூறிவிட்டு நிசப்தமானான்.

“பந்தா, பெரியவனும் தனியொருவனும் மேலே உள்ளவனுமாகிய ஆண்டவன் நம் பாவங்களை மன்னிப்பான்.”

“என்ன பாவங்கள்? நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம்?”

பந்தாவிற்காக வருத்தப்பட்டான் சந்தா. என்ன மிதப்பு! எங்கே தவறிக் கொண்டிருந்தோம் என்பதைக்கூட அறியாதவன். அவர்கள் இருவரது பாவங்களுக்கும் சேர்த்து, பெரியவனும் தனியொருவனும் ஆகியவனின் மன்னிப்பை வேண்டி பிரார்த்தித்தான்.

சந்தா ஒரு கைகளையும் சேர்த்து பக்தியுடன் தலையை வணங்க இருந்தபோது, வண்டியின் வேகத்தை பந்தா அதிகரித்து விடவே, சந்தா குலுங்கினான். கீழே விழுவினின்றும் தப்பிவிட்டான். “பந்தா, நீ எனக்குச் சாவாக இருக்கப் போகிறாய்!”

“இல்லை, சந்தா, இல்லை! உனது பக்தித் தோழமையுடன் நானும் மறுகரைக்குப் போய் விடுவேன்.”

அதுதான் பந்தா! சந்தா சற்று ஆறுதலடைந்தான். செஸ்ட்நட் போன்று பந்தாவின் வெளிப்புறம் கரடு முரடாயிருந்தது. ஆனால் உள்ளே மிருதுவாயும் இனிதாயுமிருந்தது - செஸ்ட்நட் பருப்பினைத் தின்ற பிற்பாடும் அதன் சுவை நெடுநேரம் நாவில்தங்கி நிற்கும். சந்தாவின் குழந்தைப் பருவத்தின் பெரும் பகுதியும் அவனது தாய்வழி தாத்தா பாட்டியரின் வீட்டில் கழிந்தது. அவனது பாட்டி செஸ்ட்நட்பருப்புகளை

அவன்முன் கொட்டி தின்னச் சொல்லுவான். அப்போது அவனது தாய்க்கும் தின்ன வேண்டும் என்னும் ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த இயலாது என்பதை அவனது பாட்டி தெரிவித்திருந்தாள். அவளுக்கு வேண்டிய அளவு கிடைக்காது.

தன் மகள் அமர் கெளர், குழந்தையின் பிரசவத்தின் போது இறந்து போனது, புதிதாய்ப் பிறந்த சந்தாவின் உருவிலே திரும்பிவரத்தானோ என்று அவனது பாட்டி சமயங்களில் வியப்படைவாள். கனவிலே விளையாடித் திரிந்தபடி அக்குழந்தை மறைந்து போகக்கூடுமென்று, இரவு வேளையிலே அதனை இறுகக் கட்டிக் கொள்வாள். தன் தோள்களில் ஆரத்தழுவிக்கொள்வாள். ஒன்றுமறியாத அக்குழந்தை, தன் தாய் தன் வடிவிலே புளர் ஜென்மம் எடுத்துள்ளாளோ என்று அதிசயிப்பான்.

தூங்கும்போது, சந்தாவின் ஒட்டுமொத்த உலகமும், அதன் கட்டிலின் விளம்புகளுக்குள்ளாக ஒடுங்கிப்போய் விடும். தன்னுடைய தாயாகி தாயின் கைகளிலே தவழ்ந்து விளையாடுவான். அப்புறம் அவளின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு சிரித்து குதுகலிப்பான்.

“சந்தா! ஓ, சந்தா!”

“உம்?”

“மீண்டும் தூங்கிவிட்டாயா? சிரித்துக் கொண்டிருந்தது யார்?”

“அது நீயில்லையெனில், நானாக இருக்க வேண்டும். சுற்றிலும் வேறு யாருமில்லை. யாரையும் என்னால்காண இயலவில்லை.”

“இல்லை, சந்தா. ஒருபோதும் ஒருவர் அறிவதில்லை. ஏதேனும் ஓர் ஆவி நம்மைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கலாம்.”

“ஆவிகள் ஒருபோதும் மக்களைத் துரத்துவதில்லை. உண்மையில், மக்களே ஆவிகளைத் துரத்துகின்றனர்.”

தங்கள் பயணம் ஏன் முடிவுக்கு வரவில்லை என சந்தா வியந்து கொண்டிருந்தான்... எந்தப் பக்கமும் திரும்பாது, நேரானதொரு வழியில் அவர்கள் போகவேண்டியிருந்தது. இத்தார்ச் சாலைமுடியுமிடத்திலே, அச்சாலையின் கருப்பையிலிருந்து கிளம்பி வருவது போல, ஒருகண்ணிப்பாதை தொடர்ந்தது. பண்ணைகள், வயல்கள் வழியால் சுற்றிவரும் அது சில மைல்களுக்கு அப்பால் ஒரு கிராமத்துடன் ஐக்கியம் கொண்டது. அக்கிராமத்து நம்பர்தாரினை அவரது குடும்பத்தாருடன் சேர்த்து இயந்திரத் துப்பாக்கிகளால் தீர்த்து விடும் பொறுப்பு அவ்விரு

வருக்கும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. பரிதாபமான நம்பர்தாரினை அழித்தொழிப்பதும் அவரது குடும்பத்தாரினை இல்லாதொழிப்பதும் தமக்குத் தவிர்க்க இயலாததா என்று தன் சகாவிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ள விரும்பினான். எந்த விதத்திலே அவர்கள் இவர்களுக்குத் தீங்கு புரிந்தனர்? எலும்பும் தோலுமாயிருந்த நாயொன்றினைத்தன் சக்கரங்களால் நசுக்கிவிட்டு மோட்டார்சைக்கிள் விரைந்தது.

“கவனம், பந்தா, கவனம்! அப்பாவி உயிரைக் கொன்று விட்டாய்.”

“அதற்கு உயிரின் மீது ஆசை இருந்தால், பாதையை மறித்துக்கொண்டு ஏன் கிடக்கிறது?”

துப்பாக்கி வெடியோசை போல் வெளிப்பட்ட அவர்களின் வெடிச்சிரிப்பு மோட்டார் சைக்கிளின் வெளிச்சத்தை விடவும் பாய்ந்து சென்றது. விடிய விருந்த புலர்காலைப் பொழுது பீதியுற்று, வனத்திற்குள் எங்கோ பதுங்கிக் கொண்டது.

“பந்தா, வழியைத் தவறவிட்டுவிட்டு டோமென அஞ்சுகிறேன்.” பந்தாவின் துப்பாக்கி நுனி மீண்டும் சந்தாவின் மார்பினை அழுத்தத் தொடங்கிற்று. “இப்போது நாம் காட்டுப்பாதையை எட்டியிருக்க வேண்டும்.”

“கவலைப்படுவதை நிறுத்து. காட்டுப் பாதையை நாம் தவறவிடமாட்டோம். சாலையிலிருந்து நேராகப்போகின்றது.”

ஆனால் சந்தாவுக்கு உறுதிப்படவில்லை. இன்னும் அவனுக்கு சந்தேகமிருந்தது. நேர்ச்சாலையில் கூட ஒருவர் வழி தவறக்கூடும். இக்கூட்டத்தினரை நல்லவர்கள் என்று கருதி அவன் சேர்ந்திருந்தான். அனைவருமே ஒரு மொழியில் பேசினார். எனவே அவர்களால் பொய்கூறலாகாது என்று எண்ணினான். ஜோ போலே ஸோ நிஹால் என்னும் முழக்கத்தை அவர்கள் எழுப்பியதுமே, சத் ஸ்ரீ அகால் என்று அவன் தன் னெழுச்சியாய் உச்சரித்தான். அவனது குரல் மற்றவர் குரல்களை விடவும் உரத்து தெளிவாக ஒலித்தது. ஒவ்வொருவரின் நலனுக்காகவும் பிரார்த்தனை செய், பிறரின் பிரச்சனைகளையும் தொல்லைகளையும் உன்னுடையதாகக் கருது என்று அம்முழக்கம் உணர்த்தியது. தன் கரங்களை ஒன்று சேர்த்துக் கொண்ட சந்தாசிங், பிரார்த்தனையில் தன் கண்களை மூடி, உரத்த குரலில் சத் ஸ்ரீ அகால் என்று கூறினான்.

“பொறு, சந்தா. முதலில் நம்பர்தாரைக் கண்டு பிடிப்போம். அவனைத் தீர்த்து விட வேண்டும்,” என்று பந்தா சிரித்தபடி கூறினான்.

“முடியாது பந்தா, முடியாது! அதுபற்றி எண்ணிப்பாரேன்...”

“முதலில் செயல்படுவோம் என்கிறேன். அப்புறம் எண்ணிப்பார்க்க நிறைய நேரம் இருக்கிறது.”

பெரிய பள்ளமொன்றை மோட்டார் சைக்கிள் தாண்டிற்று. தன்தலைப்பாகை சரிந்து விழாதிருக்க வேண்டுமென்று சந்தாவின் கைகள் உயர்ந்தன. “பந்தா, நீ எங்களில் ஒருவன், அந்நியன் இல்லை. சகோதரனே, நீ எனக்கு வழி காட்ட வேண்டும்.”

“தெரியசாலியே, ஏற்கனவே நம் வழியைக் கண்டறிந்திருக்கிறோம். காட்டுவழியை என்னால் காண முடிகிறது. உனக்குச் சந்தோஷம், இல்லையா?”

தன் கவலைகளை ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு, பந்தாவின் குதூகலத்தில் கலந்து கொண்டான் சந்தா. அவர்கள் பாதையைத் தவறவிட்டு, அலைந்து திரிய வில்லை. அதுவே சந்தோஷம் கொள்வதற்குப் போதுமானது.

“பந்தா, நேர்வழி சொர்க்கத்திற்கே இட்டுச்செல்லும்,” எனத் தன் சகாவிற்கு விளக்கினான் சந்தா.

“அப்படியானால் தயாராகு மகனே. அதுதான் நாம் செய்ய வேண்டியது. நம்பர்தாரையும் அவனது குடும்பத்தாரையும் நேராக சொர்க்கத்திற்கு அனுப்பி வைப்பது!”

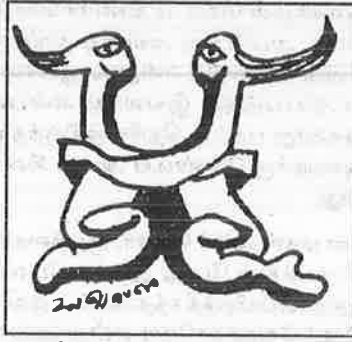
இதுவரையிலும் வனத்தில் ஒளிந்திருந்த விடியல், இனிமேலும், தன்னைக் கட்டுப்படுத்த இயலாது போனதால், அடர்ந்த தோப்பிலிருந்து வெளிப்பட்டது. அவர்களின் குதினை அறிந்து கொண்ட அது, மோட்டார் சைக்கிளை முந்திச் செல்லத் தொடங்கிற்று - அப்போதுதான் அவர்களுக்கு முன்பாக கிராமத்தை அடைந்து, வரவிருப்பது குறித்து நம்பர்தாரை எச்சரிக்க இயலும்.

“பந்தா, நம்பர்தார் நமக்கென்ன தீங்கு செய்திருக்கிறான்?”

“சந்தா, அவன் நமக்கு என்ன செய்யக் கூடும் என்று எண்ணிப்பார்.”

சந்தா குழப்பத்தின் ஆழத்துக்குள் புதைந்தான். நம்பர்தாரை ஏன் தீர்த்துக் கட்டவேண்டும் என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. “பந்தா, இதுபற்றி இன்னொருமுறை நீ யோசிக்க வேண்டும்.”

அதிக நேரம் யோசிக்கத்தலைப்பட்டவர்கள் கவலைப்பட நேர்ந்தது என சந்தாவை எச்சரிக்க விரும்பினான் பந்தா. “சந்தா, நம்பர்தாரும் உன்னைப்

போலவே மிகவும் புத்திசாலி. எனவே தான் அவனை அனுப்பி வைக்கப் போகிறோம்.”

ஆனால் சந்தா நம்பர்தாரைப் பற்றி நல்லபடியாகவே எண்ணிப்பார்த்தான். அவனது தாய்வழிப் பாட்டனார் போலவே நம்பர்தாரும் உண்மையான தொரு சீக்கியன்.

“இல்லை, பந்தா, நேரமிருக்கும் போதே திரும்பி விடலாம். அவனை நோக்கி என்கையை உயர்த்த முடியவில்லை.”

“கவலைப்படாதே, முட்டாளீ வேறு விதத்திலேயே நீ நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய், இதற்கிடையே நான் அவ்வேலையை முடித்து விடுகிறேன். தனியொருவனாகவே அதனைச் சமாளித்துக் கொள்கிறேன். ஐந்து பேர்தான் - நம்பர்தார், மனைவி, மகன், மருமகன், பேத்தி அவ்வளவுதான்.”

“ஆண்டவனே, நீ மிகவும் கொடூரமானவன்.”

“கொடூரமா? கடவுளின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன்.”

“கடவுளின் கட்டளையா?”

“நாம் தீர்மானிப்பதெல்லாம் கடவுளின் விருப்பமே. நமது குழுவினரைக் குறிப்பிட்டுப் பேசுகின்றேன்.”

“ஆனால் கடவுள் அவைவரையும் காப்பவர். அவருக்கு கொல்லும் ஆசை கிடையாது.”

“போதனையை நிறுத்து. கட்டளைகளைப் பின்பற்று. இல்லாவிடில், உனக்கெனக் காத்திருக்கும் விதி எத்தகையது என்பதை அறிவாய்.”

சந்தா உண்மையிலேயே கலவரமுற்றான்.

அவர்கள் அமைதியாய் போனார்கள். எங்கனும் ஒளியை விரித்து விடியல் புலர்ந்திருந்தது...

விறைத்தபடி தன் இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டு மெல்லப்படரும் காலைப் பொழுதில் சந்தா என்ன கண்ணுற்றான் என்பதைக் கடவுள் அறிவார்.

“நம்பர்தாருக்கு எந்த இடைஞ்சலும் வர நான் அனுமதிக்கமாட்டேன்,” என்று தீர்மானகரமான குரலில் கூறினான்.

“நான் சொல்வதைக் கவனி, பேடியே! இந்த முட்டாள்தனத்தையெல்லாம் நிறுத்தி விடு. இல்லாது போனால் நம்பர்தாரிடம் போவதற்குள் உன்னைக் கொன்று போடுவேன்.”

பந்தாவின் கடுமையான வார்த்தைகள் சந்தாவின் ஆத்திரத்தை கிளறிவிட்டன. நிதானத்தை இழந்து விட்டவனாகத் தோன்றினான்.

தன் துப்பாக்கியை எடுத்து பந்தாவை நோக்கிக்கூட்டான். ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுந்தனர். அவர்தம் உடல்கள் கட்டிப் புரண்டன. சாலையில் சலனாடின்றிக் கிடந்தன.

இமைப்பொழுதுக்குள் இது நடந்தேறி விட்டது. “வேண்டாம், பந்தா, வேண்டாம்.”

முறிந்துள்ள கைகளுடன் உள்ள தன் உடலை இழுத்தபடி பந்தாவை நோக்கி அசைந்தான் சந்தா. தாங்கள் பின்பற்றி வந்து கொண்டிருந்தது சரியான வழி முறையல்ல என்று அவனுக்குக் கூற விரும்பினான்.

“பந்தா, கடவுள் ஒருவனே. அவன் ஒவ்வொருவருக்குமானவன். பெரியவன். உண்மையானவன், முழுப்பிரபஞ்சத்திற்குமான இறைவன். வேண்டாம். பேசுவதற்கு அவசியமே இல்லை, பந்தா. யோசித்துப் பார்.”

ஜீவ நாடிகள் அறுபட இருக்கையில், யோசனை சிரமமானது. சந்தா தன் திராணியை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து பந்தாவை அணுகி அவன் காதுகளில் கிககிசுத்தான்: “பந்தா, ஏகப்பட்ட தெய்வங்கள் மனித இனத்திற்குப் பேரழிவை இழைத்து, தவறான வழி முறையிலே நாசமுறும்படி செய்திருக்கின்றன.”

குறிப்புகள்:

1. வானேருரு: சீக்கிய மத ஞானி
2. ஜப்பஜிசாவேப்: சீக்கிய புனித நூல்களுள் ஒன்று
3. நம்பர்தார்: முக்கியஸ்தர்; நாட்டாண்மை போன்றவர்

Contemporary urdu short stories
An anthology / Ed. by Jai Ratan/
A sterling paperback, New Delhi, 1992
தொகுப்பிலிருந்து.

தினமலர் நிகழ்த்தும் இதழியல் ஓ்பாசிசம்

பார்ப்பனர்கள் படு சமர்த்தர்கள். எந்தச்சந்தர்ப்பத்திலும் தங்களைப் புத்திசாலிகளாய்க் காட்டிக் கொள்வதில் முனைப்பாய் இருப்பவர்கள். ஒருவகையில் அவர்கள் எனது உயர்ந்தபட்ச மரியாதைக்குரியவர்கள். ஓளவை சொன்ன 'பிச்சைபுகினும் கற்கை நன்றே' என்னும் தமிழ் அறத்தின் வாழும் உதாரணம் அவர்கள் என்பதால் பிறந்த மரியாதை அது. அவர்கள் எதையும் உரைத்துப் பார்க் காமல் நம்புவார்கள் என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லை. பிரச்சினைகளை அறிவுபூர்வமாக அணுகுவார்கள். தர்க்கபூர்வமாக அலசி ஆய்வார்கள். மிகுந்த நுட்பத்தோடு சுண்டிப்பார்ப்பார்கள். எப்போதும் தங்கள் முன்னிலையை வலியுறுத்தவும் மேல்நிலையை உறுதிப்படுத்தவும் கருத்தியலைக் கட்டமைப்பதில் குறியாயிருப்பார்கள். அதற்காக சமூக அமைதியைக் குலைப்பதிலும், பெருவாரியைக் கலைத்துப் போடுவதிலும், புதிய தாசர்களை வளைத்துப் போடுவதிலும் சூழ்ச்சி வியூகங்களின் எந்த எல்லைக்கும் செல்வார்கள்.

எல்லாம் சரிதான். ஆனால் 'சாமி பூதம் வேதம்' என்று வந்துவிட்டால் - அதிலும் காஞ்சி சங்கராச்சாரியை குறுக்கே ஓட்டிவிட்டால் போதும், தலையும் தலையின் பயன்பாடும் அற்றுப்போன அசல் முண்டங்களாகி நெடுஞ்சாண்கிடையாகத் தரையில் விழுந்து விடுவார்கள். அவர்கள் சித்தி புத்தி எல்லாம் எங்கேதான் போய் ஒளிந்துகொள்ளுமோ தெரியாது. மூளை வளர்ச்சியில்லாத குழந்தைகள் கூட அவர்களை விடப் பெரிய அசடர்களாகிவிட மாட்டார்கள். அப்படியொரு அசட்டுத்தனம் பொங்கிப் பெருகும். சொல்லப்போனால் அதுதான் அவர்களுடைய அசல் மதிப்போ என்று கூட சந்தேகிக்கத் தோன்றும். ஆனால் அது ஒரு பாவனைதான் என்பது என் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. ஓட்டுமொத்த சமூகத்தையும் அப்படியொரு அசட்டுத்தனத்தில் ஆழ்த்துவதற்குத் தங்களையே முன்னுதாரணமாகக் காட்சிப்படுத்தும் நாடகமாகவே நான் அதைப்பார்க்கிறேன். இல்லை யென்றால் ஒரு பறையர் கையில் திருநீறும் ஒரு சக்கிலியர் கையில் துளசிநீரும் ஒரு பள்ளர் கையில் ஆசீர்வாதமும் பெற்றுக் கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்தால் இவர்கள் பளீரென்று

தினமலர் 23-1-2004

ரசிகர்களே ஒன்று திரளுங்கள்!

வி.பி.கே.சரவணன், சின்னமனாரிலிருந்து எழுதுகிறார்: அரசியல்வாதிகள் எதைத் தின்றால் பித்தம் தெளியும் என்ற நிலையில் இப்போது இருக்கின்றனர். அரசியலில் தாங்கள் இழந்த செல்வாக்கை திரும்பப் பெற இந்த அரசியல்வாதிகள் எதற்கும் துணிவர்.

'ஜாதிய' அரசியல்வாதிகள், இழந்த தங்கள் அரசியல் செல்வாக்கைப் பெற நினைத்து கமலையும், ரஜினியையும் தேவையில்லாமல் வம்புக்கிழுத்து' சீப்-பப்ளிசிட்டியைத் தேடிக்கொண்டனர்.

'பாபா' பட வெளியீட்டின் போது, தர்க்குறைவாக ரஜினியை விமர்சித்து, ரசிகர் உள்ளங்களை புண்படுத்தினார் தினமும் ஒரு கட்சி கூட்டணியோடு உறவு கொள்ளும் பா.ம.க., ராமதாஸ்.

அதேபோல் படம் வெளிவராத போதே, எடுக்கக்கூட விடாமல் கமலின் 'சண்டியர்' படத்திற்கு முட்டுக்கட்டைப் போட்டு சீப்-பப்ளிசிட்டி தேடிக்கொண்டார் புதிய தமிழகம் கிருஷ்ணசாமி.

ராமதாசும், கிருஷ்ணசாமியும் ரஜினியையும், கமலையும் திட்டியபோது கண்டிக்கக் கூட மனமின்றி, இந்த ஜாதிக் கட்சித் தலைவர்களை விமர்சனம் செய்யாமலிருந்தார் கருணாநிதி.

இவர்களுக்குத் தக்க பாடம் புகட்ட விரைவில் பார்லிமென்ட் தேர்தல் வருகிறது. ராமதாசையும், கிருஷ்ணசாமியையும், கருணாநிதியையும் தண்டிக்க தருணம் இதுவே.

இவர்களுக்கு எதிராக ரசிகர்கள் ஒட்டளித்து, பாடம் புகட்ட வேண்டும், கமல் ரஜினி ரசிகர்களின் பலத்தை இவர்களுக்கு காட்ட வேண்டும்!

காலக்கதிர் 28-1-2004

ரசிகர்களின் பாடம் புகட்ட தயாரா?

என்.வடிவேலு, பெங்களூரிலிருந்து எழுதுகிறார்: அரசியல்வாதிகள் 'எதைத் தின்றால் பித்தம் தெளியும்' என்ற நிலையில் இப்போது இருக்கின்றனர். தாங்கள் இழந்த செல்வாக்கை திரும்பப் பெற இந்த அரசியல்வாதிகள் எதற்கும் துணிவர்.

'ஜாதிய' அரசியல்வாதிகள், இழந்த தங்கள் அரசியல் செல்வாக்கைப் பெற நினைத்து கமலையும், ரஜினியையும் தேவையில்லாமல் வம்புக்கிழுத்து சீப்-பப்ளிசிட்டியைத் தேடிக்கொண்டனர். 'பாபா' பட வெளியீட்டின் போது, ரஜினியை தர்க்குறைவாக விமர்சித்து, ரசிகர் உள்ளங்களை புண்படுத்தினார் தினமும் ஒரு கூட்டணியோடு உறவாடும் பா.ம.க., நிறுவனர் ராமதாஸ்.

அதேபோல் படம் வெளிவராத போதே, எடுக்கக்கூட விடாமல் கமலின் விருமாண்டி படத்தின் 'சண்டியர்' பெயருக்கு முட்டுக்கட்டைப் போட்டு சீப்-பப்ளிசிட்டி தேடிக்கொண்டார் புதிய தமிழகம் கிருஷ்ணசாமி.

ராமதாசும், கிருஷ்ணசாமியும் ரஜினியையும், கமலையும் திட்டியபோது கண்டிக்கக் கூட மனமின்றி, இந்த ஜாதிக் கட்சித் தலைவர்களை விமர்சனம் செய்யாமலிருந்தார் கருணாநிதி.

இவர்களுக்குத் தக்க பாடம் புகட்ட விரைவில் பார்லிமென்ட் தேர்தல் வருகிறது. ராமதாசையும், கிருஷ்ணசாமியையும், கருணாநிதியையும் தண்டிக்க தக்க தருணம் இதுவே. இவர்களுக்கு எதிராக ரசிகர்கள் ஒட்டளித்து, பாடம் புகட்ட வேண்டும்; கமல் - ரஜினி ரசிகர்களின் பலத்தை இவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும்!

புத்தி தெளிந்து கோயிலையே இடித்துத் தள்ளி விடமாட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது? எனவே அவர்களின் ஒவ்வொரு செயல்பாடும் ஒரு கருத்தியல் ஆக்கிரமிப்புக்கான திட்டமிடலே. அறிவின் பேரால் நடக்கும் பரசிச விளையாட்டின் அளிகளின்

அசட்டுத்தனம் அறிவின் வன்முறையாகவே அடையாளப் படுத்தப்பட வேண்டும்.

இதேபோன்றதொரு அசட்டுத்தனம் நம் அரசியல்வாதிகளுக்கும் உண்டு. அவர்கள் ஊரை அடித்து உலையில் போடுவதில் மகாசமந்தர்கள். ஜெகஜ்ஜால்ப் புரட்டு வேலைகளில் கரைகண்ட 'மேதாவிகள்.' கூடவே சுய மதிப்பீடுகள் கொண்ட அரசியல்வல்லுநர்களாகவும் சர்வதேசக் கவனம் பெறும் பொருளாதாரப் புலிகளாகவும் கூட இருப்பார்கள். (வாழும் உதாரணங்களாகக் கலைஞர் கருணாநிதியையும் ப. சிதம்பரத்தையுமே எடுத்துக் கொள்கிறோம்.) ஆனால் காலம் பூராவும் வாக்குப் பொறுக்கி அரசியலில்தான் தாங்கள் குப்பை கொட்டியாக வேண்டும் என்னும் தலைஎழுத்தால் ரஜினிகாந்தைப் போன்ற வெற்று டப்பாவையெல்லாம் போற்றிக் கொண்டாடுவதில் அசடர்களாக மட்டுமின்றி அசமந்தங்களாகவும் நடந்து கொள்வார்கள். ரஜினிகாந்தை உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. தெரியாது என்று சொல்லி விட ஒரு சின்னஞ்சிறிசுகூடத் தேறவில்லை என்பதுதான் அந்த நபரின் பலமும் இளைய சமூகத்தின் சிதைவும். ரொட்டித் துண்டைத் தூக்கிப்போட்டால் நாய்க்குட்டி தாவிக் கெளவிக் கொள்ளாமே, அதுபோல சிகரெட்டைத் தூக்கிப்போட்டு வாயில் கெளவிக் கொள்வதுதான் அவரது தொடக்ககால முதலீடு. உள்ளீடற்றுச் சிதைந்து கிடக்கும் தமிழ்ச் சமூக விடலைகளை வசியப்படுத்த அதுஒன்றே போதுமானதாயிருந்தது அந்த நபருக்கு. எந்தச் சமூகத் திடமிருந்து பணத்தை அரித்தெடுத்துக் கொழுக்கிறாரோ அந்தச் சமூகத்தை சிறுமைப்படுத்தி மகிழும் குரூர விளையாட்டில் வல்லவர் அவர். தான் ஒரு நபகனாயிருந்தும் தன்னை இந்தக் கழிசடை மக்கள் எந்தக் கோலத்திலும் பார்த்துப் பரவச மடைவார்கள் என்னும் திமிர்த்தனத்தோடு

பரட்டைத்தலையும் முள்தாடியும் ஒப்பனை கலைத்த பெருநோயாளி போன்றதொரு சிதைந்த கலாச்சார பிம்பமுமாகத் தன்னை கேமராவழியே பொதுப்பார்வைக்குக் காட்சிப்படுத்தி தமிழ் மக்களை அவமதிப்பதை ஒரு கடமையாகச் செய்கிறவர். அவரைப்போய் ஒரு அரசியல் சக்தியாக நம்பித் தங்கத்தாம்பளத்தில் வைத்துத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள்தாம் இந்த அரசியல்வாதிகள். இந்த பிரமையைக் கலைத்துப் போட்டவர் என்ற வகையில் டாக்டர் ராமதாசை அவருடைய தடாலடியான சாதி அரசியலுக்கு அப்பாற் பட்டு - நாம் பாராட்டியாக வேண்டும். இடைப்பட்ட சாதிகளிலிருந்து அற்புதமான ஒளியோடு கிளம்பி, எரிகல்லாகக் கருகிக் கொண்டிருக்கிற அரசியல்வாதி அவர். எப்படியிருப்பினும் அவர்தான் அந்த நபரின் வெற்றுத்தனத்தை நொறுக்கிக் காட்டியவர். அதற்காக சென்ற தேர்தலில் ரஜினிகாந்த் தன் ரசிகர்களை பா.ம.க.வுக்கு எதிராகக் களமிறக்கினார். அவருக்குத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் பலவும் தூப தீபம் காட்டி உசுப்பி விட்டன. அதன் வழியாகத்தான் அந்த நபிகர் ஒரு எரிந்த சாம்பல் என்பதும் நிரூபணமாயிற்று. உசுப்பிவிட்ட பணியில் தினமலர் முன்னணி பாத்திரம் வகித்தது. இந்தப் பத்திரிகை பார்ப்பன தர்மத்தைக் கேள்விக் குட்படுத்தும் எதன் மேலும் யார் மேலும் வன்மம் கொள்ளும் ஒரு ஃபாசிசப்பண்ணை. ரஜினி ரசிகர்களைப் பா.ம.க.வுக்கு எதிராக அணிதிரட்ட, தினமலர் தன் சொந்த சரக்கிலிருந்து வாசகர் கடிதங்களை உற்பத்தி செய்து வெளியிட்டு ஆர்ப்பரித்தது. தினமலரில் வெளியாகும் அதே கடிதங்கள் அடுத்த சில நாட்களில் வேறு ஊர்களிலிருந்து வேறு நபர்கள் எழுதியதாக அதன்

தினமலர் 30-1-2004

ரஜினி ரசிகர்களே...
உஷார்!

எம்.கரேஷ், கடலூரிலிருந்து எழுதுகிறார்: 'ரஜினி ஒரு செயின் ஸ்மோக்கர்; சிகரெட், பீடிகளை ஆகாயத்தில் தூக்கிப் போட்டு, வாயில் பிடித்து, ரசிகர்களிடம் கைத்தட்டல் வாங்குவார். எல்லாரும் தீக்குச்சியைப் பெட்டியில் உரசினால், இவர் பெட்டியைத் தீக்குச்சியால் உரசி பற்ற வைப்பார். கேட்டால் என் வழி தனி வழி என்பார். இத்தகைய வாழ்க்கை முறை கூலி வேலைக்குப் போகிறவர்களுக்கும், அன்றாடங்காய்ச்சிகளுக்கும் ஒத்து வராது...' என்றெல்லாம், ரஜினி ரசிகர்களாகிய நம்மைப் பற்றியும், ரஜினி பற்றியும் இழித்தும், பழித்தும் பேசி கேவலப்படுத்தியவர் பா.ம.க., ராமதாஸ்.

இவரது கட்சிக்கும், இவர் சேர்ந்துள்ள அணிக்கும் பாடம் புகட்ட, இனி நம்மைப் பற்றி வாய் திறக்காமல் இருக்க வைக்க, நமக்கு சரியான சந்தர்ப்பம் ஒன்று வந்து விட்டது! உஷாராகச் செயல்படுவோம்!

காலைக்கதிர் 3-2-2004

ராமதாஸுக்கு பாடம் புகட்டுவோம்!

ம.முத்துக்குமார், ஈரோட்டிலிருந்து எழுதுகிறார்: 'ரஜினி ஒரு செயின் ஸ்மோக்கர்; சிகரெட், பீடிகளை ஆகாயத்தில் தூக்கிப் போட்டு, வாயில் பிடித்து, ரசிகர்களிடம் கைத்தட்டல் வாங்குவார். எல்லாரும் தீக்குச்சியைப் பெட்டியில் உரசினால், இவர் பெட்டியைத் தீக்குச்சியால் உரசி பற்ற வைப்பார். கேட்டால் என் வழி தனி வழி என்பார். இத்தகைய வாழ்க்கை முறை கூலி வேலைக்குப் போகிறவர்களுக்கும், அன்றாடங்காய்ச்சிகளுக்கும் ஒத்து வராது...' என்றெல்லாம், ரஜினி ரசிகர்களாகிய நம்மைப் பற்றியும், ரஜினி பற்றியும் இழித்தும், பழித்தும் பேசி கேவலப்படுத்தியவர் பா.ம.க., நிறுவனர் ராமதாஸ்.

இவரது கட்சிக்கும், இவர் சேர்ந்துள்ள அணிக்கும் பாடம் புகட்ட, இனி நம்மைப் பற்றி வாய் திறக்காமல் இருக்க வைக்க, நமக்கு சரியான சந்தர்ப்பம் ஒன்று தேர்நல் மூலம் வந்துவிட்டது! உஷாராகச் செயல்படுவோம்! //

தினமலர் 31-1-2004

பாடம் புகட்டுவோம் ராமதாசுக்கு!

ஆர்.ராஜவேல், விடுதலை
விடுந்து எழுதுகிறார்: இன்று வரை
நமது ரஜினி, யாருடைய மன
தையும் புண்படுத்தியது கிடையாது.
ஆனால், பா.ம.க., ராம
தாஸ், நமது தலைவரின் பாபா
படத்தை இழிவாக எண்ணி,
நமக்கும், நமது தலைவருக்கும்
தொந்தரவு கொடுத்தார். மக்களிடம்
பேர் வாங்க வேண்டும்
என்பதற்காக, குடிக்கிறார், சிக
ரெட் பிடிக்கிறார் என்று பிரசாரம்
செய்தார்.

இதற்கு முன் எந்தப் படத்திலும்
யாரும் குடிக்கவில்
லையா? பீடி பிடிக்கவில்
லையா?

ரஜினி ரசிக்காளியி நாம்
இன்று நமது தலைவருக்கும்,
அரசியல்வாதிகளுக்கும், நமது
பலத்தை காட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம். ராம
தாஸ் கட்சி வேட்பாளர்கள்
போட்டியிடும் தொகுதியில்
மட்டும் நமது பலத்தை காட்ட
வேண்டும் என்று எண்ணி விட்ட
வேண்டாம்; ராமதாசுடன் கூட்டணி
அமைத்து போட்டியிடும்
அனைத்து கட்சிகளுக்கும் நமது
பலத்தை காட்ட வேண்டும்.
இதனால் எதிர் கூட்டணிக்கு
ஒட்டளிக்க வேண்டும் என்பது
இல்லை. உங்கள் தொகுதியில்
போட்டியிடும் ஒரு சுயேட்சைக்கு,
நல்லவரா என்று தெரிந்து,
ஒட்டளிக்க வேண்டும்;
எக்காரணம் கொண்டும்
ஒட்டளிக்காமல் இருக்கக்
கூடாது.

காலைக்கதிர் 4-2-2004

பலத்தைக் காட்டுவோம்

மு.ராஜினிபித்தன், கருரிலி
ருந்து எழுதுகிறார்: இன்று வரை
நமது ரஜினி, யாருடைய மன
தையும் புண்படுத்தியது கிடையாது.
ஆனால், பா.ம.க., நிறுவனர்
ராமதாஸ், நமது தலைவரின்
'பாபா' படத்தை இழிவாக
எண்ணி, நமக்கும், நமது
தலைவருக்கும் தொந்தரவு
கொடுத்தார். மக்களிடம் பேர்
வாங்க வேண்டும் என்பதற்காக,
குடிக்கிறார், சிகரெட்
பிடிக்கிறார் என்று பிரசாரம்
செய்தார். இதற்கு முன் எந்தப்
படத்திலும் யாரும் குடிக்கவில்
லையா? பீடி பிடிக்கவில்
லையா?

ரஜினி ரசிக்காளியி நாம்
இன்று நமது தலைவருக்கும்,
அரசியல்வாதிகளுக்கும், நமது
பலத்தைக் காட்ட வேண்டிய
கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம்.
ராமதாஸ் கட்சி வேட்பாளர்கள்
போட்டியிடும் தொகுதியில்
மட்டும் நமது பலத்தை
காட்ட வேண்டும் என்று எண்ணி
விட்ட வேண்டாம்; ராமதா
ஸுடன் கூட்டணி அமைத்து
போட்டியிடும் அனைத்து கட்சிகளுக்கும்
நமது பலத்தைக்
காட்ட வேண்டும். இதனால்
எதிர் கூட்டணிக்கு ஒட்டளிக்க
வேண்டும் என்பது இல்லை.
உங்கள் தொகுதியில் போட்டியிடும்
ஒரு சுயேட்சைக்குக் கூட,
நல்லவரா என்று தெரிந்து
ஒட்டளிக்கலாம். ஆனால், எக்காரணம்
கொண்டும் ஒட்டளிக்காமல்
மட்டும் இருக்கக்
கூடாது.

தினமலர் 6-2-2004

'ரசிகர்களால் தொல்லை தான்!'

எம்.சரிகாவன், சிதம்பரத்தி
விருந்து எழுதுகிறார்: பா.ம.க.,
ராமதாஸ் வம்புக்கு இழுக்கும்
விதமாக ரஜினி ரசிகர்கள் பேசியும்,
செயல்பட்டும் வருகின்றனர்.

ராமதாஸ் தனி நபர் அல்ல;
அவருக்கு பின்னால் 10 லட்சத்துக்கும்
மேற்பட்ட இளைஞர்கள் உள்ளனர்.
தமிழ் நாட்டில் வன்னியர்கள்
1.5 கோடிக்கும் மேல் உள்ளனர்.
அவர்கள் அனைவரும் ராமதாஸ் ஏற்க
வில்லை என்றாலும், அவருக்கு
ஆபத்து என்று வரும் போது
பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க
மாட்டார்கள்.

'பாபா' படப் பிரச்சனை முடிந்து
போன விவகாரம். அதை மீண்டும்
பெரிதாக்கினால் பிரச்சனை இருவருக்கும்
தான். ரஜினி ரசிகர்களை விட
வீரமும், பலமும் எங்களுக்கு
உள்ளது.

கடந்த 1987ம் ஆண்டு இட ஒதுக்கீடு
போராட்டத்தில், இந்திய துணை
ராணுவம் மற்றும் போலீசின் துப்பாக்கி
களை நெஞ்சில் சுமந்து 21 பேர் உயிர்
விட்டனர். ராமதாசுக்காக எந்த
தியாகமும் செய்யாத தயார் நிலையில்
பா.ம.க., வில் தொண்டர்கள்
உள்ளனர்.

எங்களை சீண்டிப் பார்த்தால் சரியான பதிலடி கொடுப்போம்.
அமைதியை விரும்பும் ரஜினிக்கு,
அவரது ரசிகர்களால் தொல்லை தான்.
இது எப்போது அவருக்கு புரியுமோ?

●●●

காலைக்கதிர் 10-2-2004

வம்புக்கு இழுக்கும் ரஜினி ரசிகர்களுக்கு

ஆர்.ஜெயராஜன், சங்கிரிமலி
ருந்து எழுதுகிறார்: ராமதாஸ்
வம்புக்கு இழுக்கும் விதமாக
ரஜினி ரசிகர்கள் பேசியும்,
செயல்பட்டும் வருகின்றனர்.

ராமதாஸ் தனி நபர் அல்ல;
அவருக்கு பின்னால் 10 லட்சத்துக்கும்
மேற்பட்ட இளைஞர்கள் உள்ளனர்.
தமிழகத்தில் வன்னியர்கள்
1.5 கோடிக்கும் மேல் உள்ளனர்.
அவர்கள் அனைவரும் ராமதாஸ் ஏற்க
வில்லை என்றாலும், அவருக்கு
ஆபத்து என்று வரும் போது
பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க
மாட்டார்கள். 'பாபா' படப்
பிரச்சனை முடிந்துபோன விவகாரம்.
அதை மீண்டும் பெரிதாக்கினால்
பிரச்சனை இருவருக்கும் தான்.
ரஜினி ரசிகர்களை விட வீரமும்,
பலமும் எங்களுக்கு உள்ளது.

கடந்த 1987ம் ஆண்டு இட ஒதுக்கீடு
போராட்டத்தில், இந்திய துணை
ராணுவம் மற்றும் போலீசின் துப்பாக்கி
களை நெஞ்சில் சுமந்து 21 பேர் உயிர்
விட்டனர். ராமதாஸுக்காக எந்த
தியாகமும் செய்யாத தயார் நிலையில்
பா.ம.க., வில் தொண்டர்கள்
உள்ளனர்.

எங்களை சீண்டிப் பார்த்தால் சரியான
பதிலடி கொடுப்போம். அமைதியை
விரும்பும் ரஜினிக்கு, அவரது
ரசிகர்களால் தொல்லை தான்.
இது எப்போது அவருக்கு புரியுமோ?

கிளைப்பத்திரிகையான காலைக்கதிரில் வெளியாகும். தங்கள் விற்பனையைப் பெருக்கிக் கொள்ள இது போன்ற கேவலங்களை வேறுபத்திரிகைகளும் வேறு வகையில் செய்கின்றன. ஆனால் தினமலர் அதனைத் தமிழர்களுக்கு தெரிவான யுத்தமாக வெகுநூட்பத்துடனும் குரூரத்துடனும் செய்கிறது. வெகுசாலமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

Forum for Media Ethics and Accountability என்னும் அமைப்பு 'வன்முறையை உருவாக்குவதில் பத்திரிகைகளில் பங்கு' என்னும் தலைப்பில் நமக்கு நகலெடுத்து அனுப்பிய சில கடிதங்கள்தாம் இங்கே வெளியாகியுள்ளவை.

தினமலர் தன் விற்பனையை வெகுவாகப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வேறு பத்திரிகைகளுக்காகக் கடைகளை அணுகினால் பதிலியாகத் 'தினமலர்' தான் நீட்டப்படுகிறது.

காலச்சுவடு தினமலரை விளம்பரப்படுத்தும் இலக்கியப் பத்திரிகை என்பது நம் கவனத்துக்குரியது. நெல்லுக்குப் பாயும் நீர் சிறிது புல்லுக்கும் என்றாற் போல் 'உயிர்மை'க்கும் அவரைபக்கம் விளம்பரம் கிடைக்கிறது. 'உயிர்மை' தொடங்கும்போதே வியாபாரமாகத்தான் தொடங்கியது.

'ரிஷி'யின் நீள் கவிதையும்

கொஞ்சம் கவிதை அரசியலும்

தூகம்

1

அன்றாடம் நாய்ப்பாடு
ஆறுகுடம் தண்ணீருக்கு.
அது போதாதென்று
அண்மையிலிருந்த நாய் வேறு
அது பாட்டுக்குப்
பாடிக் கொண்டிருந்தது.
அது பாட்டுக்கு நீளம்
கூடிக்கொண்டே போகும் வரிசையில்
தன் முறை வரும் வரை
அதன் பாட்டை
பொருள் பெயர்க்க முயன்று கொண்டிருந்தாள்;
தன் பாட்டையும்.

2

ஒரு குடம் தண்ணீருக்காய்
நெருங்கிய தோழியிடம் சண்டையிட்
டாகி விட்டது நேற்று.
பின் அதற்காய்
ஆற்ற மாட்டாது வருந்தியழுததில்
நிரம்பிய குடங்கள் ஆறிலும்
வண்டலாய்ப் படிந்திருந்த
அன்பின் வாடை
நிச்சயம் தோழியை எட்டும்
என்ற நம்பிக்கையில்
இன்று போய் நாளைக்கும் போய்க்
கொண்டிருக்கிறாள் அவள்
நாலே குடம் நீருக்காய்.

3

இடுப்பும், அடிவயிறும், தோள்பட்டைகளும்
முழங்காலும், முதுகுத்தண்டும், முன் நெற்றியும்
மார்புக்கூடும்
சுண்டியிழுக்கும் வலியுணர்
புல்லோ, புல்லாங்குழலோ வாழ்க்கை
யென்ற
வினாவின் கூரிய முனைக் கீறல்களால்
வெட்டிப் பிளந்த பாதங்களோடு
சொல்லொணா வேதனையோடு முண்டியடித்தோடிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்
ஒருவேளை கிடைக்கலாகும் இன்னொரு
குறைகுடக் கலங்கல் நீருக்காய்.

4

விருதுகளற்ற வாழ்க்கை இவர்களுடையது.
வர்ணங்கள் குடத்தளவேயாய்...
வேகமெடுத்துப் பதரியோடி
வந்த

பெண்களைக் கண்டு
வண்டி ஓட்டுநரின் கண்
கலங்கியது.
'நகரின் இன்னொரு பகுதியில்
தன் மனைவியும்
இவர்களைப் போலவே
இடுப்பொடிந்து கொண்டிருப்பாள்...'

5

ஒரு விபரீத விலங்கினமாய்
வீரைத்தோடி வந்து நின்று
நீர்க்கங்குகளை சிதறடித்தது
தண்ணி லாரி.
மாறி மாறி முன்று குடங்கள்
பிடித்துக்கொண்ட
மாரியை
சோமாறி என்றிவன் தள்ள
அவன் தள்ள -
கைகலப்பில் கொட்டிய
நீரோடி முட்டும் இடம்
தெருவோரக் குப்பைத் தொட்டியாய்

6

வழக்கம் போல்
தேனீர்க்கடை திறந்து விட்டது
தண்ணி லாரி வருவதற்குள்.
திருச்சி, திருவண்ணாமலை, சேலம்
ஆம்பூரிலிருந்து
பிழைப்பு தேடி வந்திருந்த
குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்
பிள்ளைப் பருவம் தொலைந்து போக
பெரியவர்களாகி விட்டிருந்தார்கள்.
கண்முடித் திறப்பதற்குள் வந்து விட்ட
விடியலில்
வரிசையில் போய் நின்றார்கள் அவர்களுள்
விதிக்கப்பட்ட வாளிகளோடும், குடங்களோடும்.

7

நடைபாதையில்லை; நட்ட
மரங்களையும் காணவில்லை.
நடக்கும் வழியெல்லாம்
விரிகின்றன தார்ப்பாலைகள்.
தொடங்கி விட்டது
கடுங்கோடையும்.
தண்ணீருக்கான நெடும்பயணத்தில்
எந்நொழும் காணலை யருந்தியபடியே
இந்நாட்டு மன்னர்கள்.
மந்திரிகள் வீட்டில் மட்டும்
மாதம் மும்மாரி பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

8

மட்டையால் பந்தைத்
தட்டுவருக்கெல்லாம்
மச்சவீடுகள் அன்பளிப்பாய்.
மலம் அள்ளுபவரோ
அடித்தட்டில் என்றும்...
மழை பொய்க்கத்தான் செய்யும்.

9

யார் கூறியது
கொதிக்கும் தகிப்பில் உருகிக்
கொண்டிருக்கும்
மண்மாதாவின் நாவறட்சி தீர
தேவை
மனிதர்களின் குருதியென்று?

10

நிலத்தடி நீருக்காய்
தோண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
ஆழந்தோண்டத் தோண்ட
அகப்படலாயின
புதையுண்டிருந்த பல;
முக்கியமாய்
மனசாட்சிகள் -
அதிகார வர்க்கத்தின்.

11

ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார்
தாத்தா:
“ஒரு மழை வந்தால் சரியாகி வீடும் எல்லாம்.”
“என்னவெல்லாம்?”
எதிர்க்கேள்வீ கேட்டான் சிறுவன்.
“எல்லாம் தான்.”
“எல்லாம் தானென்றால்?”
திரும்பவும் கேட்ட சிறுவனின் தலைவருடி
தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டார் பெரியவர்
‘தான் சரியாகி வீட்டால் சரியாகி வீடுமோ
எல்லாம்?’
‘வீடாதோ எல்லாம்...?’
- அடாது மழைபெய்யும் மனதில்
நனைந்தபடியே எல்லாம்...

12

அப்பா தோளிலும் அம்மா
இடுப்பிலுமாய்
குடம் சுமந்து தள்ளாடக்
கண்டு
உள்ளோடி
தன் விளையாட்டு வாளியோடு
வரிசையில் போய் நின்றது
அணிற் பிள்ளை.

13

செத்தகாட்சிசாலைக்குச் சுற்றுலா
சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“அன்றிருந்தவைகள் பல பாடம் பண்ணி
வைக்கப்பட்டிருக்கும் அங்கே.

பறவைகள் -

பிராணிகள் -

நீர்வாழ் உயிரினங்கள்...”

- பள்ளியாசிரியை சொல்லிக் கொண்டே
வர

மெல்லக் கேட்டான் சிறுமி:

“மழையிருக்குமோ?”

14

பெரியவனானதும் மந்திரவாதியாகப் போவதாய்ச்
சொன்னான் பிள்ளை
பெரிதாகச் சிரித்தார்கள் பக்கத்திலிருந்தவர்கள்.
பெற்றவன் முகம் கருத்துப் போக
நெருங்கியவன் மடியில் தலைசாய்த்தபடி
அண்ணாந்தவன் சொன்னான்: “நீ
இடுப்பிலேந்தும் நீர்க்குடத்தை
இறகு போல் இலேசாக்கி
யுள்ளிருக்கும் நீர்த்துளி
யொவ்வொன்றையும் பலவாக்கி
யுன் பளுவை சுளுவாக்குவேன் அம்மா.”

15

விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர் குழந்தைகள்.
ஒன்றின் தண்ணீர் லாரியிலிருந்து இன்னொன்றின்
யானை
தன் நீண்டு கொண்டே போகும் தும்பிக்கையால்
நீரெடுத்து
ஒவ்வொரு தீப்பெட்டி வீட்டுக்குள்ளுயிருந்த
சொப்புப் பாத்திரங்களில் சினேகமாய் ஊற்றியது.
ஒரு கட்டத்தில் லாரி நீர் தீர்ந்து போக
ஆர்த்தெழுந்து
தன் முன்னிரு கால்களால் மேகத்தைப் பிய்த்தெடுத்து
பிழிந்து கொடுத்தது.
பின் நேரடியே மழையைத் தும்பிக்கையால்
விண்ணிலிருந்து உறிஞ்சி யெடுத்தது.
சில குழந்தைகள் குடிக்க சில குழந்தைகள் குளிக்க
சில கைகால்களால் நிரளைந்து களித்தன.
ஒன்று தன்னிடமிருந்த கண்சிமிட்டி பொம்மையின்
வலி போக
இடுப்பைப் பிடித்து வீட, இன்னொன்று
யானையை மடியில் கிடத்தி யதன்
கால்களைத் தடவிக் கொடுத்தது.

‘எழுத்ததிகாரம்’

அகிம்சைவாதி யென்றும் அப்பிராணி யென்றும்
அடையாளங் காட்டிக் கொள்வார்
வாய் திறந்தாலே
வெளிக் கிளம்புகின்றன ஆயுதங்கள்!

மாற்றுக் கருத்தை முன்வைத்து விட்டவருக்கு
முத்திரை யென்ன குத்தப் போகிறார்?
மதவாதியா?
மார்க்ஸியவாதியா?

எழுதத் தொடங்கிய இரண்டாம் நாளிலிருந்து
ஏணிப்படிகளைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருப்பார்
தன்பாட்டில் எழுதுவோரைத்
தப்பாட்டத்தில் கவிழ்க்கப் பார்ப்பார்.

வலி நிவாரணமாய் எழுதுவோரை
வீளம்பரப் பிரியர் என்பார்
வரலாற்றில் இடம்பிடிக்கும்
வழிபறித்துக் கொண்டிருப்பார்.

எல்லாப் பட்டியல்களிலும் தம் பெயர் இருக்கும்படி
பார்த்துக் கொள்வார்
இருவகையாகக் கரைந்து.

எல்லாக் கல்வெட்டுக்களிலும் அவர் பெயர்
இருந்தால்
வரலாறு சரியானது. இல்லை
திரிக்கப்பட்டது வெகுவாய்.

யாரையோ அவதூறு பேசுவார்
எப்போதும் போல்
அவரோ
வீமர்சனத்திற்கப்பால்.

அகதிகள், ஆஃப்கானிஸ்தானம், ஆரிய-திராலிடம் -
அயராது பேசுவார் எல்லாம்!
அப்பாலிக் கலியொருவனின் அபலை மனைவிக்குதவ
பெயராத சல்லிக்காகும்.

சனாதனிகளும் சித்தாந்தவாதிகளும் கூட
கைவிட்டு விட்டாலென்ன?
அதிநுட்பப் படைப்பாளியவர் கெட்டியாகப் பற்றுலார்
முற்றிய வறட்டுக் கோஷங்களை.

எல்லாம் முன்பே இருந்தவாறு. இருந்தும்
ஒளி பிறந்தது தன்னால் என்றெண்ணிக் கொள்ளும்
இன்று கண்விழித்த பூனை.

பூனையை சிறுத்தையாக்கிக் காட்டுவார்
சிலர்
தமக்கென புதுக்காடுகள் உருவாக்கிக் கொள்ளவே.

செத்த எலிகளாய் சிங்கங்களைக் காட்டி
வேறு சிலர் அழிப்பார்
உலக வரைபடத்தில் சில வணங்களை

அழிக்கவுமல்ல; அதை வைத்துக் கொழிக்கவுமல்ல
பால் அடையாளம்.
அது அன்பைப் போல் அனுபூதியானது.

ஓடித் தேடி உள்ளே இடம்பிடித்தோரையெல்லாம்
தடமழித்து விட்டது காலகதி. இன்னும்
நிற்கிறார் நந்தனார் வரலாறாக!

வினையெச்சம்

கதையொன்று சொல்வேன் நான்
கவனமாய்க் கேட்பாயதில்
உன்னையே காணக்கூடும்
பதைபதைப்பா யிருந்தால்
பழமொழியை எண்ணிப்பார்;
தன் வினை தன்னையே சுடும்.
'ஓ... சுராங்கனி... சுராங்கனி...'

அறக்கட்டளை நிதியுதவி
அந்திந்த விருது பதவி யெனக்
குறியாக இருப்போர்க்கு
பிறழ்நாக்கு வீமர்சகரை
மறம் பாடவும் வருமோ?
மனசாட்சி யிருக்கப் பெறுமோ...?
ஓ... சுராங்கனி... சுராங்கனி...'

தொனிமாற்றி பொருள்மாற்றி தர்க்கத்தைப்
புலம்பலாக்கி
இவர் தர அவர் திரிப்பார் இன்னும்
விகாரமாய்
ஒரு குட்டையி லூறிய மட்டைகளிரண்டும்
நாறுமோ வேறுவேறாய்...
ஓ... சுராங்கனி... சுராங்கனி...'

பதானாலும் பயன்கருதி வீட்டழைத்த விருந்தை
சகபடைப்பாளிகளை யவிலாக்கிப் படைத்து
பசரிப்பார்
மென்று தின்று எப்பம் விட்டு
வகைவகையாய் வம்பளந்த பின்
ஓங்கிக் குரல் கொடுப்பார்கள் -
மனித மாண்புக்காய்
ஓ... சுராங்கனி... சுராங்கனி...'

இன்னுமுண்டு சொல்ல
வண்டிவண்டியாய்...
எனில், உண்டல்லோ எனக்கென்றொரு
பண்புநலன்...?
அதனால் ஒன்றிரண்டே உரைத்தேன்
ஒரு சோறு பதமாய்...
ஓ... சுராங்கனி... சுராங்கனி...'

கதையென்றா சொன்னேன் நான்?
கவனமாய்க் கேட்பா யதில்
உண்மையே காணக் கூடும்.
பதைபதைப்பாயிருந்தால்
பழமொழியை எண்ணிப்பார்;
'வினைவிதைத்தவர் வினையறுப்பார்.'
ஓ... சுராங்கனி... சுராங்கனி...'

பின்னைக் காலனித்துவம் ஒரு பொது அறிமுகம்

துணை நூல் பட்டியல்:

1. Bruce King (Ed.),
New National and
Post - Colonial
Literature - An
Introduction, Oxford
University Press,
New York, 1996.
2. Elleke Boehmer,
Colonial & Post
Colonial Literature,
Oxford University
Press, New York,
1995.
3. John Mc Leod,
Beginning Post
Colonialism,
Manchester
University Press,
UK, 2000.
4. Peter Barry,
Beginning Theory -
An introduction to
Literary and Cultural
Theory, Manchester
University Press,
UK, 1995.
5. Shelly Wallia,
"Orientalism : A
Contested Terrain",
The Quest, Literary
Journal, Ranchi,
Dec. 1998.
6. Susan Bassnett,
Comparative
Literature - A Critical
Introduction, Oxford
University Press,
Third Edition, 1998.

பா.ஆனந்தகுமார்

தமிழில் நவீன இலக்கியத் திறனாய்வு என்பது மேற்கால இலக்கியத் திறனாய்வுக் கொள்கைகள் சார்ந்தே செயல்பட்டு வருகிறது. அதிலும் குறிப்பாக ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகளும் வகைகளுமே இங்கே கற்பித்தலிலும் பயன்பாட்டிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றன. ஆங்கிலத் திறனாய்வு மரபென்பதே 18 ஆம் நூற்றாண்டில் சாமுவெல் ஜான்சன் எழுத்துகளிலிருந்தே (Lives of Poets, Preface to Shakesphere Works) தொடங்குவதாக அறிஞர்கள் குறிப்பர். அதற்கு முன்னர் கிரேக்க, இலத்தின் இலக்கியத் திறனாய்வு மரபே இங்கிலாந்தில் பின்பற்றப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் ஆங்கில இலக்கியம் ஒரு பாடமாக கற்பிக்கப்பட்டதே 1829இல்தான் (கிங்க்ஸ் கல்லூரி, இலண்டன் பல்கலைக்கழகம்) என்பது ஒரு சுவாரசியமான விஷயம். இடைக்காலங்களில் இங்கிலாந்தில் கேம்பிரிட்ஜ், ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகங்களில் கிரேக்க, இலத்தீன் இலக்கியங்களே இறையியலுடன் இணைத்துக் கற்பிக்கப்பட்டன. அக்காலங்களில் பல்கலைக் கழகங்களும் கல்வி முறைகளும் சமய ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தன. புராட்டஸ்டன்டு திருச்சபைத் துறவிகளே பெரிதும் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களுமாக இப்பல்கலைக் கழகங்களில் இருந்தனர். அன்று ஒரு கத்தோலிக்கரோ, யூதரோ, மெதடிஸ்ட்சபை சார்ந்தவரோ, நாத்திகரோ மேற்குறிப்பிட்ட பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி கற்பதற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் இந்நிலைமைகள் மாறின. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கிய ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வு மரபு இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை (1930 களில்) மனித நேயத் தன்மை கொண்டதாக, மனித மதிப்புகளுக்குச் சிறப்புத் தருவதாக இருந்தது. இது தாராளவாத மனித நேயத் திறனாய்வுக் கொள்கை என்பதாகக் குறிக்கப்படுகிறது (பீட்டர் பெர்ரி, 1995, ப. 17). இத்தாராளவாத மனித நேயத் திறனாய்வுக் கொள்கையிலும் இரண்டு விதமான போக்குகள் நிலவின. ஒன்று, பிரதியை 'நெருக்கமாக வாசிக்கிற' செய்முறைத் திறனாய்வுப் போக்கு (Practical Criticism). இப்போக்கு சாமுவெல் ஜான்சனை தலைமையாகக் கொண்டு மரத்யூ அர்னால்டு முதல் ஜி. ஏ. ரிச்சர்ன்ஸ், டி. எஸ். இலியட், எஃப். ஆர். லூயிஸ் வரை நீளும். மற்றொரு போக்கு பிரதியை முதன்மைப்படுத்தாத, கருத்துகளை முதன்மைப்படுத்தும் போக்கு. சிட்னி, புனைவியல் கவிஞர்கள் வேர்ட்ஸ்வொர்த் மற்றும் கோலரிட்ஜ், ஜார்ஜ் இலியட் மற்றும் ஹென்றி ஜேம்ஸ் ஆகியோர் இந்த இரண்டாவது போக்கினைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் இலக்கியத்தின் வடிவம், உணர்ச்சி, கற்பனை, தத்துவச்சார்நிலை குறித்துப் பேசினார்கள். எவ்வாறாயினும் இவ்விரண்டு போக்கினைப் பின்பற்றியவர்களும்

இலக்கியத்தை அணுகுவதில் மனித மதிப்புகளுக்குச் சிறப்புத் தந்தனர்.

1930களில் மார்க்சியக் கொள்கையும் உளவியல் கொள்கையும் ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வில் செல்வாக்குப் பெற்றன. என்றாலும் 1960 வரை பாரம்பரிய தாராளவாத மனிதநேயத் திறனாய்வுக் கொள்கையும் நடைமுறையில் இருந்தது. 1960 வரை ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வுலகில் - மேற்கிலக்கியத் திறனாய்வுலகில் - திறனாய்வுக் கொள்கைகளில் பெரிய மடைமாற்றங்கள் அடுத்தடுத்து உடனடியாக நிகழவில்லை. ஆனால் 1960களிலும் அதற்குப் பின்னரும் இந்நிலை மாறியது. வெவ்வேறு திறனாய்வுக் கொள்கைகள் தொடர்ந்து ஒன்றிலிருந்தும், அதனை மறுத்தும் உருவாகின. 1960 களில் பிரெஞ்சு நாட்டுச் சிந்தனையாளர்கள் ஐரோப்பியத் திறனாய்வுக் கொள்கைகளில் பெரிய அளவில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். 1960களில் முன்பகுதியில் உருவான அமைப்பியல் கொள்கையில் லெவிஸ் டிராசின் மொழிக்கருதிகளின் வடிவம் பற்றிய கருத்தாக்கமும், ரோலன் பார்த்தின் கதையாடல் வடிவம் பற்றிய கருத்தாக்கமும் செல்வாக்குப் பெற்றன. 1960களின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி 1970களில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த பின்னையமைப்பியலில் ரோலன் பார்த்தின் படைப்பில் 'ஆசிரியன் மரணமும் வாசகனின் பிறப்பும்', 'பிரதியில் அர்த்தங்களின் சுதந்திரமான விளையாட்டு' ஆகிய கருத்தாக்கங்களும், தெரிதாவின் சொல்லாடல் மற்றும் கட்டவிழ்ப்பு முறை குறித்த கருத்தாக்கங்களும் விரிவாகப் பேசப்பட்டன. 1980களில் பின்னை நவீனத்துவம் ஜெர்மனியின் ஹாபெர்மாஸ், பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் பீன் பெளத்ரிலாண்டு ஆகியோரால் மேற்கால கில் முன்வைக்கப்பட்டது. மார்க்சியம், தேசியம் முதலிய பெருங்கதையாடல்களை பின்னை நவீனத்துவம் ஆதரிக்கிறது. பெருங்கதையாடல்கள் அதிகார மையங்களாகவும் சிறுகதையாடல்கள் விளிம்புநிலைப்படுத்தப்பட்டனவாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டன. கூறுபடுத்தப்பட்ட உலகினைக் கொண்டாடும் பின்னை நவீனத்துவம் நுண்ணரசியல் சார்புடையது. இது 1980களில் இத்தாலி நாட்டு கம்யூனிச தலைவர் கிராம்ஸ்கியின் 'மேலாண்மை' கருத்தாக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட மிகைல் ஃபூக்கோவின் புதிய வரலாற்றியமும், தெரிதாவின் பண்பாட்டுப் பொருள் முதல்வாதமும் விமர்சன உலகில் அதிகம் பேசப்பட்டன. இவ்வாறு ஒவ்வொரு பத்தாண்டுகளுக்கு ஒரு புதிய விமர்சனக் கொள்கை என்ற வகையில் 1960களில் அமைப்பியல், 1970களில் பின்னையமைப்பியல், 1980 களில் பின்னை நவீனத்துவம் மற்றும் புதிய வரலாற்றியம் என்ப புதுப்புது திறனாய்வுக் கொள்கைகள் மேலைச் சிந்தனை மரபில் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி பிறப்பெடுத்தன.

இவை இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாது, பிற கலைத் துறைகளிலும் அரசியல், பண்பாடு, தத்துவம் ஆகிய சிந்தனைத் துறைகளிலும் தீவிரமாகச் செயல்படுகின்றன. இடைவிடாத ஒரு தொடர் ஒட்டம் போல் இக்கொள்கைகளின் பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனர் மேலைநாட்டு அறிவு ஜீவிகள். இத்தொடரோட்டம் கண்டு, பிரமித்து நிற்கிற அல்லது தாமதம் உடன் ஓட முயற்சிக்கிற தமிழ்நாட்டு அறிவு ஜீவிகளுக்கு, இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் புதிய உதயத்தில் மேற்கிலிருந்து இறக்குமதியாகியிருக்கிற அல்லது பேசக் கிடைத்திருக்கிற ஒரு புதிய திறனாய்வுக் கொள்கைதான் பின்னைக் காலனித்துவம்.

'பின்னைக் காலனித்துவம்' (Post Colonialism) என்கிற திறனாய்வுக் கொள்கை அரசியல், பண்பாட்டு, இலக்கிய ஆய்வுகளில் 1990 களில்தான் தனிப்பட்ட ஒரு வகையினதாக உருவெடுத்தது. 'பின்னைக் காலனித்துவம்' என்ற சொல், இலக்கியத்தில் 1974க்குப்பின்னால் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் நாட்டின் ஆதிக்கத்திலிருந்து ஆப்பிரிக்க நாடுகள், ஆஸ்திரேலியா, கனடா, கரீபியன் தீவுகள், நியூசிலாந்து, இந்தியா, பாகிஸ்தான், மலேசியா, இலங்கை உள்ளிட்ட ஆசிய நாடுகளில் ஆங்கிலத்தில் படைக்கப்படுகின்ற புதிய வகை எழுத்துகளை குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வேறுவகையில் சொல்லுவதானால் 'காமன்வெல்த் இலக்கியம்' என்று முன்னர் அழைக்கப்பட்ட சொற்றொடருக்குப் பதிலியாக இப்போது பின்னைக் காலனித்துவ இலக்கியம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாது அரசியலிலும், பண்பாட்டு ஆய்வுகளிலும் 'பின்னைக் காலனித்துவம்' ஒரு புதிய திறனாய்வுக் கொள்கையாகப் பயிலப்பட்டு வருகிறது. பின்னைக் காலனித்துவம் என்ற சொல்லாடல், காலனித்துவத்திற்குப் பிந்திய அல்லது காலனி ஆதிக்கத்திற்குப் பிந்திய காலகட்டத்தின் (இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலம்) சமூக, அரசியல், பண்பாட்டு இலக்கிய நிலைமைகளைப் பேசுதல் என்ற பொருளில் அறிஞர்களால் விளக்கப்படவில்லை. மாறாக 'காலனித்துவத்தை எதிர்த்தல்', 'காலனித்துவச் சிந்தனைகளில் இருந்து விடுபடுதல்', 'காலனியாதிக்கத்திற்குட்பட்டோர் தமக்குரிய இடத்தைப் பெறுதல்' என்ற பொருளிலேயே பெரிதும் பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது.

பின்னைக் காலனித்துவத்தை ஒரு கொள்கையாக உருவாக்கியவர்களில் - முன் வைத்தவர்களில் - பாலஸ்தீன அமெரிக்க ஆய்வாளர் எட்வர்டு சைத் (Orientalism - 1978 & Culture and Imperialism 1993) காயத்திரி சக்ரபர்த்தி ஸ்பைவக் (In other words, 1987), ஹோமி பாபா (Nation and Narration - 1990 & The Location of Culture - 1994), ஆஸ்திரேலியாவைச் சார்ந்த பில் அஷ்கராஃப்ட் (Empire writes back 1989, Co-authors : Griffiths & Tiffin) ஆகிய நால்வரும் முதன்மையானவர்கள். இவர்களுள் காயத்திரியும், ஹோமிபாபாவும் இந்தியாவிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்ற அறிஞர்கள். காயத்திரி கல்கத்தாவிலிருந்து அமெரிக்காவிற்குச் சென்றவர்; அடித்தள மக்கள் ஆய்விலும் (Subaltern Studies) பெண்ணிய ஆய்விலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஹோமிபாபா மும்பையில் பிறந்து இங்கிலாந்தில் கல்வி கற்று அமெரிக்காவில் குடிபுகுந்தவர். மேற்குறிப்பிட்ட நால்வருள்ளும் சைத், ஸ்பைவக், பாபா ஆகிய மூவரையும் பின்னைக் காலனித்துவத்தின் மும் மூர்த்திகளாக (Holy Trinity) ஜான் மெக்லியோடு அழைக்கிறார். பின்னைக் காலனித்துவத்தை ஒரு பண்பாட்டு ஆய்வுச் சொல்லாடலாக - பண்பாட்டு அரசியல் ஆய்வுச் சொல்லாடலாக - உருவாக்கிய இவ்வறிஞர்கள் முதலாம் உலகைச் சேர்ந்த ஐரோப்பிய அமெரிக்கர்களாக அல்லாது மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விஷயம். என்றாலும் இச்சொல்லாடல் அமெரிக்கப் பண்பாட்டு ஆய்வுச் சூழலில் உருவாகியிருக்கிறது என்பதும் கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இனி பின்னைக் காலனித்

துவத்தின் முன் வைக்கப்படுகிற சில கருத்தமைப்புகள் குறித்துப் பேசுவோம்.

ஐரோப்பிய மைய உலகத்துவம் (Eurocentric Universalism)

உலகத்தின் வரலாறு, பண்பாடு குறித்த அறிஞர்களின் பார்வைகளில் ஐரோப்பியர்கள் தங்களை உயர்வாகவும் உலகிலுள்ள ஏனைய மக்கட்பிரிவினரை, குறிப்பாக மூன்றாம் உலக நாட்டினரை மிகக் கீழாகவுமே சித்தரித்துள்ளனர். இவ்வகையிலேயே அவர்களது பண்பாட்டு விளக்கச் சொல்லாடல்களும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளதாக எட்வர்டுசைத் (Edward Said) தனது 'கீழ்த்திசையியல் (Orientalism) என்ற நூலில் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். 'கீழ்த்திசையியல்' என்பதே கிழக்கைப் பற்றிய மேற்கின் சொல்லாடல்' எனக்கூறும் சைத் 'இது மேற்கத்திய பாணி, கீழ்த்திசைமேல் ஆதிக்கமும் மறுகட்டமைப்பும் அதிகாரமும் செலுத்துவதற்கான சொல்லாடல்' எனத் தெரிவிக்கிறார்.

ஐரோப்பியரின் காலனிய மயமாக்கலை காலனியாதிக்கர் x காலனியாவோர் (Coloniser x Colonised) எனும் இருமைச் சொல்லெதிர்வுகளால் சைத்தும் பிற பின்னைக் காலனியவாதிகளும் விவரிக்கின்றனர். மேற்குலகை அறிவும் கற்றலும் கொண்டதாகவும், கிழக்கை அறியாமையும் இயற்கைத் தன்மையும் கொண்டதாகவும் சித்தரிக்கின்ற ஐரோப்பியர்கள், மேற்கை உயர்தரமானதாகவும், கிழக்கை அதிலிருந்து மாறுபட்டதாகவும் அதற்கு அடிபணிந்ததாகவும் காட்டினர். கிழக்கை 'மற்றதாக' (Other), மேற்கிற்குக் கீழடங்கியதாகப் பார்க்கும் பார்வையே ஐரோப்பியர்களிடம் மேலோங்கியிருந்தது. இதற்கு மெக்காலேயின் கீழ்த்திசை இலக்கியங்கள் குறித்த பின்வரும் மதிப்பீட்டைச் சான்றாகக் காட்டலாம்:

"ஒரு சிறந்த ஐரோப்பிய நூலகத்தின் ஓர் அடுக்கு, இந்தியா மற்றும் அரேபிய நாடுகளின் ஓட்டு மொத்த இலக்கியங்களுக்குச் சமமானது என்ற கூற்றை மறுக்கக்கூடிய கீழ்த்திசையியலாளர் எவரையும் நான்கண்டதில்லை. மேலும் அராபிய, சமஸ்கிருதக் கவிதையைப் புகழ்வாய்ந்த ஐரோப்பிய நாட்டிலக்கியங்களோடு ஒப்பிடக்கூடிய துணிச்சல் மிக்க கீழ்த்திசையியலாளர் எவரையும் நான் சந்தித்ததில்லை" (மேற்கோள் : பாசுனெட் : 1988:ப.17).

'கீழ்த்திசையியல்' என்ற சொல்லாடலை மேற்கின் அற்புதப் புனைவாக (Western Fantasy) குறிப்பிடும் சைத், மேற்கத்தியர்களின் வெளிநாட்டுப் பயண அனுபவங்களில் தங்களது ஆதிக்கப் பார்வைகளைச் செலுத்தியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். கிழக்கின் சமயப் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளைத் தங்களது நிலைப்பாட்டிலிருந்து பார்த்து, கிழக்கில் ஒழுக்க விதிமுறைகளும் நன்னடத்தைகளும் செயல்படாததாக ஐரோப்பியர்கள் கருதினர். மேலும் கீழ்த்திசையியல் என்பதை பெண்மைத் தன்மை கொண்ட கருத்தாகவும் மேற்கை ஆண்மைத் தன்மை கொண்ட கருத்தாகவும் ஐரோப்பியர்கள் கட்டமைத்ததாக சைத் மதிப்பிடுகிறார். சைத்தின் வழியில் பிரித்தானிய ஒப்பிலக்கியப் பேராசிரியை, சூசன் பாசுனெட் ஐரோப்பியப் பயணியின் பயணக் குறிப்புக்களை மறு வாசிப்பிற்கு உட்படுத்திப் பின்வருமாறு விமர்சிக்கிறார்:

"யாத்திரை மேற்கொண்ட பயணிகள் தாம் கண்ட புதிய இடங்களை 'கன்னி நிலம்' என்று அழைப்பது, அவர்களது கற்பழிப்பு உருவக மனப்பான்மையைப் பிற கலாச்சாரத்தைப் பெண்டாளத் துடிக்கும் 'புருஷ' மனோபாவத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும் ஆதிவாசி நிலையில் உள்ள மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் விவரிக்கும்போது, பயணியர் தாம் சார்ந்திருக்கும் சமயம், பண்பாடு ஆகியவற்றைப் புனிதப்படுத்தி மேலானதாகவும் காட்டுகின்றனர். புதிய இடம் பற்றிய வரைபடத்தை உருவாக்குவதிலும் இத்தகைய பண்பாட்டு மேலாதிக்க உணர்வு இருக்கிறது." (1998 ப.93)

ஐரோப்பியரின் பண்பாட்டு மேலாதிக்க உணர்வை எடுத்துக் காட்டும் எட்வர்டு சைத்திடம் கிராம்ஸ்கியின் 'மேலாண்மை' (Hegemony) கருத்தாக்கமும், ஃபூக்கோவின் புதிய வரலாற்றியல் கருத்தாக்கமும் தாக்கம் செலுத்தியிருப்பதாக மெக்லியோடு மதிப்பிடுகிறார். (2000:ப.17). எவ்வாறாயினும் ஐரோப்பியர்கள் காலனிய ஆதிக்கத்தைக் கட்டமைப்பதற்கும் காலனிய உறவுகளைத் தக்க வைப்பதற்கும் புறத்தில் கிழக்கைப் பற்றி ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான, திட்டமிட்ட படிமத்தை உருவாக்கினர். அகத்தில் அதற்கான அறிவுத் தோற்றத்தையும், நிர்வாக அமைப்பினையும் மொழிமரபுகளையும் உருவாக்கினர். இதனை சைத்தனது நூலில் திறம்பட விளக்கியுள்ளார். ஐரோப்பிய பார்வைகளுக்கும், மாதிரி வடிவங்களுக்கும் மாறாக, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பார்வைகளை, மாதிரி வடிவங்களை உருவாக்க வேண்டுமென்பதே சைத்தின் விருப்பம்; பின்னைக்காலனித்துவத்தின் அறைகூவலும் அதுவே.

கறுப்புத் தோல், வெள்ளை முகமூடிகள்:

எட்வர்டு சைத்திற்கு முன்னதாகவே பின்னைக் காலனித்துவத்தின் மூலத் திறனாய்வு வடிவங்களை ஃபிரான்ட்ஸ் ஃபனான் (Frantz Fanon) என்ற பிரான்ஸ் காலனியாதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட ஆப்பிரிக்க அறிஞரிடம் காணப்படுவதை ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். பிரெஞ்சு காலனியாதிக்கத்திற்குட்பட்ட 'ஆன்டிஸல்ஸ்' தீவில் பிறந்து மாண்டிங்க்யூவிலும் பிரான்சிலும் கல்வி பயின்று, அல்ஜீரியாவில் மனநல மருத்துவராகப் பணியாற்றி அல்ஜீரியப் புரட்சியில் ஈடுபட்டவர், ஃபிரான்ட்ஸ் ஃபனான். இவர் 1961 இல் எழுதிய 'பூமியின் அவலம்' (The Wretched of the Earth) என்ற நூலில் பிரான்ஸ் காலனிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான பண்பாட்டுத் தடுப்புணர்வை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். காலனியாதிக்கத்திலிருந்து மீள்வதற்கு, ஒரு சமுதாயம் தனது சொந்த கடந்த காலத்தின் மீது மறு உரிமை கோரவேண்டுமென இவர் வற்புறுத்துகிறார். இவர் தனது 'கறுப்புத் தோல் வெள்ளை முகமூடிகள்' (Black Skin, White Masks, 1967) என்ற நூலில் நீக்ரோக்கள் ஐரோப்பியர்களிடமிருந்து விலக்கப்பட்ட 'மற்றவர்களாக' எஞ்சியிருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறார். காலனி ஆதிக்கத்தால் நீக்ரோக்கள் உள்முகப்படுத்தப்பட்டு அவர்களே தங்களது சுயத்தை 'மற்றதாக' உணர்ந்து கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள் என நீக்ரோக்கள் காலனியாதிக்கத்தால் சமூகத்திலும் சுயத்திலும் அந்நியமாகிப் போனதை கூறுகிறார் ஃபனான். மேலும் "நான் முழுவதுமாக நானாகவே இருக்கிறேன். நான் உலகத்தைப் பார்க்கவில்லை. எனது நீக்ரோ உணர்வு புறத்தை ஒரு குறையாக உயர்த்திப் பிடிப்பதில்லை; அது அதுவாகவே இருக்கிறது. அது அதற்கான சொந்த பின்பற்றுவோர்களையும் பெற்றிருக்கிறது," என தனது நீக்ரோ உணர்வை, ஐரோப்பியரின் மற்றவராகக் கருதும் போக்கிற்கு எதிராக வெளிப்படுத்துகிறார். இவர் பிரெஞ்சு கல்வியறிவு பெற்று காலனியாதிக்கச் சிந்தனையுடைய ஆப்பிரிக்கர்களைக் குறிப்பிடுவதற்கே 'கறுப்புத் தோல், வெள்ளை முகமூடிகள்' என்ற சொற்றொடரைக் கையாண்டிருக்கிறார். ஹோமிபாபாவா பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலும் இந்தக்கைய பாவனை போன்மை மனிதர்கள்' (mimicry) உருவாக்கப்பட்டதைப் பின்வரும் மெக்காலேயின் கல்விக்குறிப்பை (1835) மேற்கோள் காட்டி தனது 'பாவனைக் குரலும் மனிதனும்' (of mimicry and men) என்ற கட்டுரையில் விளக்குகிறார். "நாங்கள் ஆங்கிலேயர் ஒரு வர்க்கத்திற்குட்பட்ட நபர்களை. அவர்கள் இரத்தத்தாலும் நிறத்தாலும் இந்தியர்கள். ஆனால் சுவையில், கருத்து வெளிப்பாடுகளில் ஒழுக்கங்களில், அறிவுத்திறத்தில் ஆங்கிலேயர்கள்." அதிகாரமற்ற அடிமைகளாக இருந்த இத்தகைய போன்மை பாவனை மனிதர்களே அன்றைய பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்குத் தேவைப்பட்டதென ஹோமிபாபாவாளிகளுக்கு கிறார். இக்கருத்தை விளக்கும் வகையில் இந்திய வம்சாவளியைச் சார்ந்த டி.வி.என்.டாட் எழுத்தாளர் நோபல் பரிசு

பெற்ற வி.எஸ். நைபாலின் 'பாவனை மனிதன்' (Mimicrymen-1967) நாவல் அமைவதாகவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தியா காலனியாதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு பொன்விழா கண்ட இன்றைய சூழலிலும் வெள்ளைக்காரர்களின் ஆட்சியை வியந்து போற்றும் 'பெரிசு'களும், வெள்ளைக்காரன் மொழிக்கு பட்டுக்கம்பளம் விரிக்கிற 'சிறுசு'களும் இந்தியாவில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். காலனி ஆதிக்க உணர்வால்தான் சொந்த மொழி, வரலாறு, பண்பாட்டிலிருந்து அந்நியமாகிற 'காலனிய அந்நியமாதலும்', ஐரோப்பியரைப் போல நடந்து கொள்ள விரும்புகிற 'போன்மை மனிதர்களும்' பின்னைக் காலனிய உலகிலும் தொடர்கிறார்கள், எனவே 'ஃபனானும், ஹோமிபாபாவும் முன்வைக்கிற பின்னைக் காலனிய விமர்சன சொல்லாடல்களான காலனிய அந்நியமாதலும் (Colonial Alienation) போன்மைக்குரல் எழுப்புதல் (Mimicry) ஆகியன மூன்றாம் உலக மக்களின் சமூகப்பண்பாட்டு நடத்தைகளை விமரிசிப்பதற்குப் பொருத்த முடையதாக இருக்கிறது.

ஐரோப்பிய மையவாதம், காலனிய அந்நியமாதல், போன்மைக் குரலெழுப்புதல் ஆகிய பின்னைக் காலனிய கருத்தமைப்புகளுக்கு அப்பால் தேசியம், மொழி, பாலினம், பண்பாடு ஆகியன குறித்துப் பின்னைக் காலனிய படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள் எழுப்பும் குரல்களை இனிக் காண்போம்.

தேசமெனும் தொன்மம்:

தேசம், தேசியம் என்கிற கருத்தாக்கங்களை மேலை முதலாளித்துவம் மற்றும் தொழில் மயமாதலின் உடனெழுச்சியாக - மேலைத் தோற்றமூலம் கொண்டதாக - பின்னைக் காலனிய விமர்சகர்கள் பார்க்கின்றனர். தேசிய உணர்வு கட்டமைக்கப்படுதல் குறித்தும், தேசியப் பிரதிநிதித்துவம் குறித்தும், தேசியத்தின் பாலினம் மற்றும் பாலியல் குறித்தும் இவர்கள் விரிவாகப் பேசியுள்ளனர். 'குடும்பம் மற்றும் சமுதாய வாழ்விற்குள் இருக்க விரும்பும் மக்களின் உணர்வுகளிலிருந்தே 'தேசம்' என்கிற சிந்தனை முகிழ்ப்பதாகக் கூறும் பின்னைக் காலனிய விமர்சகர்கள் 'தேசங்கள்' என்பன நாவல்கள் மற்றும் செய்தித்தாள்களைப் போல கதையாடல் செய்யப்படுவன என்கின்றனர். மேலும் பல நாடுகளில் காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக உருவான தேசியவாதம், காலனியாதிக்கக்காரர்களால் உருவாக்கப்பட்ட வரைபடங்களுக்குள் நின்றே செயல்பட்ட தன்மையையும் பின்னைக் காலனியவாதிகள் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்துகின்றனர். ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் பெரும்பான்மையானவை மொழி, பண்பாட்டு வேற்றுமைகளுக்கு அப்பால் ஆங்கிலேயர்கள் அல்லது பிரெஞ்சுக்காரர்கள் உருவாக்கிய நிலவெல்லை, தேசிய வரைபடத்திற்குள் நின்றே தேசிய எழுச்சிக் குரலெழுப்பின.

செங்கோர் (Senghor) போன்ற ஆப்பிரிக்க எழுத்தாளர்கள் ஆப்பிரிக்க தேசியவுணர்வைக் கட்டமைப்பதற்குத் தங்கள் படைப்புகளில் 'நீக்ரோ தோழமை' (Negritude) உணர்வைப் புதிதாக உருவாக்கினர். நீக்ரோ தோழமை என்பது ஆப்பிரிக்கப் பழந்தொன்மையின் மீதான தாயக நாட்டமாக உருவெடுத்தது; ஆப்பிரிக்கப் பண்பாட்டு மதிப்புகளைப் பாதுகாத்தலும் வளர்த்தலும் பற்றிய விழிப்புணர்வாக வளர்ந்தது. இது ஒரு தொன்மமாகவே மாறியது. தேசிய உணர்வின் எழுச்சிக்குத் தொன்மங்களைப் பயன்படுத்துதலும், தேசியத்தைத் தொன்மமாகக் காண்பதும் ஆப்பிரிக்கத் தேசியத்திற்கு மட்டுமல்ல, இந்திய சேதியத்திற்குமுரிய ஒரு பொதுப்பண்பாகும். பங்கிம் சந்திரர் பாரதமாதாவை சிங்கத்தின் மீதமர்ந்த கானியாக உருவாக்கினார், தீவிரவாத தேசிய இயக்கத்தினர் தேசபத்தியை தெய்வ பக்தியாகக் கொண்டாடியதும் இந்திய தேசியத்தைத் தொன்மமாகக் கட்டமைத்த முயற்சியின் வெளிப்பாடுகளே.

இனி தேசியம் குறித்த விஷயத்தின் மீது பின்னைக்காலனிய வாதிக்கள் வைக்கும் இன்னொரு முக்கியமான விமர்சனம் தேசியத்தை பாலினச் சொல்லாடலாகக் காண்பதாகும். "தேசியம் என்பது ஒரு ஆண் செயல்பாடாகவே பார்க்கப்பட்டது. தேசிய உருவாக்கத்தில் பெண்கள் வெளிப்படையாகவே புறக்கணிக்கப்பட்டு விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இந்தப் புறக்கணித்தலை ஈடுகட்டும் விதமாகவே குறியீட்டு நிலையில் அவர்கள் 'ஆப்பிரிக்க அன்னையாக', 'இந்திய அன்னை'யாக உருவகம் செய்யப்பட்டனர்" (மேற்கோள் : ஜான் மேக்லியோடு: ப.114) என கரோல் பாய்ஸ் டேவிஸ் (Carole Boyce Davies) என்பவர், 'கறுப்புப் பெண், எழுத்தும் அடையாளமும்' (Black Women, Writing and identity) என்ற நூலில் தெரிவிக்கிறார். இவ்வாறு தேசியத்தைப் பாலினச் சொல்லாடலாக விளக்குவதற்குக் கென்ய எழுத்தாளர் என் குகி வாதியோங்கோவின் (N Gugi Wa Thiongo) 'ஒரு கோதுமை மணி' (A grain of Wheat) என்ற நாவலில் மும்பி என்ற பெண்பாத்திரம் சுதந்திர கென்யாவின் அன்னை வடிவமாக உருவகம் செய்யப்பட்டிருப்பதை ஆதாரமாகக் கொள்கின்றனர். தேசத்தை அன்னையாக உருவகம் செய்வதை "தேசியங்களும் பாலியல் செயல்பாடுகளும்" (Nationalisms and Sexualities) என்ற நூலின் பதிப்பாசிரியரான ஆண்ட்ரூ பார்க்கர் இன்னொரு கோணத்தில் புதுமையாகப் பின்வருமாறு விமர்சனம் செய்கிறார்:

"அந்நியர் ஆக்ரமிப்பு பெரும்பாலும் பாலியல் அத்துமீறல் என்கிற வகையிலேயே தோற்றம் செய்யப்படுகிறது. தாய்நாடு ஒரு பெண் உடலாகவே கருதப்படுகிறது. அதன் மீதான அந்நியர்களின் அத்துமீறல் குடிமக்கள் ஒன்றிணைந்து உடனடியாக பாதுகாக்க ஓடி வருவதைத் தேவையாக்குகிறது." (மேற்கோள் : மேலது : ப. 115)

இவ்விமர்சனம் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்தின் தொடர் உருவகத்திற்குப் பொருத்தமாகவே இருக்கிறது. பாஞ்சாலி பாரதமாதாவாக உருவகம் செய்யப்படுவதும், அவளின் ஆடைகளைந்து அத்துமீறலாக நடந்து கொள்ளும் துரியோதனாதியர் அந்நியராக உருவகம் செய்யப்படுவதும், ஓடி வந்து மானங் காக்கும் கிருஷ்ணன் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத் தலைவர் திலகரின் உருவகமாக அமைவதும், ஆண்ட்ரூ பெர்க்கரின் விமர்சனத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. வேறுவகையில் சொல்வதானால் பாஞ்சாலி சபதம் என்கிற விடுதலைப் போராட்டப் 'பிரதி'யின் கதையாடலுக்குள் பெண் உடல், அத்துமீறல், காக்க வருதல் என்கிற அம்சங்கள் ஒன்றிணைந்தும் முரண்பட்டும் செயல்படுகின்றன.

மொழியின் அரசியல்:

மொழியைப் பண்பாட்டு உற்பத்தியாகவும் பிரதிநிதித்துவ அரசியலின் வெளிப்பாடாகவும் பின்னைக்காலனியவாதிகள் பார்க்கின்றனர். காமன்வெல்த் இலக்கியம் அல்லது பின்னைக் காலனிய இலக்கியம் என்பது பெரிதும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படுகிற இலக்கியங்களைக் குறிக்கிறது. ஆனால் ஆங்கிலம் ஒரு காலனியாதிக்க மொழி; காலனிய அதிகாரத்தின் மொழி. எனவே இம்மொழியை எப்படி எதிர்கொள்வது? எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பது பற்றிப் பின்னைக் காலனிய விமர்சனங்களும் படைப்பாளிகளும் சற்று மாறுபட்ட கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஆஸ்திரேலிய விமர்சகர் பில் அஷ்க்ராஃப்ட் 'காலனிய அதிகாரத்தின் மொழியின் சவாலை எதிர் கொள்ளும்போது அதனது உலகப் பார்வையைக்கற்றுக்கொள்ளாது, புது வகையான பிரதிநிதித்துவத்தை மொழியில் உருவாக்க வேண்டும். எனவே 'புதிய ஆங்கிலங்களைப் படையுங்கள்' எனத் தெரிவிக்கிறார். இவரது கருத்திற்கிணங்க மூன்றாம் உலக நாட்டு எழுத்தாளர்களான நைஜீரிய எழுத்தாளர்கள் சினுவா ஆச்பி, வோல் சோயின்சா, டிரினிடாட் எழுத்தாளர் நைபால், இந்திய எழுத்தாளர் அருந்திராய் போன்றோர்தங்களது படைப்புகளில் புதுவகை

ஆங்கிலத்தை - தமது கலாச்சார, மொழி வடிவங்கள் கலந்த ஆங்கிலத்தை - உருவாக்கியுள்ளனர். சான்றாக அருந்திராய் தனது 'அற்ப விஷயங்களின் கடவுள்கள்' (Gods of Small things) என்ற நாவலில் "One" என்ற ஆங்கில எண்ணுப்பெயருக்குப் பதிலாக Onnu என்ற மலையாள எண்ணுப்பெயர்வடிவத்தைக் கையாண்டுள்ளதைச் சுட்டலாம். ஆர்.கே. நாராயணன் இன்னொரு எல்லையில் நின்று ஆங்கிலம் எங்களை 'சுதேசிய மொழி' என்றே அறிவிக்கிறார். ஆனால் கென்ய நாவலாசிரியர் என் குகி படைப்பின் மொழி குறித்த விஷயத்தில் மிகத் தெளிவான கண்ணோட்டம் உடையவராக இருக்கிறார். 1980க்கு முன்னர் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வந்த குகி 1980 முதல் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு தனது தாய்மொழியான 'ஜிகூயூ' (Gikuyu) வில் எழுதத் தொடங்கி விட்டார். 'ஒரு மொழியை நீக்குவது என்பது ஒரு ஓட்டுமொத்த கலாச்சாரத்தையே நீக்குவதாகும்' எனத் தெரிவிக்கும் குகி, மொழியை சமுதாய வாழ்விலிருந்து பிரிக்க முடியாது. அது தனித்த வடிவும் பண்பும் கொண்டது. தனித்த வரலாறும் உலகுடன் தனித்த உறவுமுடையது என்கிறார். மேலும் அவர் மொழி பண்பாட்டுப் பொதியாகத் திகழ்வதைப் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்: "பண்பாட்டில் ஒழுக்கவியல், அறவியல், அழகியல் மதிப்புகள் பொதிந்துள்ளன. இம் மதிப்புகள்தாம் அம்மக்களின் அடையாளத்திற்கான அடித்தளம். மனித இனத்தில் அவர்களது தனித்தன்மையைக் காட்டும் உணர்வு. இவையெல்லாவற்றையும் மொழிதான் தூக்கிச் சுமக்கிறது. மக்களின் வரலாற்று அனுபவங்களது கூட்டு நினைவு வங்கியாக இருக்கும் பண்பாடாக மொழி திகழ்கிறது. இவ்வாறு ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்று அனுபவங்களின் நினைவு வங்கியாகச் செயல்படும் தாய்மொழியைப் புறக்கணித்து காலனியமொழி வழியாக - காலனியக் கண்ணாடிகள் வழியாக - உலகைப் பார்க்கும் காலனியாதிக் கத்திற்கு உட்பட்டோர், அவர்களது சமுதாயத்தின் நினைவு வங்கியிலிருந்து பிளவுபட்டு நிற்கிறார்கள்" என்று என் குகி வாதியோங்கோமதிப்பிடுகிறார்.

தமிழைப் பொறுத்தவரையில் மொழி விஷயத்தில் ஒரு காலத்தில் சமஸ்கிருத கண்ணாடிகளை அணிந்து கொண்டு தாய்மொழியை, மொழியே இல்லையென்று சொன்னவர்கள் (சுவாமிநாத தேசிகர்) சிலர் மட்டும் இருந்தார்கள். தற்போது காலனிய கண்ணாடியான ஆங்கிலம் வழியாக உலகைத் தரிசித்து, தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை நீக்கம் செய்பவர்கள் பலராக இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் தமிழ்நாட்டில் தமிழைப் பயிற்று மொழியாக்குவதற்கு நீதிமன்ற ஆணைகளை எதிர்பார்த்து நிற்கும் அவலம் தொடர்கிறது.

பெண்மை - இரட்டைக் காலனியாதிக்கம்:

முதல் உலகமற்றும் மூன்றாம் உலகப் பெண்களுக்கிடையில் பண்பாடு கடந்த ஈர்வதேசிய சகோதரியுணர்வை பின்னைக் காலனித்துவம் கண்டுபிடிக்கின்றது. இருந்தாலும் மூன்றாம் உலக நாடுகளினதும் பெண்ணியத்தின் தனித்தன்மைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு அது 'கறுப்புப் பெண்ணியம்' என்றும், மூன்றாம் உலகப் பெண்ணியம் என்றும் பின்னைக் காலனிய பெண்ணிய இலக்கியமென்றும் தனித்து விதந்து பேசுகின்றது. பெண்கள் மீதான ஆணாதிக்கத்தை, (மையம் / ஆண் x விளிம்பு / பெண்) என்கிற பின்னை நவீனத்துவ சொல்லாடலோடு, காலனியாதிக்கர் (ஆண்) x காலனியாவோர் (பெண்) என்ற பின்னைக் காலனித்துவ சொல்லாடலோடும் பின்னைக் காலனிய விமர்சகர்கள் பேசுகின்றனர். மூன்றாம் உலகப் பெண்ணடிமைத்தனத்தைகிறிஸ்டன் ஹோல்ஸ்டீட்டர்சென் (Holst Petersen) மற்றும் அன்னா ரூதர்ஃபோர்டு (Anna Ruther Ford) 'இரட்டைக் காலனியாதிக்கம்' (Double Colonisation) என்கிற சொற்றொடரால் விளக்குகின்றனர். மூன்றாம் உலகப் பெண் இருமுறை காலனியாதிக்கத்திற்கு ஆட்படுகிறார்.

1. காலனிய யதார்த்தங்கள் மற்றும் பிரதிநிதித்துவங்கள்,

2. தந்தை வழிச் சமூக முறைமை (ஆண் வழிச் சொத்துரிமை ஏற்பட்டு ஆண்குடும்பத்தின், சமூகத்தின்தலைமையேற்றல்).

மூன்றாம் உலகப் பெண்ணிரட்டை காலனியாதிக்கத்திற்கு, ஏன் மும்முறை காலனியாதிக்கத்திற்கு ஆட்படுவதைப் புதுமைப் பித்தனின் 'துன்பக்கேணி' சிறுகதை ஆழமாகச் சித்தரிக்கிறது. துன்பக்கேணியில் வரும் மருதி, வெள்ளையர்கால திருநெல் வேலிச் சீமையில் இருந்து கணவனைப் பிரிந்து இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, அங்கு தேயிலை ஸ்டோர் மாணேஜர் வழி வெள்ளையதிகாரி பாட்ரிக்கல்லன் ஸ்மித்திடம் சோரம் போய், பறங்கிப் புண்ணைப் பரிசாகப் பெறுகிறாள். தேயிலைத் தோட்டத்தில் கொகக் கடிக்கும், வேறுபல நோய்க்கும் ஆளாகிறாள். இது முதல்வகை காலனியாதிக்கம்; காலனிய ஆட்சியின் யதார்த்தத்தில் நிகழ்வது. மருதி தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்தபோது அவளைக் காணவந்த கணவன் வெள்ளையனிடம், தன் மகள் வெள்ளச்சியைக் கொடுத்து அனுப்பிவிடுகிறாள். வெள்ளையன் தன் மகளை நல்ல வண்ணம் வளர்த்துக் கொண்டிருப்பான் என்பதைக் காண வந்த மருதி அவன் இன்னொரு மனைவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்வதைக் கண்டு அதிர்ச்சியுறுகிறாள். இரண்டாவது மனைவி, வெள்ளச்சியை அடித்துத் துன்புறுத்துகிறாள். தன் மகள், கணவன் நல்வாழ்விற்காகத் தன் உடல் நலத்தையும் பொருள் நலத்தையும் இழந்த மருதியின் தியாகத்தைக் கணக்கி லெடுத்துக் கொள்ளாமல், வெள்ளையன் ஆண் என்ற ஆதிக்க நிலையில் இன்னொரு மனைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறாள். இது இரண்டாவது வகை அடக்குமுறை; இயல்பான ஆணாதிக்கத்தால் நிகழ்வது. மூன்றாவது வகை இந்திய சாதிய அமைப்பின் காரணமாக பெண்மீது நிகழ்ந்த ப்படும்வன்முறை. தேயிலைத் தோட்டத்திற்குச் செல்வதற்கு முன் தமிழகக் கிராமத்திலிருந்த மருதியை, அவளது கணவனை ஒரு குற்றத்திற்காகத் தேடிவந்த உயர்சாதிக்காரன் கட்டயத்தேவன் தலைமுடியைப் பிடித்து அடிப்பது. எனவே காலனிய இந்தியச் சூழலில் பெண்கள் இரட்டைக் காலனியாதிக்கத்தைத் தாண்டி - மும்மைக் காலனியாதிக்கத்திற்கு - மூவகை வன்முறைக்கு ஆளாகி இருக்கின்றனர். இருப்பினும் காலனியாதிக்கத்திற்கு முன்பே இந்திய - தமிழகச் சூழலில் அடித்தளச் சாதியினரின் பெண்கள் தந்தைவழிச் சமூகத்தின் வன்முறை - உயர்சாதியினரின் வன்முறை எனும் இருவகை வன்முறைக்குள்ளாகியுள்ளனர்.

பின்னைக் காலனிய விமர்சனக் கொள்கையின் 'புனித மும்மூர்த்தி'களுள் ஒருவராகக் கருதப்படும் காயத்திரி ஸ்பைவக் அடித்தள மக்களின் அடிமைத்தனத்தையும், பெண்ணடிமைத்தனத்தையும் இணைத்துப் பேசுகிறார். அடித்தள மக்கள் பேச முடியுமா? ("Can the Subaltern Speak") என்ற கட்டுரையில் இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார்:

"அடித்தள மக்களுக்கென்று வரலாறு கிடையாது. அவர்கள் பேசக்கூட முடியாது. அதிலும் அடித்தள மக்களாகப் பெண் இருந்து விட்டால் அவளது நிலை இன்னும் ஆழமான நிழலுக்குள் மறைக்கப்படும்." அமெரிக்காவில் குடியிருக்கும் ஸ்பைவக்கைத் தாண்டி இன்று மூன்று உலக நாடுகளிலும் பெண்ணிய ஆய்வாளர்கள் உருவாகியுள்ளனர். கிறிஸ்டைன் ஒபோ, ஃபிலோமினா ஸ்டெடி, மொலாரா ஒகூன்டிபி லெஸ்லே (ஆப்பிரிக்கா), சந்திரமொஹந்தி, விபூதிபடேல், மது கிஷ்வார் (இந்தியா), பெக்கி ஆண்ட்ரோபஸ், கரோல் பாய்ஸ்டேவிஸ் (கரீபியன்) ஆகியோர் முக்கியமான மூன்றாம் உலகப் பெண்ணிய ஆய்வாளர்கள். இவர்கள் மேலைநாட்டுப் பெண்ணியப் பிரச்சனைகள், மூன்றாம் உலகப் பெண்கள் பிரச்சனைகளோடு ஒன்றுபடுவனவல்ல என்று கூறி அவற்றை நிராகரிக்கின்றனர். மூன்றாம் உலகப் பெண்ணிய அரசியலில், பாலினம் (Gender) என்பது இனம், வர்க்கம், தேசம், நிறம்,

பண்பாடு என்பனவற்றோடு தொடர்புடையதாகப் பார்க்கப் படுகிறது. மூன்றாம் உலகப் பெண்ணிய எழுத்து - பின்னைக் காலனியப் பெண்ணிய எழுத்து - 1980 களிலும் 1990 களிலும் பெரிய அளவில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. தங்கரெம்ப்கா (Dangarembga - Zimbabwe), புச்சி எமிசெட்டா (Buchi Emecheta - Nigeria) மிலேரே முகோ (Micere Mugo - Kenya), அனிதா தேசாய், நயந்த்ராலாகல், ஷஷி தேஷ்பாண்டே, கமலாதாஸ் (இந்தியா), ஆலிவர் சீனியர் (ஜமைக்கா) ஆகியோர் இன்று பின்னைக் காலனிய எழுத்தாளர்களாக உருவெடுத்துள்ளனர். இவர்கள் காலனியாதிக்கக்காரர்களின் இனவெறி, நகரப் பொருளாதார மாற்றத்தில் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகள், பெண்கல்வி, பண்பாடு, மொழி, பாலியல் ஆகிய பிரச்சனைகள் குறித்து எழுதுகின்றனர். மேலைப் பெண்ணிய களங்களில் இவர்கள் திகழ்கின்றனர். ஆனால் தமிழ்ச் சூழலில் பெண்ணியம் இன்னும் மேற்குலக விஷயமாகவே உள்வாங்கப்பட்டுச் செயல்படுவது வருத்தத்திற்குரியதே.

பண்பாடு - வேர்களும் அடையாள நெருக்கடியும்:

பின்னைக் காலனித்துவம் பண்பாடு குறித்த விஷயத்தில் ஒற்றைப் பண்பாட்டிற்கும் பண்பாட்டு ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் எதிராகப் பண்பாட்டு வேற்றுமை, பன்மையியம் மற்றும் பல்பண்பாட்டியல் ஆகிய கருத்து நிலைகளை நிறுத்துகிறது. ஒரு பண்பாடு திறவைத்தன்மை கொண்டதாக - பிற பண்பாடுகளை அங்கீகரிக்கும் தன்மை கொண்டதாக விளங்க வேண்டுமென பின்னைக் காலனித்துவம் எதிர்பார்க்கிறது. பண்பாட்டு அடையாளங்களைப் பொறுத்த வரையிலும் ஒற்றைத் தன்மைக்கு மாறாக இரட்டைத் தன்மையை, ஒட்டுத்தன்மையை, நிலையற்ற தன்மையை, பன்மைத் தன்மையை வற்புறுத்துகிறது. ஹோமிபாபா 'புலம்பெயர்ந்தோர், அடித்தள மக்கள் ஆகியோரது பக்கத்திலிருந்து பார்க்கும்போது பண்பாடு ஒட்டுத் தன்மையுடையதாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார். பூர்வகுடிகள், தாயகத்திலிருந்து வெளியேறியோர், அகதிகள், நாடு கடத்தப்பட்டோர் ஆகியோரது பண்பாட்டு அடையாள நெருக்கடிகள் பற்றியும், பண்பாட்டு வேர்கள் பற்றியும் பின்னைக் காலனிய படைப்பாளர்களும், திறனாய்வாளர்களும் விரிவாகப் பேசுகின்றனர். 'ஸாலி மார்கன்' (Sally Morgan) என்ற ஆஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் 'எனது இடம்' (My Place) என்ற தன்வாழ்க்கை வரலாற்று நூலில் ஆஸ்திரேலியப் பூர்வகுடிகளின் வரலாற்றை விவரிக்கின்றார். அத்தோடு ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடி அன்னைக்கும், வெள்ளைத் தந்தைக்கும் பிறந்த ஒரு பெண்ணின் பண்பாட்டு அடையாள நெருக்கடி குறித்தும் பேசியுள்ளார். இதேபோன்று ஹைஸ்ப்குறைஷி என்ற இங்கிலாந்து நாட்டுக்காரர் 'வானவில் குறி' (The Rainbow Sign) என்ற கட்டுரையில் பாசிஸ்தானிய அப்பாவிற்கும், இங்கிலாந்து அம்மாவிற்கும் பிறந்த ஒருவனின் அடையாள நெருக்கடி பற்றி விளக்கியுள்ளார். (மேற்கோள்: ஜான் மேக்லியாடு ப.3). அவளது அடையாளம் ஒரு வண்ணமாக இன்றி வானவில்லைப் போல பல வண்ணங்களாய் இருக்கிறது.

கென்ய எழுத்தாளர் என் குகி, புலம்பெயர்ந்த இந்திய எழுத்தாளர்களான சல்மான் ருஷ்டி, விக்ரம் சேத், இந்திய வமிசாவளியைச் சேர்ந்த டிரினிடாட் எழுத்தாளரான சர்வித்தயாதர் சூரஜ் நைபால் ஆகிய பின்னைக் காலனிய எழுத்தாளரது படைப்புகளில் பண்பாட்டு அடையாள நெருக்கடியைத் தாண்டி, பண்பாட்டு வழிகள், பண்பாட்டு வேர்களைப் பற்றிய தேடல்களும் தாயக நாட்டமும் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றன. ஒரு நாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட யதார்த்தத்தில் வாழ்கின்ற இவர்கள், அக்காலத்தையும் வெளியையும் கடந்து, இன்னொரு காலத்தை, வெளியைத் தங்கள் கற்பனையில் காண்கிறார்கள். கற்பனையில் காணும் இக்காலமும் வெளியும் காலனி ஆதிக்க மாற்றதாக, பூர்வீகத்தாய்நாடாக அமைகிறது.

இந்திய நாட்டில் ஒரு மாநிலத்திலிருந்து இன்னொரு மாநிலத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்தோர் படைப்புகளிலும் இத்தன்மையைக் காணலாம். தமிழில் தோப்பில் முஹம்மது மீரான், சு. வேணுகோபால் முதலிய எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் வாழும் கால, வெளி உணர்வுகளைக்கடந்து இன்னொரு கால, வெளியில் தங்கள் படைப்புகளில் இயங்குகின்றனர். திருநெல்வேலியில் இருப்பதோராம் நூற்றாண்டில் வாழும் தோப்பில் தனது படைப்புகளில் (சாய்வு நான்காவி, துறைமுகம்) 19 ஆம் நூற்றாண்டுக் கேரளச் சமூக வெளிக்குள் பயணம் செய்கிறார். இதே போன்றே சு. வேணுகோபால்தனது 'நுண்ணெலிக் கிரகணங்கள்' நாவலில் இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் காலம், வெளியைக் கடந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டு கன்னட சமூக வெளிக்குள் பயணித்து, தமது இன மக்களின் புலம் பெயர் வாழ்க்கையைப் படம் பிடிக்கிறார். தோப்பில், சு. வேணுகோபால், கி.ரா. ஆகியோரது படைப்புகளில் வரும் மாந்தர்களின் பண்பாட்டு அடையாளம் பின்னைக்காலனிய விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுவது போல் ஒட்டுத் தன்மையானதாகவும் இரட்டைத்தன்மையினதாகவும் காணப்படுகிறது.

பண்பாடு தொடர்பாக பின்னைக்காலனித்துவம் முன்னிறுத்துகிற பல் பண்பாட்டியல், தாயகப் பண்பாடு ஆகிய கருத்து நிலைகள் இன்றைய இளம் தமிழ்க் கவிஞர்களான என்.டி. ராஜ்குமார், ஹெச்.ஜி. ரகுல் ஆகியோரது படைப்புகளில் பொருந்தி நிற்கிறது. கேரளத்திலும், தமிழகத்திலும் பூர்வீகப் பழங்குடிகளாக வாழ்ந்து வருகிற 'கணியான்' இன மக்களின் சொந்தப் பண்பாட்டை - மாந்திரீகப் பண்பாட்டை தனது கவிதைகளில் 'வாதைகள்' (பிசாசுகள்) மூலம் என்.டி. ராஜ்குமார் ஏவி விடுகிறார். இவரது கவிதைகளுக்குள் பிரதிகளின் ஊடாட்டம் (Inter-textuality) போன்று பண்பாட்டு ஊடாட்டம் (தமிழ் - மலையாளம்) மொழியிலும் கருவிலும், உருவிலும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. பண்பாட்டு ஊடாட்டத்திற்கும் பல் பண்பாட்டு இயலுக்கும் உறைவிடமாக ரகுலின் 'மைலாஞ்சி' (மருதாணி) கவிதைத் தொகுப்பு அமைகிறது. அராபி, தமிழ், மலையாளம் எனப் பலமொழி வடிவங்களும் பண்பாட்டு வடிவங்களும் இத் தொகுப்பில் ஊடாடி நிற்கின்றன.

பின்னைக் காலனித்துவம் மீதான விமர்சனங்கள்:

பின்னைக் காலனித்துவம் கொள்கையாக உருவாகிய காலகட்டமாகிய 1990களிலேயே அதன் மீதான எதிர்வினைகளும், எதிர் விமர்சனங்களும் திறனாய்வுலகில் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக மார்க்சிய விமர்சகர்களான ஆரிஃப் திரிலிக் (Arif Dirlik), அஜீஸ் அகமது ஆகியோர் பின்னைக் காலனித்துவக் கொள்கையின் பல அடிப்படைக் கருத்தாக்கங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளனர். பின்னைக் காலனித்துவம் புலம் பெயர்ந்த இந்திய அறிவுஜீவிகளால் உருவாக்கப்பட்ட கொள்கையென்றாலும், அது மேலை நாட்டில், குறிப்பாக அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களில் தான் தோற்றங் கொண்டுள்ளது. எனவே இது அமெரிக்க அரசியல், பொருளாதார நலன் சார்ந்த கொள்கையாக சந்தேகிக்கப்படுகிறது. ஆரிஃப் பின்னைக் காலனித்துவத்தை அடிப்படையிலுக்கு எதிரானதாகப் (Anti-Foundationalism) பார்க்கிறார். அவர் 'இக் கொள்கையால் தேசியவாதம், மார்க்சியம் போன்ற பெருங்கதையாடல்கள் உடைக்கப்பட்டு நாம் கூறுபடுத்தப்பட்ட - எந்தப் பெருங்கதையாடலுமற்ற - வட்டார அறிவுலகிற்குள் விடப்படுகிறோம்' என்கிறார். ஆன்னிமெக்கிலின்டாக் (Anne Mc Clintock) காலனியம், பின்னைக் காலனியம் என்ற சொல்லாடலையே கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார். 'இச்சொல்லாடல் ஐரோப்பா அல்லாத கலாச்சாரங்களை, ஐரோப்பிய கால வரிசையடிப்படையில் வரலாற்றாக்கம் செய்ய முயல்கிறது. இதன் காரணமாக காலனித்துவம் என்பதே வரலாற்றின் தீர்மானகரமான குறிப்பானாக உருவெடுக்கிறது. மட்டுமல்லாது எல்லா

விஷயங்களையும் காலனித்துவம் என்ற ஒன்றுக்குள் முடியச் செய்கிறது' என்பது மெக்கிலின்டாக்கின் விமர்சனமாகும்.

மெக்லின்டாக் மற்றும் ஷோகத் (Sohat) ஆகிய இருவரும் பின்னைக் காலனித்துவம் பொருளாதார அதிகாரம், சமுதாய வர்க்கப் பிரச்சினைகளை விளக்குவதற்கு திறமையற்றதாக இருக்கிறது; இது மேற்கட்டுமானம் குறித்த விஷயங்களிலேயே கவனம் செலுத்துகிறது என்ற விமர்சனத்தை முன் வைக்கின்றனர். அஜீஸ் அகமது 'பின்னைக் காலனித்துவத்தின் அரசியல்' என்ற கட்டுரையில் மிக வெளிப்படையாகவே இதன் அரசியல் உள்நோக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். உலக மயமாக்கலுக்கும், பன்னாட்டு முதலாளித்துவத்திற்கும் குழும முதலாளித்துவத்திற்கும் பின்னைக் காலனித்துவம் உடந்தையான கொள்கை. இக்கொள்கை நடப்பு அரசியல் நெருக்கடிகளைத் தவிர்ப்பதற்கான உணர்வையே உருவாக்குகிறது என்கிறார் அஜீஸ்.

முடிவுரை :

பின்னைக் காலனித்துவம் என்ற கொள்கை பின்னைக் காலனியச் சூழலில் பிறப்பெடுக்கும் மூன்றாம் உலக இலக்கியங்களை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. அவற்றை உலக இலக்கிய மையத்திற்குள் கொண்டுவர முயல்கிறது. இச்செயல் வரவேற்கத்தக்கது என்றாலும் காலனிய மொழியான ஆங்கில மொழியில் படைக்கப்படுகின்ற இலக்கியங்களை யே கவனத்திற் கொள்கிறது; ஏனைய தனித்த மூன்றாம் உலக நாடுகளின் வட்டார மொழிகளில் படைக்கப்படுகின்ற இலக்கியங்கள் இந்த வரைசட்டகத்திற்குள் வைத்து பெரிதும் பேசப்படுவதில்லை.

பின்னைக் காலனித்துவத்தின் பன்மையியம், பல்பண்பாட்டியல் போன்ற கருத்தாக்கங்கள் பல மொழிகள், பல பண்பாடுகள் நிலவும் இந்தியச் சூழலுக்கு ஏற்றவைதான். இருந்த போதிலும் பின்னைக் காலனித்துவம் முன் மொழிகிற பண்பாட்டு அடையாளங்களின் இரட்டைத் தன்மை, நிலையற்ற தன்மை, ஒட்டுத்தன்மை என்பன இறுதியில் பண்பாட்டு அடையாளமற்ற நிலையில், பண்பாட்டு எதிர்ப்புணர்வற்ற நிலையில் எல்லோரையும் இறுதியில் உலகமயமாக்கலில் கரைத்துவிடும் அபாயமும் இருக்கின்றது.

பின்னை நவீனத்துவத்தைப் போல் பின்னைக் காலனித்துவம் வெளிப்படையாக கூறுபடுத்தப்பட்ட உலகை - நுண்ணரசியலைப் பேசவில்லை. அது ஐரோப்பிய மையப் பார்வைக்கு எதிராக, கீழ்த்திசையிலுக்கு எதிராக 'மூன்றாம் உலக நாடு' என்ற ஒன்றைக் கட்டமைக்கிறது. ஆனால் அது அரசியல் சொல்லாடலாகக் கட்டமைக்கப்படாமல் மொழி, பண்பாடு, இலக்கியம் சார்ந்த சொல்லாடலாகவே கட்டமைக்கப்படுகிறது. எனவே அஜீஸ் அகமது, ஆரிஃப் ஆகியோர் கூறுவது போல் சமூகத்தின் மேற்கட்டுமான விஷயங்களிலேயே மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பின்னைக் காலனித்துவம் கோருகிறது. சமூக அடித்தளமான பொருளாதார, வர்க்க நலன்களில் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் பிரதிநிதித்துவம் பற்றி எந்தப் பின்னைக் காலனித்துவ விமர்சகரும் பேசவில்லை.

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் நீர், எண்ணெய், கனிமப் பொருட்கள் முதலான இயற்கை வளங்களைக் கொள்ளையடிக்கும் மூன்றாம் உலக நாடுகளைப் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் பொருட்கள் விற்கும் காலனியச் சந்தையாக்கும் - மூன்றாம் உலக நாடுகளைத் தமது அரசியல் அதிகாரத்தால் பணிய வைக்கும் அமெரிக்க ஐயோப்பிய நாடுகளின் அதிகார மையத்திற்கு எதிரான சொல்லாடலாக பின்னைக் காலனித்துவம் உருவெடுக்கிறபோதுதான் அது இந்தியாவிற்கும் இன்றைய உலகச் சூழலுக்கும் பொருத்தமான கொள்கையாக விளங்கும். இல்லையெனில் காலனியச் சூழலில் பிறப்பெடுத்த இலக்கியங்களை விமர்சிக்கப் பயன்படும் ஓர் இலக்கியக் கொள்கை என்ற அளவில் நின்றாவிடும்.

இன்றைய கவிதை

விக்ரமாதியன் நம்பி

அம்மா

வெளிப்பட்டு வீரிச்செல்கிற நீராவி
ஒரு விசையாக மாறி
எந்திரங்களை உருட்டும்.
கொதிகலன் நாள்ப்பட நாள்ப்பட இற்றுப்போகும்.

வளர்ச்சிப் பாதையின் ஒரு கட்டத்தில்,
செடிகளுக்கும்,
விதையிலைகள் வேண்டாதனவாகிவிடும்.

குஞ்சுகள்
கோழியாகும்
சேவல்கள் கூட வரும்
அடைகாத்த சிறகுகளில் இறகுகள் உதிர்ந்துவிடும்

காற்றோடு போய்
அங்கங்கே வேரூற்றி விடுவன
வித்துகள்

சாவிலும் கூடத்
தாயோடு வருவன
அடிவயிற்றுத் தழும்புகள்

- ராஜசுந்தரராஜன்
(‘உயிர்மீட்சி’ பக்கம் : 47)

மனிதகுலம் தோன்றிய காலம்தொட்டு, உணர்வுகள் அரும்பிய நாளிலிருந்து தாய்மை போற்றப்பட்டே வந்திருக்கிறது. மொழி பிறந்து, பாடல் எழுதத் தலைப்பட்டதும் அம்மா வரிவடிவில் கொண்டாடப் பெறுகிறார். உலகம் முழுக்கவும் தாய் தெய்வமாகவே மதிக்கப்பட்டு வருகிறார். பெண்மையும் தாய்மையும் காலங்காலமாகவே கவிமனத்தில் செல்வாக்கு செலுத்தியே வருகின்றன. சிருஷ்டியைச் சூல்கொள்கிற தாய்மை வழி பாட்டுக்குரியதும் வணக்கத்துக்குரியதுமாகவே இருப்பதன் வெளிப்பாடுதான் தாய்த்தெய்வத் தோற்றம்.

மானுடத்தின் அடிப்படை உணர்வுகள் அன்றும் இன்றும் அப்படியேதான் இருக்கின்றன. இவை மாறாதவை. உயிர் இயல்பு எப்படி மாறும். அம்மா விடம் அன்பு கொண்டிருப்பது உயிர் இயற்கை. பாமரனுக்கு எழுதத் தெரியாது. கவிதை தெரிந்தவன் எழுதுகிறான். உணர்வைச் சொல்ல மொழியறிவு வேண்டியிருக்கிறது.

ராஜசுந்தரராஜனின் கவிதை வெளியீட்டுமுறை அடங்கிய குரலிலானது. வண்ணங்கள் தீட்ட விருப்பமற்றது. அலங்காரப்படுத்த மனமொப்பாதது. இதனாலேயே இவர்கவிதைகள் உணர்ச்சிப் பெருக்கற்று ஒரு தனியான தன்மையும் இயல்பும் கொண்டவையாக அமைந்திருக்கின்றன. நவீன கவிதை தன்னியல்பிலேயே அசட்டுணர்வு, மிகை உணர்ச்சி, ஓங்கிய குரல், பழக்கப்பட்ட கூறல்

இவற்றையெல்லாம் தவிர்த்துவிடுவது. ஆதி தமிழ்மரபே இப்படித்தான். இடைக்காலத்தில் வந்த பண்புகள்தாம் தூக்கலான ஓசை, மிகையுணர்வு, அலங்காரம், வண்ணங்கள் சேர்த்தல் எல்லாம். நவீன கவிஞன், சங்கமரபைக் கையிலெடுத்துக் கொள்வதுதான் சாலச்சிறப்பு. காவிய பக்தி சிற்றிலக்கிய மரபுகள் நவீன கவிதைக்கு அவ்வளவாகப் பொருந்தா. தனிப்பாடல் வெளியீட்டுமுறை இன்றைய கவிதைக்கு இசைந்துவரும். எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால், கவிஞன் தன் சுயத்துக்கும் ஆளுமைக்கும் ஏற்ற வெளியீட்டு வகையையே கண்டுபிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அது நவீன கவிதைக்கு ஒத்துவரக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். ராஜசுந்தரராஜனின் வெளிப்பாட்டு முறைக்கு சங்க மரபு சரியாகவே இருக்கிறது.

நவீன கவிஞன் விஷயத் தெரிவிலிருந்தே கவனம் கொண்டிருக்கிறான். சொல்லும் முறையில் சரியாக இருக்க வேண்டுமென ஓர்மையுடனிருக்கிறான். வார்த்தைகளை விரயப்படுத்தலாகாது என்று உணர்வு கொண்டிருக்கிறான். எதையும் மிகைப்படுத்தக்கூடாது என்று ஞானம் பெற்றிருக்கிறான். சங்கப் புலவர்களிடம் தன்னைப்போல அமைந்த பண்புகள் இவை. இன்றைய கவிதையில் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவை.

அம்மாவைப் பற்றிச் சொல்வது உணர்வு பூர்வமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. சீரியதாக இருந்தால் சரிதான். வெறும் ‘சென்டி மெண்டாக’வோ உருக்கம் குழைத்துத் தருவதாகவோ அல்லாமல், செறிவாக இருப்பதாலேயே இது இன்றைய கவிதை. ஐந்து பத்திகள். நீராவி - கொதிகலன். செடி - விதையிலை. குஞ்சு - அடைகாத்த சிறகுகளின் இறகுகள். காற்றோடு போய் வேரூன்றிவிடும் வித்துகள். சாவிலும் கூடத் தாயோடு வரும் அடிவயிற்றுத் தழும்புகள். முதல் நான்கு பத்திகளில், நான்கு விஷயங்கள், நான்கு உவமானங்கள், நான்கு எதார்த்தங்கள். சொல்ல வந்த விஷயம் இறுதியில் நேரடியாக, அழுத்தமாக.

“சாவிலும் கூடத்
தாயோடு வருவன
அடிவயிற்றுத் தழும்புகள்”

இதுதான் கவிதைப் பொருள். இதற்குச் செறிவூட்டவே மற்ற நான்கு பத்திகள். இதை மட்டும் சொன்னால் வாக்கு மூலமாகப் போய்விடும். கவிதையாகாது. கண்டறிந்த நான்கு விஷயங்களையும் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக அடுக்கிக் கொண்டே வந்து, இறுதியில் விஷயத்தைச் சொல்வது. ராஜசுந்தரராஜனின் கவிதை மொழி கவனத்துக்குரியது.

இந்தக் கவிதையும் அம்மாவைக் கொண்டாடுகிறது. எனில், மிகையுணர்வு இல்லை. வழமையாகிவிட்ட தன்மைகள் ஒன்றுமே கிடையாது. நவீன கவிதைக்கு நல்லதொரு எடுத்துக் காட்டு இது.

களமரம்

கரும்பும் நெல்லும்
பின்புலமாய் பள்ளத்தாக்குக் காடுகளுள்
பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள கிராமத்தில்
மரக்கிளை நிழலில் சைக்கிளை விடுத்து
உலர்ந்த ஏரியைக் காலால் கடந்து
நீண்ட வரப்பில் காலால் நடந்து
நிமிர்ந்து நோக்கத் தெரிந்தது
சட்டிகளைத் தாங்கிய தென்னை வரிசை
களமரம் ஏறுபவர்
தலையில் முண்டாகும்
இடுப்பில் பாளை சீவும்
கத்தியும்
தோளில் கள்

சேகரிக்கும் குடுவை
வயிற்றுக்கு வார்ப்பட்டை
சட்டிகள் சேகரித்த
கள்ள்சொட்டுகள்
குடுவையினுள் கவிழ
வண்டுகளை வடிகட்டிப் பின்
பாத்திரத்தில் நிறைந்தது
பால்போலக் கள்
நுரைத்த கள்நெடி நாசிக்குள் கசிய
அதிர்ந்தது உடல் சிறு நடுக்கத்துடன்
குவளையைக் கையில் ஏந்தி
மூச்சிழுத்துக் கள்ளை உறிஞ்ச
இளஞ்குடு வயிற்றில் இதமாய்ப் பரவ
உத்வேகம் உடலிலும்
துரிதம் நடையிலும்
சுழல்கிறது சைக்கிள் சக்கரம்
சந்தோஷமாய்க் கள்வாசனையைச் சுமந்து

- சத்யன்

('நவீனகவிதை' இதழ் எண் ௧. பக்கம் : 11)

'மு', 'மீட்சி' சிறுபத்திரிகைகள், மற்றும்
'கைப்பிரதியில் சில திருத்தங்கள்'
தொகுப்பு வாயிலாக அறிமுகமானவர்
கவிஞர் சத்யன். ஒரு சிற்றிதழ் நின்று
போவதற்கும், அதில் எழுதியவர்கள் -
குறிப்பாக, கவிஞர்கள் - எழுதாமல்
போவதற்கும் என்று சம்பந்தம் இருக்க
முடியும் என்று பிடிபடவில்லை. 'மீட்சி'
யில் இடைவிடாது எழுதிவந்த தமிழ்
ஒளி, மனோமணி, சத்யன், மகரந்தன்
முதலானோரும், 'மு'வில் ஓயாது எழுதிய
எஸ். வைத்யநாதன், காளி-தாஸ், ஆர்.
ராஜகோபாலன், ரா. ஸ்ரீனிவாஸன் முத
லானோரும் பின்நாள்களில் அதிகம்
எழுதவில்லை அல்லது எழுதுவதையே
விட்டுவிட்டார்கள். இவ்வளவுக்கும்
'மு'வின் இடத்தில் 'நவீன விருட்சம்'
இருக்கத்தான் செய்கிறது. மேலும்
கணையாழி, 'கவிதாசரண்' 'காலச்சுவடு',
'புது எழுத்து', 'சொல்புதிது', 'பன்
முகம்' 'அட்சரம்' புனைகளம்' (நின்று
விட்டது) 'தவனி' 'சுந்தரககன்' 'தாமரை'
இப்போது 'உயிர்மை' என எல்லா இலக்
கியப் பத்திரிகைகளிலுமே கவிதைக்குக்
கணிசமான பக்கங்கள் ஒதுக்குகிறார்கள்
தாம். கவிஞர்கள் தளம் இல்லையென்று
குறைசொல்ல முடியாதுதான். சில பத்தி
ரிகைகளாலேயே படைப்பாளிகள் சிலர்
அறியப்படுவதும், கவிஞர்கள் பலர்
தொடர்ந்து எழுதுவதும், கவனிப்புப்
பெறுவதும் தமிழ்ச் சூழலில் நடந்து
கொண்டிருப்பதுதான்.

சத்யனின் இந்தக் கவிதை, உள்ளபடியே
சுவாரஸ்யமானது. கள் குடிக்கப் போய்
வருவதுதான் விஷயமே. கள் குடிக்கப்
போவதும் திரும்பி வருவதும், உண்மை
யிலேயே ஒரு கிளர்ச்சியூட்டும் அனுப
வம். கள்ளுடிக்கத் தென்னந்தோப்புக்கோ
பனங்காட்டுக்கோ போய் வந்தவர்களுக்
குத்தான் தெரியும். தென் மாவட்டங்
களில் பனங்களும் வடமாவட்டங்
களில் தென்னங்களும் தமிழ்நாட்டில்
அருமையானவை.

அயர்வூட்டும் ஒரேபோல வாழ்நாள்கள்
ஏற்படுத்தும் சலிப்பிலிருந்து விடுபட
வும், மனிதன் தன்னைப் புத்தாக்கம்
செய்து கொள்ளவும் கிட்டிய நல்ல ஒரு
பானம் கள். தென்னந்தோப்பும் பனங்
காடும் அற்புதமான உலகங்கள். அங்கே
வருகிறவர்கள் நம்முடைய எளிய மக்கள்.
மனிதர்கள், தேவர்களையும் போல உரு
மாற்றிவிடும் மாய உலகம் அது. குடிப்
பதற்கென்று இல்லாமல் சும்மானாச்சும்
கூட அங்கே போய் வரலாம். மனித
மனங்களை அவதானிக்கலாம். கள்
குடித்தால் எந்த வெறுமையிலிருந்தும்
மீண்டு வரலாம். கள் குடிக்கக் கிடைப்
பவர்கள் பேறு பெற்றவர்கள்.

கிராமங்கள் நிறைந்த, எண்ணற்ற இனக்
குழுமக்கள் வாழ்கிற, பல்வேறு வாழ்க்கை
முறைகள் நிரம்பிய, நீண்ட நெடிய மர
புள்ள சமூகத்திலிருந்து இத்தனை
கவிஞர்கள் தோன்று வந்தும், கவிதை
பூர்ணமாக பொதுவான பின்னும், நம்மு
டைய மண்ணும் மரபும் மக்களும் சார்ந்த
பாடுபொருள்கள் வெகுவாக கவிதை
யில் இடம்பெறாததை விளக்கிக்கொள்ள
முடியவில்லை. நவீன கவிதையில்
தமிழ்வாழ்வின் எல்லா வகைமைகளும்
இதற்குள்ளேயே வந்திருக்க வேண்டாமா.
பழமலய ஒரு பாங்கில் எழுதினால், நம்மு
டைய பாணியில் எழுதுவதில் என்ன இருக்கிறது.
அவரவர் வாழ்வை அவரவர் மொழியில்
சொன்னாலே போதும். இங்கே நிலவுகிற
வாழ்க்கையின் சாயல்கள் நிகழ்காலக்
கவிதையில் பதிவுபெற்றாலே மோஸ்தர்
மயமான கவிதைகளும் அந்நியப் பட்டு
நிற்கும் கவிதைகளும் செல்லுபடியாகா
மல் போய்விடும். அதுவரை செவ்வாணி
யில் இருக்கத்தான் செய்யும். நிற்க,

'களமரம்' கவிதை, 'தனிப்பாடல் திரட்
டு'க் கவிதை போலவே இருக்கிறது.
கவிதையென்றால் உயர்ந்த விஷயங்
களைத்தான் சொல்ல வேண்டும் என்று
தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருக்
கிறார்கள். அப்படியெல்லாம் ஒன்று
மில்லை. நமது பிற்காலப் புலவர்கள் -
பலபட்டடை சொக்கநாதபிள்ளை, சத்தி
முற்றப் புலவர், இரட்டைப்புலவர்கள்,
காளமேகம் இவர்களைப் போல நிறையப்
புலவர்கள் - சாதாரண விஷயங்களையும்
கவிதைக்குள் செம்மையாகவே கொண்டு
வந்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கவிதை
களின் தொகை நூல்தான் 'தனிப்பாடல்
திரட்டு'. இன்றைக்கு, மேற்கத்திய கவிதை
யும் விமர்சனமும் கற்றுத் தெரிந்து
கொண்டு 'எதிர்கவிதை' என்று பேசுகிற

கவிதைகளை இருநூறு - முந்நூறு வருஷங்
களுக்கு முன்பே நம்முடைய தமிழ்ப்
புலவர்கள் எழுதிவிட்டார்கள். மரபறிந்
தவர்களுக்கு எதிர்கவிதை, வெள்ளைக்
கவிதை எதுவும் புதிதில்லை.

இந்தக் கவிதை, சூழலை விவரித்துக்
கொண்டே வந்து, கடைசி ஆறேழு வரி
களில் விஷயத்தை முன்வைத்து, ஒரு
துள்ளலில் துரிதகதியில், 'சந்தோஷ
மாய் கள்வாசனையைச் சுமந்து', சுபமாய்
முடிவு பெறுகிறது. எளிய / நேரடியான
கவிதைதான். சின்னப் பிள்ளை விளை
யாட்டுப் போல ஓர் இனியகவிதை.

இரண்டொரு சொற்கள் சரியாக பிரயோ
கிக்கப்படவில்லையோ என ஒரு சந்தே
கம். எட்டாவது வரியில், 'சட்டிகளைத்
தாங்கிய தென்னை வரிசை' என்பதற்குப்
பதில், 'கலயங்களை' என்று இருக்க
வேண்டுமோ. ஒன்பதாவது வரி, 'கள்
மரம் ஏறுபவன்' என்று இருக்கிறது. 'மர
மேறுபவன், மரமேறி' என்றே இருக்
கலாம். தலைப்பு, ஓர் அழகுக்காக,
'களமரம்' என வரலாம், தப்பில்லை.
பதின்மூன்றாவது வரி, 'வயிற்றுக்கு
வார்ப்பட்டை' என்பது, 'இடுப்புக்கு'
என்றே சொல்லப்படலாம். இடுப்புக்
கானதுதான் அது. சற்றே மேலுயர்ந்
திருக்கிறது. பதினேழாவது வரி, 'பாத்
திரத்தில் நிறைந்தது' என்பது, 'பாண
யில்' என்றிருக்கலாம். கவிஞருக்குச்
சொல் இன்றியமையாதது. கவிதையே
சொற்களாலாவதுதானே. சரியான சொல்லே
சரி. இந்தக் காரணங்களாலேயே இவற்
றைச் சுட்டிக் காட்டவும் நேர்கிறது.
கவிஞன் அந்தந்த இடத்தில் என்ன
சொற்கள் புழங்கப்படுகின்றன என்ப
தைக் கவனிப்பதும், தெளிவுபடுத்திக்
கொள்வதற்காகக் கேட்டுத் தெரிந்து
கொள்வதும் இதுபோலப் பிழைகள்
வராமலிருக்க உதவும். மற்றபடி, ஒரு
ஒச்சமும் இல்லை. சூழல் விவரிப்பும்
சொல்முறையும் சேர்ந்து, கவிதை காட்சி
வடிவுக்கு எழும்பி விடுகிறது. வாழ்வின்
உன்னதங்களுக்கு என்ன இடம் உண்டோ
அதே அளவுக்கு சாதாரண விஷயங்
களுக்கும் கவிதையின் இடம் உண்டு
என்பதற்காகவே இந்தக் கவிதை எடுத்
துக்காட்டப்படுகிறது.

வந்தான். அஞ்சரணையாக
நடந்து கொண்டேன். எங்கெங்கும்
அவளோடு நடந்து திரிந்தேன்
வரணங்களிலும் சாகசங்களிலும்
ஆர்வம் கொண்டேன்
முத்தத்திலிருந்தே துவங்கத் தெரிந்தேன்
இருந்தும், எனக்கு, எனக்குள்
அவள் கிடைக்கவில்லை.

வந்தான் சூழ்நடைகள் தந்தான்
சண்டையிடவும் சந்தோஷம் கொள்ளவும்
தெரிந்து கொண்டேன்
வீட்டைச் சுற்றி தாவரங்கள்
சேகரித்தேன்
நிறைய பறவைகள் வந்தமர
மரங்கள் கொண்டு வந்தேன்
இருந்தும், எனக்கு, எனக்குள்
அவள் கிடைக்கவில்லை.

வந்தனர். கதை சொன்னேன் சாப்பிட்டார்கள் அவை கவலை கொண்டேன். உறங்குமுன்பு இதமாய்க் கால்களை அமுக்கிட்டேன். பறவைகளைக் காட்டித் தந்தேன் இயல்பாய் விரியும் சிறகுகளைச் சொன்னேன், கூர்மையான அலகுகளை அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டனர் இருந்தும், எனக்கு, எனக்குள் அவர்கள் கிடைக்கவில்லை.

வந்தான். புத்தகம் தந்தேன் பேசினேன் நெருக்கடி மற்றும் விசாரிப்பும் குறித்து விவாதித்தேன் மூளை தாங்காத வெளிச்சம் அவனோடு போதையில் கரையச் சொன்னது காற்று கடிக்காரங்களை ஒடித்துப் போட்டது இருந்தும், எனக்கு, எனக்குள் அவன் கிடைக்கவில்லை.

சரி, அவர்களுக்கு, அவர்களுக்குள் நானாவது கிடைத்தேனா. தெரியவில்லை.

- யூமா. ஈஸ்வரமூர்த்தி

(கடற்கரைக் கால்கள்' பக்கம் : 44, 45)

எளிய, நேரடியான கவிதைதான். எனில், விஷயம் அப்படி எளிமையானது அல்ல. பின்னாலும் சிக்கலுமான உறவுகளைச் சொல்வது. உறவுகளின், நிலைகளை / மையத்தை விசாரம் செய்வது. இரண்டு பேர் சம்பந்தப்பட்ட ஓர் உறவில் பரஸ் பரம் எவ்வளவு ஒன்ற முடிகிறது, எப்படி ஒன்றியிருக்கிறோம் என்பதே கவிதையின் பொருள். ஒரு கை ஒசை இல்லாத ஒன்று. உறவு என்பது இருவர் கொண்டது. இதில் யாராவது ஒருவர் ஈடுபாடு இல்லாமல் இருந்தாலோ, விட்டேற்றியாக இருந்தாலோ ஒன்றிய உறவு சாத்தியமில்லை. ஒன்றுதல்தான் உறவின் அருமை. ஒன்றினால்தான் உறவு மேன்மை. "ஒன்றன் கூறு உடுப்பவரே யாயினும் ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை" என்றுதான் சொல்கிறான் கவித்தொகைக் கவிஞன்.

உறவுகளில் ஒன்றுதல் என்பதும் எல்லோருக்கும் ஆக்கக் கூடியதும் இல்லை. தனிமை கொள்ள நேர்கிறது மானுடம். உண்மையிலேயே, ஒன்றுதல் என்பது இயலக் கூடியதுதானா என்றும் கேள்வி. ஒவ்வொரு உயிரும் தனித் தனி என் கையில் ஒன்றுதல் எப்படி. நடைமுறையில் உள்ளதுதானா. ஒருவருக்காக ஒருவர் எந்த அளவு ஒப்புக் கொடுப்பது.

துஷ்யந்தன் - சகுந்தலை, ராமன் - சீதை, சந்தனு மகாராஜா - பீஷ்மர், துரியோதனன் - கர்ணன் இந்த உறவுகள் ஏன் இவ்வளவு கொண்டாடப்படுகின்றன. உறவுகளின் அழகு. சராசரி மனுஷர்கள் வாழ்விலும் இருக்கும். வெளித் தெரிய

வில்லை. நிச்சயம், எல்லோர் வாழ்க்கையிலும் இருக்க நியாயமில்லை. முன்னொரு காலத்தில் பெரும்பான்மை யாகவும் தற்காலத்தில் அருகியும்.

உறவுகளில் ஒருவருக்கொருவர் என்பது தான் கவிப்பொருள். ஐந்து பத்திகள் உள்ளகவிதை. முதல் நான்கு பத்திகளும் நான்கு உறவு நிலைகளில் பொருத்திப் பார்த்துக் கொள்வன. இறுதிப் பத்தி, அவர்கள் நிலை பற்றிய கேள்வி. காதலன், கணவன், தகப்பன், தோழர் இப்படி நெருக்கமான உறவு நிலைகளில் தன்னை வைத்து விஷயத்தைப் பார்க்கிறான் கவிஞன். ஒரு வெற்றிடம் மிஞ்சுகிறது. அவர்களுக்காவது 'இவன்' கிடைத்திருப்பானா தெரியவில்லை.

காலம் காலமாக உள்ள விஷயம் கவிதையாகியிருக்கிறது. உறவுகளில் அனுபவங்கள், அனுசூலங்கள், சௌகரியங்கள் எதற்கும் குறைவில்லைதான். "இருந்தும், எனக்கு, எனக்குள், அவள் / அவர்கள் / அவன் கிடைக்கவில்லை" என்பதுதான் சாரமே. இதன் மறுதலையாக, 'அவர்களுக்கு, அவர்களுக்குள், நானாவது கிடைத்தேனா, தெரியவில்லை' என்று ஒரு சமாதானமும்.

நம் எல்லோருக்குள்ளும் இருக்கும் விசாரம்தான். எல்லோருக்குமான விஷயம்தான். மனிதனே உறவுகளின் ஆதாரத்தில், பிடிமானத்தில்தான் வாழ்கிறான். உறவுகளைச் சார்ந்தும் உறவுகளை நம்பியும் இருப்பதுதானே மானுடம். அதேசமயம், உறவுகளில் கரைந்து போவதும் ஒப்புக் கொடுப்பதும் எவ்வளவு பேருக்கு வாழ்க்கிறது.

ஒவ்வொருவருக்கும் அனுபவமாகியிருக்கும், ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்திருக்கும் விஷயமே கவிதையின் உள்ளடக்கமாக இருக்கையில், அவைவரும் அதை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். அடையாளம் காணமுடிகிற கவிதைகள் அவைவருக்குமானவை. இப்படி ஒரு பொதுமைப்பண்பு கொண்டிருப்பதாலேயே இந்தக் கவிதையை இவ்வளவு விரித்துப் பேசுவதும்.

உறவின் அருமைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே வந்து, அது கவிக்கும் வெறுமையையும் கூடவே சேர்த்துச் சொல்கிறது கவிதை. எதிராளிக்காவது இது போல இல்லாதிருக்குமா என்று முடிகிறது.

கவிதையில் புகார் இல்லை. தன்னிரக்கமோ சோகமோ இல்லை. சப்தம் இல்லை. விலகி நின்று பார்க்கும் ஒரு பக்குவம் இருக்கிறது. ஒரு நிலை அப்படியே கூட/குறைச்சல் இல்லாமல் விவரிக்கப்படுகிறது. இதனால்தான் இன்றைய கவிதை.

நவீன கவிதை, நிறைய நல்லியல்புகளை உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. புலம்பல்களைத் தவிர்த்துவிடுவது, புறணிகளை ஒதுக்கிவிடுவது, அதிநவகளை விட்டுவிடுவது, அமிழ்ந்த குரலில் பேசுவது, மொழியைக் கவன

மாகக் கைக்கொள்வது இப்படி அநேகம் நற்பண்புகளைத் தன்வயப்படுத்தியுள்ளது. இதற்கெல்லாம் ஓர் உதாரணம் தான் இந்தக் கவிதை

சத்தியும் துணிப்பூக்களும்

(1)

சாலைகளில் தேடுவோமென்பேன் - சகோதரி சாக்கடைகளில் பார்க்கலாமென்பாள் - நகரத்துக் குப்பைக்குழிகளைச் சுட்டுவாள் அன்னன் அதற்குள் ஒரு முழு நூல் ஒன்பது பூவாயிருக்கும் அம்மாவின் லேஸ் பின்னலில் நாங்கள் புறப்படுமபோது சொல்லியனுப்புலார் இன்றைக்கும் தேடிக்கொண்டு வருபவர்களுக்கு இந்தப் பூத்துணியைத் தருவேன் காமாட்சி எனும் குலதெய்வம் குன்றி நிற்பது போலிருக்கும் தொலைபடுவதற்குமுன் வளர்ப்புநாய் தன் உடையனைப்பாப்பதாயிருக்கும் சித்ரவதைக் கொட்டகையிலிருந்து வரும் விஷம் வேண்டிய அறைலைப்போலிருப்பவள் தலைகவிழ்த்துணியில் உடைந்த மின்விசிறிச் சிறகுகளைப் போன்ற பூக்களைப் பெருக்கிக் கொண்டிருப்பாள்

(2)

அன்றைக்கு அம்மாதன் கணவனை மறுபடியும் தெருவிவிருந்தும்ட்டுக் கொண்டாள் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்த சகோதரி துணிப்பூக்களை எடுத்துக் கொண்டாள் குடி மயக்கிய தகப்பனின் பையில் இருந்து சில்லரைக் காசுகளைத் திருடனாள் தமையன் அப்பா குடித்துக் காலியாக்கிய சாராயப்பூட்டியைக் கைப்பற்றினேன் நான்.

சகோதரி...

முதலாவது பெக் முடியும்போது அந்நியத்தோடு பார்க்கிறது அது இரண்டாவது பெக் நிறையும்போது சந்தேகத்தோடு சற்று நெருங்குகிறது முன்றாவது நான்காவது ஐந்தாவது பெக்குகளில் மதுவெணும்பறவை என்னைக் கொய்தெடுத்துப் போய் தன்போதைக் கூட்டில் வைத்துப் பேணுகிறது. பழுத்தநிறும் வெடித்துக்காலடியில் இடற நான் தெருவில் கிடந்தபோதெல்லாம் சகோதரி விழும் முன்பாளகடைசி நிறைவில் உள்ள துணிப்பூக்கள் வருகின்றன.

- யூமா வாஸுகி

('தோழமை இருள்')

சமயவேல்க்குப் பிறகான கவிஞர்களுள் முதலாமவர், யூமா வாஸுகி. தனிக் கவிதைமொழி வாழ்க்கைப் பெற்றவர். கணிசமாகவும் தடைப்படாமலும் எழுதி வருபவர். இந்த எதார்த்த வாழ்வின் நெருக்கடிகள் உணர்வலைகள் எழும் தருணங்கள், உறவுகளின் மீதான பிடிப்புடன் இவைபோல மனறுட்பங்கள் கோலம் கொள்ளும் கவிதைகள் இவருடையவை.

யூமாவாஸுகியின் இந்தக் கவிதை, ஒரு கிரேக்கத் துன்பியல் நாடகம் போல விரிகிறது. இரண்டு பத்திகளாலான கவிதை நெடுகவும் காட்சிகள் சட்ச்டென்று மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. அன்றும் இன்றுமான வாழ்க்கை நாடகத்தைக் கவிதை சொல்லியே நிகழ்த்திக் காட்டுகிறார்.

சகோதரி, அண்ணன், அம்மா, இவன், அப்பா, ஐந்து கதாபாத்திரங்கள் உள்ள கவிதை. அப்பாவைப் போலேவே இந்தப் பிள்ளையும் ஆவதைச் சொல்லும் கதை. தமிழ்க் கவிதையிலேயே இதுமாதிரி அவலமான வாழ்க்கைக் குள்ளான அம்மாவைப் பார்க்க முடியாது. சகோதரியின்சித்திரம்விடிவெள்ளி போல. அண்ணன் ஒரு துணைப் பாத்திரமாக இருக்கும்.

அப்பாதான் பிரதானப் பாத்திரம். அவரைத் தேடிச் செல்வதுதான் ஆரம்பம். கவிதையிலேயே அவரையிடத்தான். போதையில் இருப்பதனாலோ என்னவோ ஸ்தூலமாக, நேரடியாக அப்பா கவிதையில் வரவில்லை. வரவேண்டியதில்லைதான். கவிதையே அவரைப் பற்றியதுதானே. பிறகுதானே இவர். கணவன் குறித்த கவலையும் பதற்றமும் கொண்டு உழலும் அம்மா மையப்பாத்திரமாக மாறி விடுவதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கதையின் தொடர்ச்சியாக இருப்பதால் இவனைப் பற்றிய சித்திரம் முழுமையாகவே. இப்போது இவன் கதையாகியிருக்கிறது இது. எல்லோரைப் பற்றியுமே அளவாகவே கூறப்பட்டிருக்கும். அம்மாவைப் பற்றிய சித்திரப்பில் உருக்கமும் பரிவும் இருக்கும். எனில் 'சென்டிமென்டா'கப் போயிராது. அப்பாவைப் பற்றிக்குறையும் சொல்லப்பட்டிருக்காது.

கவிதையின் வடிவ ஒழுங்கும் தலைப்படும் கவனிப்புக்குரியவை. எளிய கவிதைதான். எனில், முன்வைக்கப்படும் வாழ்வு எளிமையானது இல்லை. நேரடியாகத்தான் சொல்லப்படுகிறது. எனில், வெள்ளையாக இல்லை. எதார்த்தக் கவிதைதான். எனில், நவீனசியில் உவமைகளும் உருவங்களும் விரவி, நாடகப் பாங்கில் இருக்கும். எதார்த்தம் அப்படியே பேசப்படுகையில், கவிதை உலர்ந்து போவதற்கான சந்தர்ப்பங்களே அதிகம். இதில் அப்படியாகாது காப்பாற்றப்பட்டிருப்பது இப்படித்தான் என யூகிக்கலாம்.

தொடக்கமே திருதிப்பென்ற அதிர்ச்சியுடன் இருக்கும். கவிதைகூறல் முழுக்கவும் ஆரோஹண கதியில் தொடரும், வலையப்பட்டியின் தவில்போல. அம்மாவைப் பற்றிய விவரிப்பில் ஓர் உச்சஸ்தாயி எய்தி, அப்பாவைக் கண்டுபிடித்த பின், மீண்டும், அடுத்த கட்டத்தில், இதே செப்பலும் ஓசையும்; முன்றாவது கட்டம், முறையிடுகிறாற்போல, அவரோஹண கதியில், முடியும்.

இதுபோல, நுண்ணுணர்வுமிக்க பாடு பொருளை சுதிகெடாமல் சொல்லத்திட்டமான கவிதைத்திரம் வாழ்த்திருக்க

வேண்டும். நிறைய எழுதப் பழகியிருக்க வேண்டும். மொழியில் கூர்மை அடையப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பெருவாழ்வும் பெரும்உழைப்பும்இல்லாது பெறுமதியுள்ள கவிதை சாத்தியமேயில்லை. கவிஞரின் மனமும் பிரயாசையும் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவை. கவிதையிலிருந்து கண்டுபிடிக்கவாக்கள் சூறிருதயர்கள்.

நவீன கவிதையில் இன்னொரு குடிசாரத்தந்தை. முதன்முதலாக நண்பர் சகுமாரன் கவிதையில். நவீனகவிதை என்றில்லை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுத் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பிலேயேகூட இப்படி இல்லை. குடிபற்றிய கவிதைகள் உண்டு. குடியை அனுமதித்திருந்த ஓர் இனத்தில், கவிஞர்கள் நிறைந்த ஒரு மொழியில், இதுபோல வாழ்வு ஏன்பேசப்பட வில்லை? எழுதலாகாது என்ற மனத் தடையாக இருக்கலாமோ. இன்றைய கவிதை எதையும் தள்ளிவைப்பதில்லை எனலாமா.

சகுமாரன் கவிதையில் அப்பாமிது ஒரு மெலிதான கண்டனம், எதிர்வினையாகவும் சவாலாகவும் வெளிப்பட்டிருக்கும். யூமா வாஸுகி கவிதையில் அம்மாவின் ஸ்திதிக்கான பதற்றமும் சகோதரி மீதான நம்பிக்கையுமாக இருக்கும். தன்னுடைய நிலை அப்பாவைப்போல ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற முறையிடு வரும்.

குடிபற்றிய ஆய்வுக்குறிப்பு ஒன்று: குடிப்பழக்கம் உடற்கூற்றிலேயே ('ஜீன்ஸ்') படிந்துவிடுகிறதாம். தகப்பனார் குடிப்பழக்கம் உள்ளவரென்றால் மகனுக்கு இந்தப் பழக்கம் வர வாய்ப்பிருக்கிறதாம். நடைமுறையில், மிதமிஞ்சிக் குடிக்கிற ஒருவரின் பிள்ளை குடிமீதே வெறுப்புக் கொள்ளவும் கூடும். தந்தையின் ஆளுமைக்காட்பட்டு குடிக்கவும் செய்யலாம்.

குடி கொண்டாட்டத்துக்குரியதுதான், சார்ந்தவர்கள் பாதிக்கப்படாதவரையிலும் என்று சேர்த்தே சொல்ல வேண்டுமோ. போதையில் மிகுந்த ஈடுபாடு வைத்திருக்கும் ஒருவரின் மனைவியும் மக்களும் துன்புறாமலிருக்க வழியுண்டா. குடியை எப்படிப் பார்ப்பது. போதைக்காரனை எவ்விதம் அணுகுவது, கணிப்பது. ஸ்திரமாக ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. குழப்பமாக இருக்கிறது.

சில உடம்பே குடியை வேண்டுவதாக இருக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். சில மனமே குடி விழைவதாக அமையும். போதை நீக்க சிகிச்சைக்குப் பிறகும் குடியை விரும்பிக் குடிப்பவர்களை எங்ஙனம் வகைவைப்பது. குடிப்பவர் இவற்றையெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்காமலா குடித்துக் கொண்டிருப்பார். உயிருக்கு ஆபத்து இனிமேல் குடித்தால் என்று மருத்துவர்கள் சொன்ன பிறகே நிறுத்தியவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய ஜோதிஷ கிரந்தங்களில் சொல்லியிருப்பது அனுபவத்துக்கு ஒத்து வருகிறது. சந்திரன் ஜலராசியில் இருப்பது, செவ்வாய் பன்னிரண்டாம் இடத்தில் இருப்பது, ஆளும் வீட்டில்

சந்திரன் இருப்பது, சுகஸ்தானாதிபதி ஜலராசியில் இருந்து, அது பன்னிரண்டாம் வீடாகவும் இருப்பது, சுகஸ்தானம் ஜலராசியாக இருந்து அதில் கேது உச்சம் பெறுவது, இப்படி நிறைய உண்டு குடிப்பழக்கம் அமைய. இதிலும்கூட கட்டுப்பாட்டோடு இருப்பது, மிதமிஞ்சிப் போவது, விடவே முடியாதது, ஒரு கட்டத்தில் விட்டுவிடுவது எல்லாவற்றிற்குமே கிரக அமைப்புகள்தாம் காரணம். துணைவிக்கு பயந்து அளவோடு குடிப்பது, என்றைக்காவது குடிப்பது, பிள்ளைகள் வளர்ந்த பிற்பாடு குடிக்கக் கூடாது என்றிருப்பது, பெரிதாக ஏதாவது நடந்து விட்டுவிடுவது இதுபோல நிறையப் பார்த்திருப்போம். இவ்வளவையும் யோசிக்க வைத்துவிட்டது இந்தக் கவிதை.

எதிர், பக்கவீட்டு, மற்றும் ரோட்டில் போகும் குழந்தைகள் முகங்களை வயிற்றில் நிறைத்துக் கொண்டேன், முகம் தெரியாத என் சிருஷ்டியுடன்

ராகங்களின் பெயர்கள், நட்சத்திர வம்சங்கள், மகாபுருஷர்களின் நாமங்கள் எல்லாமும் திரும்பத்திரும்ப என் ஆண் / பெண் குழந்தைக்குப் பெயர் வைக்க மனதில் உருப்போட்டுக் கொண்டேன்.

எந்த நிறத்தில் முதல் பிறந்த நாள் துணி; சட்டையில் ஒரு ரோஜாவும், தலையில் ஒரு தொப்பியும், முகத்தில் நிரந்தர புன்னகையும், எல்லாமும் என் ஆண் / பெண் குழந்தைக்கு

கடைசி இரண்டாம் மாத்தில் ஏழாம் முறையாய் இப்போது ஆஸ்பத்திரி பயணம்.

என்னை அலங்காரப்படுத்திவிட்டுப்போன பாட்டி கானோம்.

வந்த தங்கை, பணம் பற்றாக்குறை, பாட்டி கடன் வாங்க எங்கோ போயிருக்கு என்றாள்.

என் கனவுகளைக் கலைத்தேன், பெயர்களை மறந்தேன். முகங்களைச் சிதைத்தேன். இன்னும் ரூகுரமாகி என் மரண சிதைப்பற்றின் பாட்டி வந்து கைப்பிடித்தாள். தீதாள் தட்டி முகம் பார்த்தாள், பாட்டியின் கைக் கருக்கங்களும், கூன் முதுகும், இன்னொரு முறை என்னோடு நடக்க.

- எஸ். சுகந்தி சுப்பிரமணியன் ('புதையுண்ட வாழ்க்கை' பக்கம் : 29, 30)

நவீன கவிதையில் இரா. மீனாட்சிக்கு அடுத்த பெண் கவிஞர் எஸ். சுகந்தி சுப்பிரமணியன். இவர் கவிதை உலகம் எளிய, பெண் உள்ளம் சார்ந்தது. பெண்களின் இருப்புநிலை, பெண்களின் வாழ்வு நிலை, மொழி தெரியாத ஊரில் வாழும் ஸ்திதி, பார்க்கிற வாழ்க்கை, அண்டை வீட்டார், பால்யகால ஞாபகங்கள்,

சமையல்கட்டு, மகப்பேறு மருத்துவ மனை, செவிலிப் பெண்கள், தாத்தா, பாட்டி, அப்பா பற்றிய சித்திரங்கள், கணவர், குழந்தை இப்படியுள்ள எதார்த்த உலகம். நுண்ணுணர்வோடும் கூர்ந்து அவதானிப்போடும் கூடிய பார்வை. சன்னமான மனசு.

புழக்கத்திலுள்ள எளிய மொழி. தன் போக்கில் அமையும் கவிதை உருவம். நேரடியான கூறல். பொதுவாக, எதார்த்தம் நேரடியாக மொழியப்படுவதே இயல்பு. வாழ்வனுபவங்களும் மன உணர்வுகளும் உண்மையின் வீச்சுடன் வெளிப்படுகையில் நல்ல கவிதைகளாகவே அமைந்துவிடுகின்றன.

உள்ளபடிக்கே, பெண்கள் தனி ஓர் உலகம் அமையப் பெற்றவர்கள்தாம். தாய்மை, இயற்கை வழங்கிய பேறு. பெண்மை, தனி ஓர் அம்சம். இயல்பாகவே, பெண்கள் கனவு மனம் கொண்டவர்கள். கவிதைக்குப் பக்கத்தில் இருப்பவர்களும் அவர்கள்தாம். உதாரணம், தாலாட்டுப் பாடல்கள் சொல்வதற்கு நிறைய விஷயங்கள் பெண்களிடம் உண்டு. மொழியின் நுணுக்கமும் கவிதையின் தன்மையும் கைவரப் பெற்றால், அவர்கள் எழுத்தின் உயர்ந்ததும் தனித்ததும் செம்மையானதாகவுமே இருக்கும்.

காலம் காலமாகவே, ஆண் சார்ந்தும், ஆணாதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பாட்டும் வாழும்படியான பெண்கள் பேசுவதற்கு எவ்வளவோ இருக்கிறது. தங்கள் விருப்பு வெறுப்புகளைக்கூட வெளிப்படுத்த முடியாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிற பெண்கள் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முற்படுகையில் இலக்கியத்தின் போக்கே வேறாகத்தான் இருக்கும். உதாரணம், 'கவலை'. மகளாக, சகோதரியாக, மனைவியாக, தாயாக அவர்கள் மன உலகம் மொழியில் பதிவு பெறுகையில் நவீன கவிதை இன்னும் செழுமை கொள்ளும்.

சுகந்தி சுப்பிரமணியனின் கவிதைகளில் ஒன்று, பெண், கவிதை எழுதப்படும் சிரமங்களை விவரிக்கிறது. இன்னொன்று, அடிப்பில் தண்ணீர் பிடிப்பதை விவரிக்கிறது. "என் குழந்தையின் தொப்புள் கொடியை அறுத்தது யார்" என்று தொடங்கும் கவிதை 'நினைவில்லை களை'ச் சொல்லிச் செல்கிறது. இந்தக் கவிதைகளையெல்லாம் எளிதில் இனம் கண்டு கொள்ள முடியும், எல்லாருமே. இவை எல்லாமே ஒரு பொதுமைப் பண்பு கொண்டிருப்பதாலேயே அடையாளம் காணவும் முடிகிறது. தனி அனுபவம் ஒன்று பொதுவான ஒரு வாழ் பனுபவ நிலைக்கு, தளத்துக்கு மாறுகையில் அது அர்த்தமுள்ளதாக உயர்வடைகிறது. மானுடத்தின் இன்பதுன்பங்கள், சுகதுக்கங்கள், லாப நஷ்டங்கள், நன்மை தீமைகள் பொதுவானவைதாம். தனி மனித அனுபவம் ஒன்று மொழியில், உரிய முறையில், முன்வைக்கப்படுகையில், அது இப்படிப் பொதுத்தன்மை கொண்டு, கவனம் கொள்ள வேண்டிய கவிதையாகிறது.

குழந்தையைப் பற்றிய கனவுகளுடன் இருக்கும் பெண், எதார்த்தத்தைக் கண்டு கலவரப்பட, பாட்டியின் ஆதரவு தன் நிலைக்குக் கொண்டு வருவதைச் சொல்லும் இந்தக் கவிதையிலும் தனிமனித அனுபவம், பொதுத்தன்மைக்கு மாறுவதைப் பார்க்கலாம்.

எந்த மனிதனுக்கும் உள்ள எந்தக் கனவும் கலையும், கலைக்கப்படும், எதார்த்தத்தின் குரூரத்தில் ஒரு நல்ல உள்ளம் ஏந்தி எடுத்துக் கொள்ள முன்வருகையில் அமைதியும் இயல்பு நிலையும் மறுபடியும் வாய்க்கப் பெற்ற யாரும் இந்தக் கவிதையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இதுதான் பொதுமைப் பண்பு என்று இங்கே சுட்டப்படுகிறது. நம் எல்லோரின் வாழ்வனுபவத்தோடும் இதைப் பொருத்திப் பார்க்க முடியும் வாழ்வைச் சொல்லும் கவிதை, எல்லோருக்கும் பெய்யும் மழைபோல. இதனால் தானே இன்றைக்கும் சங்கப் பாடல்கள் நிரந்தரம் பெற்றிருக்கின்றன. இன்றைய கவிதை இன்னும் இரண்டாயிரம் வருஷம் கழித்தும் அழியாதிருக்க அது வாழ்வின் சாரம் கொண்டிருக்க வேண்டும். வெறும் வித்தகம் காலத்துக்கு முன் நிற்காது. சுகந்தி சுப்பிரமணியனின் கவிதைகள் இன்றைய வாழ்வையே சொல்கின்றன. இவை கவனம் கொள்ள வேண்டியவை.

வேப்பமர வீட்டெதிரில் வெயில் மணக்கும் பூக்காலம் கொழுந்துகிள்ளி வாயிலிட்டால் கோபிக்காது பச்சைமரம் அப்பா அடித்த அன்றும் அன்புதீ கட்ட தென்றும் வீழ்ந்தது அயர்ந்த போதில் மடி நீழல் தஞ்ச மெனில், எதிர்மதிலை மனம் தாண்ட மார்க்க மில்லையென்றும் மேக்குத்திக்காய்முருங்கைக்கொப்பு கைவீச்சில் முசுக்கொட்டை மேலுதிர்ந்தால் முடிந்ததென்றும் ஊடிப் பிரகெதற்கும் முகம்கோணி 'உம்'மென்கையில் விசிறித் தளிருதிர்ந்து காற்றைசத்து இலைதழைத்து தலைசாய்த்து தழுவிக்கொள்ளும் அவன் நட்ட செல்லமரம்.

- பெருந்தேவி

'நவீன விருட்சம்' சிறுபத்திரிகை மற்றும் 'தீயறைத் தூக்கம்' தொகுப்பு வாயிலாக அறியப்பட்ட பெண் கவிஞர் பெருந்தேவியின் கவிதைகள் செய்திரம் கூடியவை. சோதனை முயற்சியாக, பழந்தமிழ்ச் சொற்களை - சங்கச் சொல்லாட்சிகளை - எடுத்தாளுகின்றார் போல. இதற்குமுன்பே நவீனகவிதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான சி. மணி, ராஜ சந்திர ராஜன் முதலானோர் இதுபோலச் செய்து பார்த்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய சொல்லாட்சிகள் கவிதையில் இசைந்து வந்திருந்தால் சரிதான். நிரடலாக இல்லாதிருக்க வேண்டும். இன்றைய கவிதையில் அன்றைய பெருந் பெருந்தி வருவது எவ்வளவு இயல்பாக இருக்கும்

என்று சொல்ல முடியவில்லை. வழக்கொழிந்த வாழ்ந்ததைகளை கவிதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளும் என்று புரியவில்லை. அதற்காக, சோதனை முயற்சிகளைத் தடங்கல் செய்யவும் மனம் துணியவில்லை. மற்ற மற்ற மொழிக் கவிதைகளில் இப்படிச் செய்கிறார்களா என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மகாகவி காளிதாசனின் 'சாகுந்தலத்' தில் சகுந்தலை ஆஸ்ரமத்திலிருந்து அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டுச் செல்கையில், தான்வளர்த்த செடிகளிடம், மானிடம் பிரியாவிடை பெற்றுச் செல்வான் என்று கேள்விப்பட்டிருப்போம். சங்கப் புலவர்கள், மரம், செடி, கொடிகள், பிராணிகள் இதுபோல உயிர்கள் சார்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். கோவலனும் மாதவியும் காவிரியை முன்வைத்துத்தான் 'கானல் வரி'யே பாடியிருப்பார்கள். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் எல்லோரும் தங்கள் பக்தி உணர்வை விவரிக்கையில் கூட இயற்கையைப் பார்த்து ஜீவராசிகளையும் விவரித்துப் பாடுகிறார்கள். சிற்றிலக்கிய வகைகளில் ஒன்றான தூது - 'அழகர்களினைவிடு தூது' - கிளியை விளித்துப் பேசப்படுகிறது. 'கனிங்கத்துப் பரணி'யில் 'நேயக்கலவி மயக்கத்தே நிகழ்ந்த மொழியதனைக்கிளியுரைப்ப' என்றொரு வரி வரும். தனிப்பாடல் புலவன் 'நாராய் நாராய், செங்கல் நாராய்' எனக்கூப்பிட்டுப் பாடல் சொல்கிறான். நமது நீண்ட நெடிய மரபில் அஃறிணை அணுக்கமாக, தோழமையாக, உடனிருப்பாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. தமிழ்க் கவிஞர்கள் இயற்கையோடு இயைந்துதான் எதையும் எடுத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். இயற்கை சார்ந்தே உள்ளத்து உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நவீனகவிதையும் நவீன வாழ்வும்தாம் தள்ளி வைத்திருக்கின்றன.

அகஉணர்வுகளும் வாழ்வனுபவங்களும் பின்னிப்பிணை வரும் ஒரு நல்ல கவிதை. கவிதை நெடுக ஒரு சீரான ஓசை நயம் விரவியிருக்கும். நெகிழ்வான வரிகள். எளிய, நேரடியான கவிதைதான். பூடகமாய் பொருள் பொதிந்தது. இது மாதிரிக் கவிதைகள் இப்படி இருப்பதுதான் இயல்பு. மரம், ஒரு ஜீவனாகப் பார்க்கப்பட்டிருப்பதுதான் கவிதையின் அழகே. வாழ்வின்மென்மையான உணர்வுகளைச் சொல்கிற கவிதைகள் எப்பொழுதும் அழகாகவே அமைந்துவிடும். எடுத்துக்காட்டாக, இந்தக் கவிதையையே சுட்டிக்காட்டலாம்.

நவீன கவிதை என்றாலே 'சீரியலா'க இருக்க வேண்டும் என்று ஒன்றும் கட்டாயமில்லை. மெலிதான உணர்வுகளுக்கு இன்றைய கவிதையில் இடமில்லை என யாரும் சட்டம் போட்டிருக்கவில்லை. விளையாட்டு, வேடிக்கை, குதுகலம், ஆனந்தம், கேளிக்கை, விழாக்கொண்டாட்டம், குறும்பு, செல்லம், சினுங்கல் அத்தனையும் நவீனகவிதையில் வரவேண்டும். அப்போதுதான் அது

கவிதையாகவே இருக்கும். இன்னும் எவ்வளவு காலத்தான் வற்றல் மரம் மாதிரியான வரிக்கள் மலிந்த, பாறைக் கற்கள் போலக் கவிதைகளைப் பாத்துக் கொண்டிருப்பது. கவிதையை ஃப்ளாட்களிலிருந்து வெளியே கொண்டு வருவோம் முதலில். முடிந்தால், பஞ்ச பூதங்களின் கையில் கொடுத்து வாங்குவோம் - உடனே.

“வாழும் காலத்தின் பங்களியாகவும் சாட்சியாகவும் கவிஞன் இயங்கியதற்கான அடையாளங்கள் கவிதையில் புலப்பட வேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்பையும், புலப்படும் என்ற நம்பிக்கையைப் படைப்பாக்கத்தின் உயிர்க்கூறுகளில் சிலவாகக் கருதுகிறேன். காலுன்றிநிற்கும் பூமியின் அதிர்வுகளும் அதற்கான எதிர்வினைகளும் கவிதைக்குரிய தருணங்களை நிகழ்த்துகின்றன. இந்தத் தருணங்களை நிலை நிறுத்தி காலத்தின் பகுதியாக்குவதும் அனுபவப் பொதுமையாக்குவதுமே கவிஞனின் பணியாகிறது. வாசகன் தனது வாசிப்பில் இந்தத் தருணத்தை மீட்டுருவாக்குகிறான். மீட்டுருவாக்கத்தில்தான் எந்தக் கவிதையும் அனுபவமாகிறது,” என சுகுமாரன் சொல்லியிருப்பவற்றை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடவேண்டும். கவிதை குறித்தும் கவிதையின் எளிமை குறித்தும் அவர் பேசியிருப்பவையும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டியவைதாம்:

“கவிதையின் தேவை, பண்பாடு, போக்குகள் பற்றி விவாதங்களும் விசாரணைகளும் எதிர்வாதங்களும் தொடர்ந்து ஒங்கி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த இடி முழக்கங்களுக்கிடையில் மழையோசையாகரிங்கரித்துப்பெய்கிறது கவிதை. மனித மனம் காலங்காலமாக வேண்டி நிற்கும் எளிமையும் நெகிழ்வும் அந்தப் பொழிவில் நிறைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இதுவரையான கவிதை யெழுத்து, வாசிப்பு முயற்சிகள் அனைத்தும் கவிதை எல்லா காலகட்டத்திலும் எளிமையையும் நெகிழ்வையும் நோக்கியே நகர்ந்திருப்பதன் தடயங்களை உணர்த்துகின்றன. அதேசமயம் எளிமையானவை எல்லாமும் போற்றுதலுக்குரியவை அல்ல என்ற எச்சரிக்கையும் இதில் ஒளிந்திருக்கிறது. எளிமை ஓர் இயல்பு என்பதோடு பாசாங்கும் கூட.”¹²

நண்பரும் கவிஞருமான சமயவேல் சொல்லியிருப்பவையும் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டியவையே; இக் கட்டுரைக்குப் பொருத்தமானவையும் கூட :

“பல்வேறுபட்ட வசதிகளோடு பெரிய அளவில் தன் வாழ்வை நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கும் நவீன மனிதன், அதற்கு விலையாகத் தன் ஆத்மாவையே அழித்துக் கொண்டு வருகிறான். வெளியே செயல் அறிவியலின் துணையோடு மாபெரும் சாதனை புரிந்துகொண்டிருக்கும் இவன் உள்ளே தனக்குள் மாபெரும் வறிய வனாகிக்கொண்டு வருகிறான். இந்த உள்வறுமை, ஆத்மத்தேய்வு ஏராளமான சிக்கல்களுக்குள் அவனை வீழ்த்தி இருக்கிறது.

“என்றுமில்லாத அளவுக்கு நாம் பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளாகி இருக்கிறோம். என்ன வேலை செய்வது, எந்தக் கட்சியில் இருப்பது, எந்த விதமாக கல்யாணைச் செய்து கொள்வது, தங்கை ஓடிப்போனதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வது, பணியாளருடனும் தொழிற் சங்கத்தாருடனும் எப்படி சம உறவு கொள்வது Adulteryயை எப்படி எதிர்கொள்வது, எந்தச் செய்தியை நம்புவது, எந்த பேப்பர் படிப்பது என்று வாழ்வு ஒரு முழு முற்றான நெருக்கடிக்குள்ளாகி இருக்கிறது. அது இன்னும் கீழே வறுமை, வேலை இல்லாத திண்டாட்டம், ஆட்சி களின் துரோகம் என தேவைகளின் உப்பி ஊதிய மலைகளின் கீழே நசுங்கித் துடிக்கிறது.

“பிரபஞ்ச மதிப்புகளை விதைநெல்லென கலாவிடவில் காலம் காலமாக வாழ்வுக்கு வழங்கிவரும் கலைஞனின் பணி இன்றும் தொடர்ந்து. விதைந்தான்யமும் அற்றுப்

போன இந்தக் கட்டும் வறட்சியில் கலைஞனின் பொறுப்பு பன்மடங்கு கூடியிருக்கிறது.

“மனித மனத்தின் நுண்ணிய உட்புறமே கவிதையின் இயங்குதளம்.

“சரித்திரங்கள், இயக்கங்கள், போராட்டங்கள், புரட்சிகள், போர்கள், பெரும் இயற்கைச் சீரழிவுகள் எல்லாவற்றிற்கும் கீழே ஆரவாரமின்றி, சப்தமற்று ஓடும் வாழ்வின் அடியோட்டத்தை, நுட்பமான கீதத்தைக் கேட்கவும், அதை உலகுக்கு எடுத்து வழங்கவும் வல்ல ஒரே ஆள் கலைஞன்தான்.

“இந்த முழு பிரபஞ்சத்தோடும் அர்த்தமுள்ள உறவுகொண்டிருக்கும் ஒரேயொரு விஷயம் கலை இலக்கியம்தான்.

“நித்திய - அநித்தியப் போராட்டத்தில்தான் வாழ்வும் கவிதையும் சிறந்த அழகையும் உயர்ந்த உண்மையையும் பெறுகின்றன.”¹³

சமயவேல் என்பதுகளின் தேர்ந்த கவிஞர். சுகுமாரன் எழுபதுகளின் நுட்பமான

கவிஞர். இருவருமே கவிதையையும் வாழ்வையும் பற்றிப் பொறுப்புணர்ந்து பேசியிருக்கிறார்கள். மனசின் குரலைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கவிஞன் எப்போதும் கவிதைக்கு உண்மையாக இருப்பதன் மூலமாகத்தான் தனக்கே உண்மையாக இருக்கிறான். சுகுமாரன், சமயவேல் இருவரின் கூற்றும் கவிஞனின் ஸ்தானத்தையும் அவனுடைய கடமையையும் சிறப்பாக எடுத்துப் பேசுவதாலேயே, இதன் இன்றியமையாமையை உளமொப்பி எல்லோரும் கருத்துட்கொள்ள, மேற்கோள் காட்டியதே. கூட்டம் போடுவது, குழு சேர்ப்பது, தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக் கொள்வது, பிரமுகராவது, அரசியல் பண்ணுவது, சுயமுன்னேற்றத்துக்கான அடையாள அட்டையாகக் கவித்துவத்தைச் சுருக்குவது, சமரச சன்மார்க்கப் போதனைகளை சகலருக்கும் விநியோகிப்பது, பத்திரிகை தொடங்குவது, பதிப்பகம் நடத்துவது, இப்படி வல்லாம் சரஸ்வதியின் மலிமையாகவும் வாழ நவீன கவிஞர்கள் தலைப்பட்டிருக்கும் இன்றைய சூழலில் சுகுமாரனும் சமயவேலும் மனம் கசிந்து சொல்லியிருப்பவை நெஞ்சில் நிறுத்த வேண்டிய மந்திரங்கள். நிற்க.

“கவிதை செத்துப் போயிற்று” என்ற குரல்கள் நிரம்ப நாட்களுக்கு முன்பே ஒங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. இன்றைய தினம், கவிதைக்கு சாத்தியமாக இருக்கக்கூடிய இடம் பற்றிய கேள்விகள் கேட்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. கவிதையின் தேவை குறித்த சந்தேகங்கள் எழுப்பப்பட்டுக் கொண்டே வருகின்றன.

தமிழ்ச் சமூகத்திலேயே எவ்வளவு பேர் கவிதை படிப்பார்கள். நம்முடைய நூலக ஆணைக்குழுவினரோ முதலில் கவிதை நூல்களைத்தாம் வேண்டாம் என்று கழிக்கிறார்கள். இதையே காரணம் காட்டிப் பதிப்பகத்தினர் கவிதையை ஓரம் கட்டுகிறார்கள். கவிஞர்களிலேயே நிறையப் பேர் கதைக்காரர்களாக மாறிவிட்டார்கள். கவிஞனாக வாழ முடியாது என்பதை எல்லாருமே தெரிந்துகொண்டார்கள். ஓய்ந்த நேரத்தில்தான் கவிதை எழுதுகிறார்கள். “நமக்குத் தொழில் கவிதை” என்று யாராவது சொல்லுவார்களா. பாரதி, பாரதிதாசன், கண்ணதாசன், தமிழ் ஒளி, கம்பதாசன், சுரதா மாதிரி யாரைச் சொல்ல. பேராசிரியர்கள், வங்கி அலுவலர்கள், வணிகம் செய்பவர்கள், சொந்தத் தொழில் புரிபவர்கள், நடுவன் / மாநில அரசு ஊழியர்கள், தனியார் துறையில் வேலை பார்ப்பவர்கள், திரைப்படப் பாடலாசிரியர்கள், மக்கள் தொடர்பு சாதனங்களில் பணியாற்றுவவர்கள் - இப்படி ஏதோ ஒன்றில் இருந்து கொண்டு ஒழிந்த சமயங்களில் கவிதை செய்து வருபவர்கள்தாம் பெரும்பான்மையினர்.

பெருவாழ்வு வாழ்ந்த தமிழினமும் இந்நாளில் அரசியல் வேடிக்கைகள், திரைப்படப் பொழுதுபோக்குகள், தொலைக்

காட்சித் தொடர்கள், செய்தித்தாள் சுவாஸ்யங்கள், ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகை மசாலாக்கள், கோயில் - குளங்கள், குடும்ப விழாக்கள், பண்டிகைகள், சுற்றுலாக்கள், மதுபான விடுதிகள் இவையே போதும் என்று இருக்கிறது.

மக்கள் இப்படி இருப்பதால் சூழல் இப்படி இருக்கிறதா, சூழல் இப்படி இருப்பதால் மக்கள் இப்படி இருக்கிறார்களா? ஆய்ந்துதான் சொல்ல முடியும்.

நல்ல கவிதை வேண்டும் என்று யார் கேட்டார்கள். அரசு, தமிழறிஞர்கள், தமிழ் பத்திரிகைகள், தமிழ்ச்சங்கங்கள், பதிப்பகங்கள், நாடாளுமன்ற / சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள், மாண்புமிகு முதல்வர், மரியாதைக்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர், தமிழினத்தலைவர், தமிழினப் போராணி, இனமானக்காவலர், திரைப்பட நடிகர்கள், யாரும் கேட்க மாட்டார்கள். நீண்ட நெடிய கவிதைமரபுள்ள மொழியில் இப்படி ஒரு நிலைமாற்றம் எப்படி/யார் காலத்தில் நேர்ந்தது. ஜனநாயகத்தின் கொடைகளில் ஒன்று இது. ஜமீன்தார்களின் காலமே பழுதில்லை போல - கவிதையைப் பொறுத்தவரையில்.

இவ்வளவு கீடகமான நிலைமைகளுக்கு நடுவேயும் எப்படியோ, தெய்வச் செயல் போலவே, நல்ல கவிதைகள் எழுதப்படுவதும் சிறந்த கவிதை நூல்கள் வெளிவருவதும் நல்ல கவிஞர்கள் தோன்றுவதும் நிகழ்ந்து கொண்டதாம் இருக்கின்றன. புல் தானே வளருகிறது ஒரு பக்கம். நெல் விளைவிக்கப்படுகிறது இன்னொரு பக்கம்.

திராவிட இயக்கக் கவிதைகள், முற்போக்குக் கவிதைகளைத் தாண்டித்தான் இன்றைய கவிதை எழுதப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இன்றைய வாழ்வு சார்ந்து, இப்போதைய பிரச்சனைகள், நெருக்கடிகளால் பதற்றத்துக்குள்ளாகும் அக உலகம் குறித்து, இத்தனைக்கும் மத்தியில் நேரும் மானுடஸ்திதி பற்றி எழுதுவதுதான் நவீன கவிதையாக இருக்க முடியும்.

அண்டை வீட்டார், தெருக்காரர்கள், ஊர்க்காரர்கள் வாழ்வைச் சொல்வதாகத்தான் நவீன கவிதை இருக்கும். சமூகத்தின் இருப்பை, இதில் தனிமனிதர்கள் படும் பாட்டைக் காண்பிப்பதாகவே விளங்கும். சமகால அரசியலும் பொருளாதாரமும் திரைப்படமும் தமிழ்வாழ்வையே புரட்டிப் போட்டிருப்பதையே பேசும். கவிஞன் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறிந்ததையும் உணர்ந்ததையும் பகிர்ந்து கொள்ளும்.

இயக்கத்தின் 'டிமாண்ட்'களுக்கு 'சப்ளை' செய்கிறவன் அல்லன் கவிஞன். அமைப்புகளின் நிகழ்ச்சி நிரல், வேலைத்திட்டம், அறிக்கை, கொள்கை முதலானவற்றிற்கும் கவிஞனுக்கும் சம்பந்தம் இருக்க வழியேயில்லை. இன்றைய தமிழ் வாழ்வை இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் முன் எடுத்துக்காட்டி சிறு விழிப்புணர்வையேனும் தூண்டிவிடுபவனே அசல் கவிஞன்.

தினத்தந்தியிலும் தினமலரிலும் ஜூனியர் விகடன் நக்கிரனிலும் தெரிய வரும் தமிழ்வாழ்வுகூட நவீன தமிழ்க்கவிதையில் வரவில்லையென்றால் அது என்னத்துக்கு. கவிதை, வாழ்வைச் சொல்லத்தான். மொழி, மானுடத்தை சித்தரிக்கத்தான். எழுத்து, இருப்பைக் காட்டத்தான். சொல், தொடர்பு கொள்ளத்தான். இலக்கியம், நோக்கம் கருதித்தான். இன்றைய கவிதைக்கு மட்டுமல்ல, என்றைய கவிதைக்கும் இலக்கணம் இதுதான்.

பயன்பட்ட நூல்கள் (விமர்சனக் குறிப்புக்களுக்காக) :

1. மா. காளிதாஸ் - இன் 'சந்திப்பின் கடைசி நொடியில்...' தொகுப்பு கவிஞர் சுகுமாரனின் முன்னுரையிலிருந்து
2. சுகுமாரனின் புதியதொகுப்பான 'வாழ்நிலம்' தன்னுரையிலிருந்து.
3. கவிஞர் சமயவேல் - இன் 'காற்றின் பாடல்' (முதல் தொகுப்பு) 'இந்தக் கவிதைகள் குறித்து...' என்ற பின்னுரையிலிருந்து

புத்தக உலகம்

1. **சிறற்கல்** (சிறுபத்திரிகைக் கவிதைத் தொகுப்பு) பூமா ஈஸ்வரமூர்த்தி, லதாராமகிருஷ்ணன். விலை. ரூ.150/- அருந்ததி நிலையும், 19, கண்ணதாசன் சாலை, தியாகராய நகர், சென்னை-600017.
- கவிஞர்கள் குறித்த விவரக் குறிப்புகளுடன் கூடிய 211 கவிதைகளின் தொகுப்பு. அரிய முயற்சி.
2. **என் உனக்கு** (கவிதைகள்) ரிஷி, வினையூ.45/-, புதுப்புளல், 32/2, ராஜித் தெரு முதல்மாடி, அயனாவரம், சென்னை-600023.
- கவிஞரைப் பற்றிய குறிப்புடன் கூடிய கவிஞரின் 111 நுணுக்கமும்செய்நேர்த்தியும்மிக்ககவிதைகளின் தொகுப்பு.
3. **அந்தாத்தில் தொங்கும் மழை** - தரிசனப்பிரியன், விலை ரூ.60/- காவ்யா, 14, முதல் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம், சென்னை-600024.
- பழமலய், இதயவேந்தன் அணிந்துரைகளுடன் கவனிப்புக்குரிய கவிதை -
5. **வீணை அதன் பேர் தனம்** - ப. சோழநாதன், விலை ரூ.50/- ரிஷபம் பதிப்பகம் இரண்டாம் தளம், 31/45, இராணி அண்ணா நகர், பி.டி. ராஜன் சாலை, கே.கே. நகர், சென்னை-600078.
- அரிய தேடல்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ள இசை வரலாற்று வாழ்க்கை நூல் -
6. **ஆன்மாக்களின் அடித்தட்டில்** - தொகுப்பு : ப. திருநாவுக்கரசு, விலை ரூ.75/- நிழல், 31/48, இராணி அண்ணாநகர், கே.கே. நகர், சென்னை-600078.
- இந்திய மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டவையும், வியட்நாம், தமிழ் மொழிகளில் எழுதப்பட்டவையுமாக 17 கதைகளின் தொகுப்பு -
7. **தமிழ் சினிமாவின் பரிமாணங்கள்** - விட்டல்ராவ், விலை ரூ.100/- நிழல், சென்னை-600078.
- 'நிழல்' சினிமா இதழில் எழுதிவந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பு -
8. **தலித் இலக்கியத்தின் போக்கும் வளர்ச்சியும்** - அர்ஜுன் டாங்ளே, தமிழில் : தி.சு. சதாசிவம், விலை ரூ.40/- நிழல், சென்னை-600078.
- மராட்டிய மாநிலத்தின் ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கிய இயக்கத்தைக் குறித்த கட்டுரைகளும், தலித் கவிதைகளும் அடங்கிய மொழியாக்கத் தொகுப்பு -
9. **மொழியும் திலமும்** - ஜமாலன், விலை ரூ.100/- புதுமலர்பதிப்பகம், 176/10, வைகைதெரு, ஈரோடு-638004.
- மொழியும் திலமும் குறித்த நவீன சிந்தனைகளின் கட்டுரைத் தொகுப்பு -
10. **இருள்தீ** - விழி.பா. இதயவேந்தன், விலை ரூ.60/- மருதா, 226, பாரதி சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-600014.
- தலித் பிரச்சினைகளை உரக்கப் பேசும் சிறுகதைத் தொகுப்பு -

பார்ப்பனியப் பல்லக்கு தூக்கும் பகுத்தறிவுப் பாசறைகள்

இராசேந்திர சோழன்

தமிழகத்தில் இன்றும் திராவிட இயக்கக் கட்சிகளே வலுவான மக்கள் திரள் கட்சிகள். தமிழக வாக்காளர்களில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது விழுக்காட்டிற்கும் மேற்பட்டவர்கள் திராவிட இயக்கக் கட்சிகளின் உறுப்பினர்களாகவோ, ஆதரவாளர்களாகவோ, தொடக்க காலக் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவோ இருந்து வருகின்றனர். இதனால் தில்லியை ஆளும் கட்சிகள் எதுவானாலும் இத்திராவிடக் கட்சிகளின் ஆதரவில்லாது தமிழகத்தில் உள்ள நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றத் தொகுதிகளை வெல்ல முடியாது; தமிழக ஆட்சி பீடத்திலும் இத்திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் அல்லாத வேறெந்தக் கட்சியும் அமர முடியாது என்கிற வாய்ப்பான நிலையே நீடித்து வருகிறது.

எனில், இவ்வாய்ப்பு, பலம், இக்கட்சிகளில் திராவிட இயக்கத்தின் அடிப்படக் கொள்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளனவா, இதன் வழி தமிழகத்தின் நலன்களைக் காக்க, உரிமைகளை மீட்க இக்கட்சிகள் முயன்றுள்ளனவா என்றால் இல்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க, இக்கட்சிகள் தங்கள் சுயநலவாத நாற்காலி அரசியலுக்கு இவற்றைப் பயன்படுத்தி, இதில் தங்களுக்கிடையேயான போட்டியில் மாற்றி மாற்றி தில்லிக்குக் காவடி தூக்குவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்கி வருவதுடன், வடநாட்டுப் பார்ப்பனியப் பரிவார அமைப்புகளின் படையெடுப்புகளுக்கும் தமிழ் நாட்டில் களம் அமைத்தும் தந்து கொண்டிருக்கின்றன.

வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாட்டிற்கு காங்கிரஸ் வஞ்சகம் புரிந்ததால் "காங்கிரசால் பார்ப்பனரல்லாதோர் நன்மை பெற முடியாது. காங்கிரசை ஒழிப்பதே எனது வேலை," எனப் பிரகடனம் செய்து 1925 இல் அதைவிட்டு வெளியேறியவர் பெரியார். 26 இல் 'சுயமரியாதை இயக்கம்' கண்டு, 38 இல் தமிழகத்தில் இந்தி திணிக்கப்பட்டபோது அதை எதிர்த்து 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என முழங்கியவர் அவர். பின் 44 இல் திராவிடர் கழகத்தைத் தோற்றுவித்து பார்ப்பனிய-பனியா எதிர்ப்பு, பகுத்தறிவு, தமிழ்த் தேசியம் ஆகியவைகளை முன்வைத்து தன் வாழ்நாள் முழுக்கவும் அதற்காகவே உழைக்க பெரியார் முன்வைத்த இக்கொள்கை. வழி இயக்கமே அவரின் வழித்தோன்றல்களால் 'பெரியார்பாசறை' அல்லது 'பகுத்தறிவுப் பாசறை'

என அழைக்கப்பட்டது, இதிலிருந்து கிளைத்த கட்சிகளுக்கே திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் எனவும் பெயராயின.

இப்படிப்பட்ட பகுத்தறிவுப் பாசறையில் பாடம் பயின்று வந்ததாக அவ்வப்போது மார்தட்டிக் கொள்ளும் திராவிட இயக்கக் கட்சிகளான தி.மு.க., அ.தி.மு.க., ம.தி.மு.க., மற்றும் திறந்த வெளிப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரியான பா.ம.க. ★ஆகிய கட்சிகள்தான் தற்போது பெரியாரின் கொள்கைகளுக்கு சமாதி கட்டி பார்ப்பனியப் பரிவார அமைப்புகளுக்குப் பல்லக்கு தூக்கும் காரியத்தைச் செய்து வருகின்றன. அதாவது எந்தப் பார்ப்பனியப் - பனியாக்கும் பலை ஒழித்து பகுத்தறிவு, சுயமரியாதை அடிப்படையில் தமிழ்த் தேசியத்தைக் கட்டமைக்க வேண்டுமென்று பெரியார் இலட்சியம் கொண்டிருந்தாரோ, அந்தப் பெரியார் வழிவந்தவர்கள், அதே பார்ப்பனிய - பனியாசுத்திகளிடம் சேரம் போய், பகுத்தறிவைத் தங்கள் பதவி சுகத்துக்காகப் பறி கொடுத்து, அவற்றுடன் கூடிக் குலாவி மகிழ்ந்து, 'பெரியார்பாசறை'யின் பேரால் பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

திராவிடர் கழகத்திலிருந்து பிரிந்து வந்து 49 இல் அண்ணா உருவாக்கிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 67 இல், அப்போது காங்கிரஸ் கட்சியை விட்டு விலகி இராசாசி நிறுவியிருந்த சுதந்திரா கட்சி உள்ளிட்ட பல்வேறு கட்சிகளுடன் கூட்டணி அமைத்து தமிழகத்தில் ஆட்சியைப் பிடித்தது. ஆனால் அதே தி.மு.க.தான் 69 பிப்ரவரியில் அண்ணா மறைவுக்குப் பின்கருணாநிதி தலைமையேற்ற 71 இல் காங்கிரசோடு கூட்டு வைத்தது. அப்போது காங்கிரசுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த பிளவில் இந்திராகாந்தி தலைமையிலான காங்கிரசுக்கு முற்போக்கு முலாம் பூசி அதை ஆதரித்தார் கருணாநிதி.

1972 இல் தி.மு.க. விலிருந்து வெளியேறி அல்லது வெளியேற்றப்பட்டு அ.தி.மு.க. எனத் தனி இயக்கம் கண்ட எம்.ஜி.ஆரும் இதே உத்தியைப் பின்பற்றி 1977 தேர்தலில் காங்கிரசோடு கூட்டு வைத்தார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இவ்விரு கட்சிகளும் ஏதாவதொரு வகையில் ஒன்று மாற்றி ஒன்று தில்லியை ஆளும் கட்சிகளோடு கூட்டு வைத்துக் கொள்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு வருகின்றன. மட்டுமின்றி 94 இல் வைகோ கண்ட ம.தி.மு.க.வும் 80 இல் வன்னியர் சங்கமாக மருத்துவர் இரமதாசால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு 89

கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் வாழ்பேயி அமைச்சரவையில் அங்கம் வகித்த தி.மு.க., ம.தி.மு.க., பா.ம.க. ஆகிய கட்சிகள், பா.ஜ.க.வின் தமிழின விரோதப் போக்கையோ, இந்துத்துவ ஆதிக்க நடவடிக்கையையோ ஒருபோதும் கண்டித்ததில்லை அதற்கு எதிராக வாய் திறந்ததும் இல்லை.

இல் அரசியல் அமைப்பாக மாற்றப்பட்ட பா.ம.க.வும் இதே அணுகுமுறைகளையே பின்பற்றி வருகின்றன. தில்லியை ஆளும் கட்சிகளும் தனிப்பெரும்பான்மை இருந்தால் சுயமாக ஆட்சி அமைப்பது, இல்லாவிட்டால் மாநிலக்கட்சிகளைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு அதனதன் முட்டுக் கொடுக்கும் வலுவிற்கேற்ப அமைச்சர் பதவிகளை வழங்கி அவைகளைக் கைக்கு அடக்கமாக வைத்திருப்பது என்னும் நடைமுறையையே கைக்கொண்டு வருகின்றன.

இந்த வகையில் முதன் முதலாக 1979 இல் சரண்சிங் ஆட்சிக்கு முட்டுக் கொடுத்ததற்காக அ.தி.மு.க.வின் சத்தியவாணி முத்து, பாலாபழனூர் ஆகிய இருவருக்கு அமைச்சர் பதவிகள் வழங்கப்பட்டன. 89 இல் வி.பி.சிங் அமைச்சரவையில் முரசொலி மாறனுக்கு அமைச்சர் பதவி. தொடர்ந்து தேவகௌடா, ஐ.கே. குஜரால் ஆட்சிக் காலங்களிலும் அவ்வமைச்சரவையில் தி.மு.க.விற்கு பங்கு தரப்பட்டது. 99 இல் 13 மாதம் நீடித்த வாஜ்பேய் அமைச்சரவையில் அ.தி.மு.க.வின் தம்பிதுரை, பா.ம.க.வின் தலித் எழில்மலை ஆகிய இருவரும் அமைச்சர்கள். 2001 முதல் தற்போதைய 2004 வரை நீடித்த வாஜ்பாய் அரசுக்கு அளித்து வந்த ஆதரவிற்காக தி.மு.க., ம.தி.மு.க., பா.ம.க. ஆகிய மூன்று கட்சிகளுக்குமே அதனதன் எண்ணிக்கை வலுவிற்கேற்ப அமைச்சர் பொறுப்புகள்.

சிலருக்கு இங்கே ஒரு கேள்வி எழலாம். இப்படி அகில இந்தியக்கட்சிகள் பலவீனமடைவதும் மாநிலக்கட்சிகளின் தயவை நாடுவதும் நல்லதுதானே, இதில் தவறு என்ன இருக்கிறது, மாநிலக்கட்சிகளும் மத்திய அமைச்சரவையில் பங்கேற்பது மாநில உரிமைகளைக் காக்கப்பயன்படும் தானே என்று கருதலாம். ஆனால் திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் தில்லி ஆட்சியில் அங்கம் வகித்ததால் தமிழக உரிமைகள் - நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட்டதாக வரலாறு இல்லை. வேண்டுமானால் பாலம் கட்டுதல், சாலை அமைத்தல், தொடர் வண்டிகள் வருதல் போன்ற நலத்திட்டங்கள் சில நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கலாம். மற்றபடி தமிழகத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் காக்கப்பட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளில் இக்கட்சிகள் இறங்கவும் இல்லை.

காரணம், இத்திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி தமிழக உரிமைகளுக்கு எப்படி குரல் கொடுக்கலாம், எப்படி அவற்றைப் பாதுகாக்கலாம் என்று முனைவதை விடுத்து, வாய்த்துள்ள நிலைமையில் தம்மால் தில்லிக்கட்சிக்கு என்னலாம், தில்லிக்கட்சிகளால் தமக்கு என்னலாம் என ஒருவருக்கொருவர் பலனடையும் பண்டமாற்று வியாபார நோக்கிலேயே இதை அணுகி அதற்கிசையவே தங்கள் நாற்காலி அரசியலை நடத்துவதில் குறியாயிருந்தனவேயன்றி, தமிழக உரிமைகளுக்காக ஒரு போதும் குரல்கொடுத்ததில்லை. இதை நன்கு புரிந்துகொண்ட தில்லிக் கட்சிகளும் இத்திராவிட இயக்கக் கட்சிகளை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் இவற்றை உதாசினம் செய்தோ அல்லது இவைகளையே கருவியாகப் பயன்படுத்தியோ தங்கள் ஆதிக்க நோக்கை எளிதில் நிறைவேற்றி வந்துள்ளன. இதனால் இத்திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் தில்லி அமைச்சரவையில் அங்கம் வகித்ததால், தமிழகத்திற்குக் கிடைத்த பலன்களை விடவும் ஏற்பட்ட இழப்புகளே அதிகம்.

எடுத்துக்காட்டாக 1971 இல் தி.மு.க. இந்திரா காங்கிரசோடு

கூட்டு வைத்தபோது அவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, காவிரிப் பிரச்சனை தொடர்பாக நிலுவையில் இருந்த வழக்கு கருணாநிதியால் திரும்பப் பெற்றது. 74 இல் இதே கருணாநிதி ஆட்சியின் போது தான் தமிழகத்திற்குச் சொந்தமான கச்சத்திவு இலங்கைக்குத் தாரை வார்த்தப்பட்டது.

இதைக் கருணாநிதி கண்டிக்கவில்லை; தடுத்து நிறுத்த முயலவும் இல்லை. விளைவு, தமிழகக் கடலோரப் பகுதிகளில் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் இராசேசுவரம் பகுதி மீனவர்கள் அடிக்கடி இலங்கைக் கப்பற் படையால் சிறை பிடிக்கப்பட்டு சித்ரவதை செய்யப்படுகிறார்கள் அல்லது கொல்லப்படுகிறார்கள்.

தவிர, தமிழகத்தின் 69 விழுக்காட்டு இட ஒதுக்கீட்டுப் பிரச்சினை தில்லி உச்ச நீதிமன்றத்தில் முடமாக்கப்பட்டு இன்னமும் 50 விழுக்காடாக நீடிப்பது, தமிழகப் பள்ளிகளில் தமிழைப் பயிற்று மொழியாக்குவது பற்றிய வழக்கு உச்சநீதி மன்றத்தில் நிலுவையில் கிடப்பது, காவிரி நடுவர் நீதிமன்ற இடைக்காலத் தீர்ப்பின்படி தமிழகத்திற்கு ஆண்டுதோறும் கிடைக்க வேண்டிய 205 டி.எம்.சி. தண்ணீர் கிடைக்காமல் தமிழகம் வஞ்சிக்கப்படுவது, வறட்சி நிலையைக் கணக்கில் கொண்டு காவிரி நதிநீர் ஆணையம் ஆபத்துக்கு அறிவித்த சொற்ப நீரையும் கர்நாடகத்திடமிருந்து தில்லி பெற்றுத்தராமல் தமிழகத்தைத் தவிக்க விடுவது, காவிரிப் பாசனப் பகுதியில் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து குறுவை - சம்பா பயிர்கள் காய, அவ்விவசாயிகள் வாழ்வில் மண் விழுந்தது உள்ளிட்டு, தமிழகத்தைப் பாதிக்கும் எண்ணற்ற பிரச்சனை களில் திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் சீரிய அக்கறை காட்டவில்லை, உரிய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளவில்லை என்பதோடு, பல சந்தர்ப்பங்களில் தில்லி மேற்கொண்ட ஆதிக்க நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு தந்திருக்கின்றன அல்லது மௌன சாட்சிகளாய் துணைபோயிருக்கின்றன என்பதே உண்மை.

சான்றாக, தேசிய இனப் போராட்டங்களைப் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் எனச் சித்தரித்து அதை ஒடுக்க 'பொடா' சட்டம் கொண்டு வந்தபோது அதை ஆதரித்தவர்கள் இவர்கள். தாங்களே அதற்குப் பலியாகி, தங்களைச் சார்ந்தவர்களே மேலும் அதற்குப் பலியாகும் அபாயம் நேர்ந்தபோது மட்டுமே இச்சட்டத்தை எதிர்க்க முன்வந்தவர்கள் இவர்கள். பா.ஜ.க. கல்வியைக் காவி மயமாக்கி வருவதைக் கண்டிக்காதவர்கள், குசராத் வன்முறைகளைக் கண்டு கொள்ளாதவர்கள், அல்லது அவற்றை நியாயப்படுத்தியவர்கள் இவர்கள். இப்படிக்கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் வாஜ்பேயி அமைச்சரவையில் அங்கம் வகித்த தி.மு.க., ம.தி.மு.க., பா.ம.க. ஆகிய கட்சிகள், பா.ஜ.க.வின் தமிழின விரோதப் போக்கையோ, இந்துத்துவ ஆதிக்க நடவடிக்கைகளையோ ஒருபோதும் கண்டித்த தில்லை. அதற்கு எதிராக வாய் திறந்ததுமில்லை. இந்தப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்காவிட்டால் பதவி விலகுவோம், ஆதரவை விலக்கிக் கொள்வோம் என்று உறவுக்கு நிபந்தனை விதிக்கவில்லை. மாறாக, தான் வாழ்ந்தால் போதுமென்று தலையாட்டி பொம்மைகளாகவே இருந்து தமிழகத்திற்கு துரோகமே இழைத்திருக்கிறார்கள். தில்லி ஆட்சியில் இப்போது அங்கம் வகிக்காத ஜெ.கட்சியும் அப்படியே.

இப்படிப்பட்ட நிலையில், திராவிடப் பாரம்பரியக் கட்சிகள் தில்லி ஆட்சியில் அங்கம் வகித்தால் தமிழக உரிமைகள்

பா.ஜ.க. தலைவர்களுக்கு இவர் ஒரு விருந்தளிக்க விரும்பி அழைத்தபோது 'சூத்திரர்கள் தரும் விருந்தை பார்ப்பனர்களாகிய நாங்கள் ஏற்க முடியாது' என்று முகத் திலடித்தாற்போல சொல்லி மறுத்திருந்தாலும் அது பற்றியெல்லாம் எதுவும் கவலைப்படாமல், எந்த சூடு சொரணையுமின்றி 2001 முதல் 2004 வரையான பா.ஜ.க. ஆட்சிக்குத் தோள் கொடுத்துக் காத்த 'சுயமரியாதைச் சிங்கம்' தான் கருணாநிதி.

காக்கப்படும், மீட்கப்படும் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. மாறாக எந்த உரிமை பறிபோய்விடுமோ, காவு கொடுக்கப்படுமோ என்று அச்சப்படுவதே நியாயம். காரணம், அகில இந்தியக் கட்சிகளால் ஒருபோதும் தமிழக நலன்கள் பாதுகாக்கப்படப் போவதில்லை. அதேபோல அவற்றோடு கூட்டு வைக்கும் மாநிலக் கட்சிகளாலும் பயன் விளையப் போவதில்லை. விளைந்ததாககடந்த காலங்களில் வரலாறும் இல்லை. அகில இந்தியக்கட்சியோடு எந்தக்கட்சி கூட்டு வைத்தாலும் நிலைமை இதுதான்.

தற்போது புறத்தோற்றத்தில் இந்த அணிசேர்க்கை மாறியிருக்கலாம். ஆனால் சாரத்தில் மேற்சொன்ன நிலைமைகளில் மாற்றம் ஏதும் இல்லை. காவிரி நீர் தர மறுத்த கர்நாடக முதல்வர் கிருஷ்ணா சார்ந்த காங்கிரஸ் கட்சியோடுதான் கருணாநிதி கூட்டு வைத்திருக்கிறார். காவிரி நீரைப் பெற்றுத் தராது தமிழகத்தை வஞ்சித்த பிரதமர் வாஜ்பேயோடுதான் ஜெ. கூட்டு வைத்துள்ளார். தேர்தல்கள் தோறும் நடைபெற்று வரும் காரியவாதிகளின் கேலிக் கூத்தான நாடகத்தில் இது இப்போதைய காட்சி. நாளை காட்சி மாறலாம். கட்சி அணிகள் மாறலாம். ஆனால் நிலைமைகளில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படப் போவதில்லை.

தேசிய இன உரிமைகளை மறுத்தல், பார்ப்பனிய-பனியா நலன்களைப் பாதுகாத்தல், இந்துத்துவாக்கோட்பாட்டைப் பரப்புதல் ஆகியவற்றில் பா.ஜ.க., காங்கிரஸ் இரண்டுமே சாரத்தில் ஒரே கெளகையுடையவைகள்தாம் என்றபோதிலும் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதில், அதற்கான அணுகுமுறைகளைக் கைக்கொள்வதில், ஒன்றுக்கொன்று சற்று வித்தியாசமானவை. காங்கிரஸ் சற்று மிதவாதப் போக்கில் நின்று நிதானமாக, இங்கிதமாக இதைச் செயலாக்கும் என்றால், பா.ஜ.க. தீவிரமான போக்கில், பகிரங்கமாக, எந்தவிதப் பக்குவமும் இன்றி தடாலடியாகவும் முரட்டுத்தனமாகவும் நிறைவேற்ற முயலும், அவ்வளவே. தவிர, பா.ஜ.க. பார்ப்பனியப் பரிவார அமைப்புகளின் அரசியல் முகமாகச் செயல்படுவதுடன் பரிவார அமைப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களே பெரும்பாலும் பா.ஜ.க. வின் பொறுப்பாளர்களாகவும் இருப்பதால் பா.ஜ.க. ஆட்சி என்பது பெருமளவும் பரிவாரங்களின் நேரடி ஆட்சியாகவே இருந்து வருகிறது. அதனால் பா.ஜ.க. ஆட்சியில் இந்துத்துவ நெடி சற்று தூக்கலாயிருக்கும். மற்றபடி பா.ஜ.க.வோ, காங்கிரசோ இதில் எதை ஆதரித்தாலும் அது தமிழ்த் தேசியத்திற்கும் தமிழக மக்களின் நலனுக்கும் எதிரானதாகவே முடியும். இதில் பா.ஜ.க. தான் மதவாதக்கட்சி, காங்கிரஸ் மதவாதம் அல்லாத கட்சி என்பதோ, அல்லது மதவாதத்தைத் தேர்தல் கூட்டணிகளால் வீழ்த்திவிட முடியும் என்பதோ அப்பட்டமான

ஏமாற்றுவேலை. அறிந்தோ அறியாமலோ பார்ப்பனியத்திற்கு காவடி தூக்குகிற வேலை. ஆனால் இவைகளைத்தான் அவ்வப்போது ஒரு காரணம் கூறி ஒன்று மாற்றி ஒன்றை ஆதரித்து வருகின்றன திராவிடப்பாரம்பரியக் கட்சிகள்.

இதில் திராவிட இயக்கம் சார்ந்த எந்த விதப் பின்னணியுமின்றி ஏதோ பரிசுச் சீட்டு யோகம் போல் சந்தர்ப்ப வசத்தால் அ.தி.மு.க. விற்குத் தலைமை ஏற்க வந்தவர் ஜெயலலிதா. பிறவியிலேயே பார்ப்பனராக இருக்கிற காரணத்தால் இயல்பாகவே இந்துத்துவ ஆதரவாளராக இருந்து 13 மாத காலம் பா.ஜ.க. ஆட்சியை ஆதரித்ததுடன் 91 முதல் 96 வரையான தன் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்துத்துவக் கொள்கைகளை நேரடியாகவே செயல்படுத்தினார். இந்துக் கோயில் களைப்புதுப்பித்தல், பூசாரிகளுக்கு ஒய்வூதியம், திருக்கோயில் களில் அன்னதானம், திருத்தல மடங்களில் ஆன்மிக வகுப்புகள், இந்து மணமக்களுக்கு இலவசத் திருமணம் முதலான திட்டங்களைச் செயலாக்கியதுடன், பாபர் மசூதி இடிப்புக்கு முன் 1992 நவம்பரில் அனைத்து மாநில முதலமைச்சர்கள் கலந்துகொண்ட இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக் குழுக் கூட்டத்தில் இவர் ஒருவர் மட்டுமே கரசேவையை ஆதரித்தும் பேசினார். அதன்பின் தற்போதைய 2001 க்குப் பிந்திய ஆட்சியில் இவர் கொண்டுவந்த மதமாற்றத் தடைச் சட்டம், இப்போது திரும்பப் பெறப்பட்டிருக்கும் ஆடு, கோழி, பலித்தடைச் சட்ட செயலாக்க ஆணை, தமிழ் இன உணர்வாளர்களைப் பொடா சட்டத்தில் கைது செய்து சிறையிலடைத்தது ஆகியன அவரது இந்துத்துவச் செயல்பாட்டுக்கு மட்டுமல்ல, இச்செயல்திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் பா.ஜ.க. போல் தயக்கம் காட்டாமல், தான் எப்படி உறுதியோடு இருந்து இவற்றை செயல்படுத்துகிறேன் என்று இந்துத்துவ சக்திகளுக்குக் காட்டி அதன் நம்பகமான தலைமையாகத் தன்னை நிறுவிக் கொள்ளும் முயற்சிக்கும் சிறந்த சான்று.

கருணாநிதியைப் பொறுத்தமட்டில் 1989-91 இல் தனது இரண்டாண்டு கால ஆட்சியின்போதே பா.ஜ.க. வின் அகில இந்திய செயற்குழுக்கூட்டம் சென்னையில் நடைபெற்றபோது அதன் தலைவர்களுக்கு எச்சரிக்கை ஒலி எழுப்பும் வாகனங்களையும், பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்து தந்தவர் அவர்.

அப்போது பா.ஜ.க. தலைவர்களுக்கு இவர் ஒரு விருந்தளிக்க விரும்பி அழைத்தபோது 'சூத்திரர்கள் தரும் விருந்தை பார்ப்பனர்களாகிய நாங்கள் ஏற்க முடியாது' என்று முகத் திலடித்தாற்போல சொல்லி மறுத்திருந்தாலும் அது பற்றியெல்லாம் எதுவும் கவலைப்படாமல், எந்த சூடு சொரணையுமின்றி 2001 முதல் 2004 வரையான பா.ஜ.க. ஆட்சிக்குத் தோள்

வாஜ்பேயி, அத்வானி என்றால் எதோ வாதகுரண லேகியம் போலிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழக மக்களிடம் அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்ததும், இரட்டை இலை, உதயசூரியன், மாம்பழம், பம்பரம் மட்டுமே அறிந்த பட்டி தொட்டி மக்களிடமெல்லாம் தாமரைச் சின்னத்தைக் கொண்டு சென்றதும் இவர்களே.

கொடுத்துக்காத்த 'சுயமரியாதைச்சிங்கம்' அவர். தற்போது கூட்டணி மாறியதில் காங்கிரஸ் நேரு குடும்பப் புகழ்பாடி பா.ஜ.க.வை விமர்சனம் செய்து வருகிறார்.

ஆக, 1967 முதல் இன்றுவரை சில இடைக்கட்டங்கள் நீங்கலாக தமிழகத்தை தி.மு.க., அ.தி.மு.க. கட்சிகளே ஆட்சி செய்தாலும் இக்கட்சிகள் 1971 முதல் 96 வரையிலான 25 ஆண்டுகள் காங்கிரஸ் கட்சியையும், பின் காங்கிரசின் செல்வாக்கு சரிந்து பா.ஜ.க. தலையெடுக்க 1996 முதல் 2004 வரை எட்டு ஆண்டுகள் பா.ஜ.க.வையும் இடைஇடையே தில்லியை ஆண்ட சிறுபான்மை அரசுகளையும் ஆதரித்தே வந்துள்ளன. அதாவது தில்லியில் எந்தக் கட்சி ஆட்சியில் இருக்கிறதோ அந்தக் கட்சியை திராவிடப் பாரம்பரியக் கட்சிகளில் ஏதாவதொன்று ஆதரித்தே வந்துள்ளது. அதே போல தமிழகத்தில் இக்கட்சிகள் ஆளும் கட்சியாக இருந்தாலும், எதிர்க்கட்சியாக இருந்தாலும், தில்லிக்கட்சி ஏதாவதொன்றுக்குத் துணை போவதையே தங்கள் தொழிலாகவும் கொண்டிருந்திருக்கின்றன.

வாஜ்பேயி, அத்வானி என்றால் எதோ வாதசூரணலேகியம் போலிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழக மக்களிடம் அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்ததும், இரட்டை இலை, உதயசூரியன், மாம்பழம், பம்பரம் மட்டுமே அறிந்த பட்டி தொட்டி மக்களிடமெல்லாம் தாமரைச் சின்னத்தைக் கொண்டு சென்றதும் இவர்களே.

மத நல்லிணக்கத்தோடும் சகிப்புத்தன்மையோடும் வாழ்ந்து வந்த தமிழக மக்களிடம், மதப்பகைமைகளுக்கு வித்திட்டு கோவையிலும் கன்னியாகுமரியிலும் மதக் கலவரங்கள் வெடிக்கவும், பரிவார அமைப்புகள் தமிழகமெங்கும் தங்கள் கிளைகளைப் பரப்பவும் வழிவகுத்துத் தந்தவர்களும் இவர்களே.

விளைவு, இன்று பகுத்தறிவுப் பாசறைகளின் கூட்டோடு பா.ஜ.க. பரிவார அமைப்புகளின் இந்துத்துவச் செயல்பாடுகள். திராவிட இயக்கக் கட்சிகளின் கொடிகளோடு விநாயகன் விழாக்கள். தமிழகமெங்கும் நிலவும் ஆயிரக் கணக்கான சிறுதெய்வ வழிபாட்டுத் தலங்களை பார்ப்பனிய மயமாக்கும் முயற்சியில் பார்ப்பனரல்லாத பூசாரிகளை ஒருங்கிணைத்து விஸ்வ இந்து பரிஷத் 'பூசாரிகள் சங்கம்'. தலித் மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் 120 இடங்களில் அவர்களுக்குக் கோயில் கட்டித் தந்திருப்பதாக வி.இ.ப. பெருமைப் பேச்சு.

அதாவது, அனைத்து மக்களோடும் சமத்துவமாக வாழ விரும்பும் தலித் மக்களுக்கு பொதுக் குடியிருப்புகளைக் கட்டித் தராமல் எப்படி அரசு அவர்களுக்குத் தனிக் குடியிருப்பு கட்டித் தருகிறதோ, அதேபோல பொதுக் கோயில்களில் நுழைவுரிமை, சொத்துப் பங்கு உரிமை கோரும் தலித் மக்களுக்கு தனிக் கோயில் கட்டித் தந்து அவர்களைத் தொடர்ந்து தனியாகவே பிரித்து வைக்கும் முயற்சி.

இப்படி வழிபாட்டிடங்களையும், அதன் மக்களையும் தன்வசப்படுத்த முனையும் இப் பரிவாரங்கள் அடுத்தபடியாகத் தாக்குதல் தொடுக்கும் இடம் கல்விக் கூடங்கள். தமிழகத்தில் மிகப் பெரிய கல்விக் கூடங்கள் 150 இந்துத்துவ அமைப்பு

களின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்குகின்றன. இவை இந்து வித்யாலயா, விவேகானந்தா கல்விச்சங்கம், விவேகானந்தா கல்வி அறக்கட்டளை ஆகிய நிறுவனப் பெயர்களால் இயங்க, இவற்றில் சுமார் 17,000 மாணவர்கள் கல்வி பயில்கின்றனர்.

இம்மாணவர்களுக்கு, பள்ளிக் கல்விக்கு அப்பால் இசை, நடனம், யோகா, மற்றும் சிறப்பு உடற்பயிற்சிகள் தரப்படுகின்றன. இந்தி, ஆங்கிலம், தமிழுடன் சமஸ்கிருதமும் கற்பிக்கப்படுகிறது. நல்லொழுக்க வகுப்புகள் என்பதன் பேரால் இந்துத்துவ போதனைகள் ஊட்டப்படுகின்றன. இவர்கள் அரசுப் பொதுத்தேர்வு எழுதுவதற்கான வண்ணப் படிவங்கள் மொத்தமாக இந்துக் கடவுள்கள் முன்வைத்து அர்ச்சனை செய்யப்படுவதுடன் பிற மதத்தைச் சார்ந்த மாணவர்களும் இந்த வழிபாட்டில் கலந்து கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர்.

கோடை மற்றும் விடுமுறை நாட்களில் இம்மாணவர்களுக்கு புத்துணர்ச்சிப் பயிற்சி முகாம்கள் நடத்தப்படுகின்றன. இதில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்கள் ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஸில் சேர்க்கப்பட்டு அவர்களுக்கு 'சாகா' பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. எல்லாப் பள்ளிகளிலும் வகுப்புகள் தொடங்குமுன் காலையில் நடைபெறும் இறை வணக்க நிகழ்ச்சியில் அனைத்து மாணவர்களும் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. பயிற்சியில் தேர்ந்த ஆர்.எஸ்.எஸ். தொண்டர்களை வைத்து பெண்களுக்கேயான 'திருவிளக்கு பூசை'யும் நடத்தப்பெறுகிறது. இக்கல்விக் கூடங்களின் திட்டங்களுக்கும் செயல்பாடுகளுக்கும் தோதாக என்.சி.இ.ஆர்.டி.யின் வரலாறு திருத்தப் பட்டபாட்புத்தகங்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இப்படி வழிபாட்டிடங்களையும், கல்விக் கூடங்களையும் படிப்படியாகத் தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவரும் இந்துத்துவப் பரிவார அமைப்புகள் சுற்றுலாத் தலங்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை. அது கன்னியாகுமரியாகியிருக்கட்டும், குற்றாலமாயிருக்கட்டும், ஏறக்குறைய எல்லா சுற்றுலாத் தலங்களிலும் சேவை நிறுவனங்கள் போன்ற போர்வையில் அதற்குப் பொருத்தமான பெயர்களைச் சூட்டிக் கொண்டு, அந்த இடங்களையும் தங்கள் ஆளுகையின் கீழ் கொண்டுவந்து பிரச்சாரத் தளங்களாக்கி வைத்திருக்கின்றன.

சமீபத்தில் நடந்து முடிந்த மகாமக நிகழ்ச்சியிலும் இவ்வமைப்புகளின் ஆதிக்கமே கொடிகட்டிப் பறந்தது. இதற்காக மார்ச் 6 ஆம் நாள் நடக்க இருக்கும் நிகழ்ச்சிக்கு 1400 வி.இ.ப. தொண்டர்களும் 400 ஆர்.எஸ்.எஸ். காரர்களும் பிப்ரவரி 25 ஆம் நாளே கும்பகோணம் வந்துவிட்டனர். மார்ச் 3, 4 தேதிகளில், மடாதிபதிகள், துறவிகள், மற்றும் சமயப் பெரியோர்கள் மாநில மாநாடு என்கிற பெயரில் வைணவ, சைவ மடங்களைச் சேர்ந்த தலைவர்கள் கலந்து கொண்டிருநாள் மாநாடு நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் பா.ஜ.க., அ.தி.மு.க. கூட்டணிக்கு வாக்களிக்குமாறு பகிரங்க மகாமகவே கோரிக்கை வைக்கப்பட்டது.

மகாமகவைபவம் நடைபெற்ற 10 நாட்களும் கும்பகோணம் காவி மயமாகவே தென்பட்டது. நகரெங்கும் 75,000 காவிக் கொடிகள் நடப்பட்டன. 'இந்துக்களே ஒன்று சேருங்கள்' 'ராமர் கோயிலைக் கட்ட வாருங்கள்' 'பசுக்

இன்று தமிழகம் அனைத்து உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்டு தில்லி ஏகாதிபத்தியத்திடம் கொத்தடிமையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது; தமிழ் மண் மார்வாரி, குசராத்தி சேட்டுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கு வேட்டைக் காடாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது. நாளை பண்பாட்டுத் தளத்திலும் தமிழகம் பரிவார அமைப்புகளின் கூடாரமாகி விடும்.

கொலையைத்தடுத்து நிறுத்துங்கள்' 'ஜம்மு காஷ்மீருக்கான சிறப்புத் தகுதியை நீக்கம் செய்யுங்கள்' என்பதான முழக்கங்கள் கொண்ட சுவரொட்டிகள் நகரெங்கும் ஒட்டப்பட்டன. இதற்காக ஒரு லட்சம் சுவரொட்டிகள் அடிக் கப்பட்டுள்ளன. தவிர ஆங்காங்கே சேவை மையங்கள் திறக்கப்பட்டு பத்து நாளும் மூன்றரை லட்சம் உணவுப் பொட்டலங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

அரசு வாகனங்களிலும், காவல் வண்டிகளிலும் காவலர்களோடு ஆர். எஸ். எஸ். காரர்களும் சேர்ந்தே பவனி வந்தனர். அனைத்தும் மதத்தின் பேராலேயே நிகழ்ந்ததெறியிருக்கின்றன.

ஒரு மதவிழாவில் பரி வார அமைப்புகளின் இப்படிப்பட்ட அப்பட்டமான இந்துத்துவ அரசியல் தலையீட்டை எதிர்த்து மார்க்சிஸ்ட் ஆம் நாள் அனைத்திந்திய இளைஞர் பெருமன்றத்தினர் தஞ்சையில் நடத்திய கண்டன ஆர்ப்பாட்டமோ, மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் செயற்குழு உறுப்பினர் ஜி. வீரையன் அனைத்துக் கட்சி சார்பில் மாவட்ட ஆட்சியரிடம் தெரிவித்த கண்டனமோ எதுவும் பலன் தருவதாக இல்லை. மாவட்ட நிர்வாகம் முழுமையுமே பரிவார அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகளுக்குத் துணையாக இருந்திருக்கிறது. ஏதோ தில்லியில் பா.ஜ.க.வும் தமிழகத்தில் ஜெயலலிதாவும் ஆட்சியிலிருப்பதை வைத்தே இவ்வளவும் நடந்திருப்பதாகக் கருதிவிட முடியாது. தில்லியில் காங்கிரசும், தமிழகத்தில் கருணாநிதியும் ஆட்சியிலிருந்தாலும்கூட இப்படி நடந்திருக்காது என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமுமில்லை.

அந்த அளவுக்கு பரிவார அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகள் தமிழ்நாட்டில் கோலோச்சி வருகின்றன. கல்வியின் பெயரால், வழிபாட்டின் பெயரால், ஆன்மீகம், தொண்டு, சேவை என்பதன் பெயரால் இந்துத்துவச் செயல்பாடுகளைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு தமிழகத்தையும் காவி மயமாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. இக்கெடு நோக்கம் பரியாமல் புறத்தோற்றத்தில் அதன் சேவையைக் கண்டு மயங்கி பலரும் அதற்குப் பலியாகி வருகின்றனர். இவர்கள் இந்தப் பரிவார அமைப்புகளின் உண்மை முகத்தை புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

வடமாநிலங்களில் தன் தொண்டர்களுக்கு துப்பாக்கி சுடுவது உள்ளிட்ட ஆயுதப் பயிற்சி தந்து, சிறுபான்மை மக்கள் மீது வன்முறையை ஏவி, அப்பாவி மக்களைக் கொன்று குவிக்கும் கூட்டம்தான் இப்பரிவாரக் கூட்டம். ஓரிசாவில் ஸ்டெயின் பாதிரியாரையும் அவரது இரு மகன்களையும் உயிரோடு எரித்தவர்கள், மத்தியப் பிரதேசத்தில் கன்னித் துறவியரைப் பாலுறவு வன்முறைக்கு உட்படுத்தியவர்கள், குசராத்தில் கிறித்துவப் பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள், தேவாலயங்களைச் சூறையாடி விவிலிய நூலை எரித்தவர்கள் இவர்கள். இசுலாமியப் பெண்களை வன்புணர்ச்சிக்கு உட்படுத்தி கருவுற்றிருந்த பெண்களின் வயிற்றைக் கிழித்து சிசுக்களை வெளியே இழுத்துக் கொண்டு போட்டவர்களும், இசுலாமிய மக்களை கும்பல் கும்பலாக வெட்டிக் கொண்டும் எரித்தும் நரவேட்டை ஆடியவர்களும் இவர்களே.

இப்படிப்பட்ட பரிவாரங்களிடம் பயிற்சி பெறும் மாணவர்கள் நாளை சமூக உறுப்பினர்களாக காவல்துறை, நிர்வாகத்துறை அதிகாரிகளாக, அரசியல்வாதிகளாக

மாறும்போது, தமிழகத்தின் நிலைமை என்ன ஆகும்? மகாமக மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றிய வி.இ.ப. தலைவர் அசோக் சிங்கால், "இந்த நாடு முழுவதும் குஜராத் ஆக மாறவேண்டும். அப்போதுதான் இந்துக்களின் பிரச்சனை தீரும்," என்று கொக்கரித்திருப்பதை இந்தக் கொலை வெறி வேட்கைக்கு ஒரு கொடிய சான்றாகும்.

ஆனால், இப்பேராபத்தை எடுத்துச் சொல்லி, தமிழக மக்களை விழிப்பூட்டி இப்பரிவார அமைப்புகளைத் தமிழகத்தில் காலூன்ற விடாமல் தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய திராவிட பாரம்பரியக் கட்சிகள் இது பற்றியெல்லாம் எதுவும் கவலைப்படாமல், இந்த அபாயத்தையும் முன்னுணர்ந்தாமல் தங்கள் சுயநலவாத நாய்காலி அரசியலுக்காக இச்சக்திகளோடு கூட்டு வைத்தும், இதன் படையெடுப்புகளுக்கு பாதை அமைத்துக் கொடுத்தும் தமிழக மக்களுக்கு வஞ்சகம் புரிந்து வருகின்றன. இந்த வஞ்சகத்தைத் தமிழக மக்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். 1916 முதல் 1967 வரை ஒரு அரை நூற்றாண்டு காலம் வடவர் எதிர்ப்பு, சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு, இந்நி எதிர்ப்பு, பார்ப்பனிய-பனியா எதிர்ப்பு, தமிழ்த் தேசியம் எனப் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று எண்ணற்ற போராட்டங்களும், அளப்பரிய தியாகங்களும் புரிந்து கட்டிக்காப்பாற்றப்பட்ட கொள்கைகள், இயக்கங்கள் இன்று காவிப்படைக்குச் சேவை செய்ய அனுமதித்துக் கொண்டிருப்பது நியாயமா, இது வரலாற்றுத்துரோகமல்லவா என்பதைத் திராவிட இயக்க உணர்வாளர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

இது இப்படியே நீடித்தால், இன்று தமிழகம் அனைத்து உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்டு தில்லி ஏகாதிபத்தியத்திடம் கொத்தடிமையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது போல, தமிழ் மண் மார்வாரி, குசராத்தி சேட்டுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கு வேட்டைக் காடாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது போல, நாளை பண்பாட்டுத் தளத்திலும் தமிழகம் பரிவார அமைப்புகளின் கூடாரமாகி விடும். அப்படி ஆனால் அதன் முதல் பலி நடுத்தட்டு மற்றும் கடைநிலை மக்களும், தலித்துகளும் பெண்களும் தான் என்பதைச் சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் உணர வேண்டும். திராவிட இயக்கங்கள் என்கிற வரிசையில் அ.தி.மு.க. என்பது முற்றாக சீரழிந்த நிலையில், தி.மு.க., ம.தி.மு.க. ஆகிய கட்சிகளிலேயே கொஞ்சமாவது உணர்வாளர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பா.ம.க. நேரடியான திராவிடப் பாரம்பரியக் கட்சியாக இல்லாதிருந்தாலும் பெரியார் கொள்கைகளைப் பேசுகிற கட்சி என்கிற அளவில் அதிலும் திராவிட இயக்க உணர்வாளர்கள் உண்டு. அந்த உணர்வாளர்களும் தலித் இயக்கங்களும் தங்கள் தலைவர்களை பரிவார அமைப்புகளுக்குத் துணைபோக விடாமல் தடுத்து நிறுத்தவும், அதன் இந்துத்துவ செயல்பாடுகளை எதிர்க்கவும் வற்புறுத்த வேண்டும். தவறினால் இவர்கள் அனைவரும் அவ்வமைப்புகளை விட்டு வெளியேறி இக்காவிப்படை தமிழகத்தில் காலூன்ற விடாமல் தடுக்கவும், அதன் நடவடிக்கைகளை முறியடிக்கவும் மாற்றுப்பாதை காண வேண்டும்.

குறிப்பு : ★ திராவிட இயக்க வழி வந்தவையாக இன்னும் மூலகட்சிகள் இயங்கி வந்தாலும், முக்கியமாக தேர்தல் அரசியல் நடத்தி வரும் இக்கட்சிகள் மட்டுமே இங்கு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. பிற திராவிட இயக்கக் கட்சிகளில் மார்க்சிய பெரியாரியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி ஒன்று மட்டுமே இந்தத் தேர்தல் சக்தியில் சிக்காமல் தேர்தல் புறக்கணிப்பு செய்து வருகிறது. இதர கட்சிகள் ஒவ்வொரு தேர்தலுக்கு ஒவ்வொரு நிலை எடுத்து, ஏதாவதொரு கூட்டணியை ஆதரித்து வருகின்றன. ●

கோவில் - நிலம் - சாதி - II

பொ. வேல்சாமி

புகழ்பெற்ற வரலாற்று ஆசிரியரான A.L. பசாம் தன்னுடைய சிறந்த நூலான "த ஓண்டர்தட் வாஸ் இந்தியா" நூலில் (இந்த நூல் "வியத்தகு இந்தியா" என்னும் பெயரில் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 1963இல் இலங்கை அரசாங்கத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு 700 பக்கங்கள் உடையது.) 287 ஆம் பக்கத்தில் "பண்டைய இந்திய நகர் ஒன்று பற்றிய வியத்தகு விவரம் பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் ஒன்றாகிய மதுரைக்காஞ்சியில் உள்ளது; இத்தகைய விவரங்களுள் இதுவே சாலவும் சிறந்தது என்பது ஒருதலை. இது கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பான் மேற்பாட்பெற்ற பனுவல் என்ப. ஆயின் இஃது ஒரு நூற்றாண்டோ, இரண்டு நூற்றாண்டோ பிந்தியதாயிருத்தல் கூடும். அவ்வரசனுடைய புகழைப் பல்வாறு விரித்துரைத்த பின், புலவர் அவனுடைய இராச்சியத்தின் பல்வேறு பிரதேசங்களை வருணித்து இறுதியில் அவ்வந்தலைநகராகிய மதுரையைச் சொல்லோவியமாகத் தீட்டி உள்ளார். மேற்கோளாகக் காட்டுவதற்கு இது மிக நீண்டதாயிருப்பதால் இவ்வழகிய பாட்டில் நகர வருணனையாகவுள்ள பகுதியையேனும் ஈண்டுச் சுருக்கித்தருதல் வேண்டும். உள்ளதை உள்ளவாறு கூறும் இப்பாட்டின் தன்மைநவீற்சிக்கு ஒப்பான தொன்றை வடநாட்டு இலக்கியங்களில் காண்பது அறிது," என்கிறார்.

பேராசிரியர் பசாம் அவர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களை முழுமையும் அறியும் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தால் இந்தியாவின் வணிகச் சிறப்பும், வணிக நகரங்களின் சிறப்பும், செழிப்பும், துறைமுக நகரங்களின் நெருக்கடிகளும், தமிழ் தவிர பிற மொழிகளில் சொல்லப்படவே இல்லை என்று எழுதி இருப்பார். இதில்நாம் கவனிக்கவேண்டிய ஒரு முக்கிய விஷயம் கி.பி. 2, 3 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவில் எழுத்து வடிவம் பெற்றிருந்த மொழிகள் தமிழ், புதிய சமஸ்கிருதம், பாலி, பிராகிருதம் மட்டுமே என்பதும், தெலுங்கு, கன்னடம், வங்காளம், இந்தி போன்ற மொழிகளை அன்று யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை; ஏனெனில் இம்மொழிகள் அக்காலத்தில் எழுத்துவடிவம் பெறாததினால் ஒரு மொழியாகத் தோன்றவில்லை; அத்தகைய மொழிவடிவம் பெற இம் மொழிகள் அடுத்து 800 ஆண்டுகள் காத்திருந்தன என்பதும் ஆகும். பேராசிரியர் பசாம் தன்னுடைய மற்றொரு ஆய்வு நூலான "ஆஜிவம்" பற்றிய செய்திகளுக்குப் பெரும்பான்மையும் தமிழ்நூல்களிலிருந்துதான் தரவுகளைத் தருகின்றார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சாகித்ய அக்காதமி வெளியிட்டுள்ள வங்க இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலுக்கு ஓர் அரிய

முன்னுரை எழுதி உள்ளவர் ஜவகர்லால் நேரு ஆவார். அதில் நேரு அவர்கள் இந்திய மொழிகளின் சிறப்பைப் பேசும் இடத்தில், சமஸ்கிருதத்தை ஒட்டி, வளமான, பழமையான மொழியாக தமிழைக் குறிப்பிட்டு வியக்கின்றார். "நமது நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளின் வேர்கள் எவ்வளவு காலத்துக்கு முன் தொடங்கி உள்ளன என்று காண முயல்வது மிக்க சுவையானது. அதனால் நமக்கு ஓரளவு வியப்பும் உண்டாகிறது. அவை எல்லாவற்றிலிருந்தும் தமிழ் தனித்து நிற்கிறது. மிகப்பண்டைய பழங்காலம் வரை அது செல்கிறது என்பது கவனிக்கத்தக்கது."

(வங்க இலக்கிய வரலாறு, சாகித்திய அக்காதமி 1965 - முன்னுரை VII.)

பேராசிரியர் அவர்கள் அரசனின் தலைநகரமாகக் குறிப்பிடும் மதுரை மற்றொரு வகையில் புகழ்பெற்ற வணிக நகரமாகவும் திகழ்ந்தது. இரவும் பகலும் மக்கள் நடமாட்டம் மிகுந்திருந்ததால் நாளங்காடி, அல்லங்காடி என்று நாளின் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் உயிர்ப்புடன் இருந்தது. இத்தகைய நகரங்களாக 1. கிழக்குக்கரை, 2. கொல்லத்துறை, 3. எயிற்பட்டினம், 4. அரிக்கமேடு, 5. காவிரிப்பூம்பட்டினம், 6. தொண்டி, 7. மருங்கூர்ப்பட்டினம், 8. கொற்கை, 9. குமரி என்று பல நகரங்கள் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிறப்புற்று விளங்கின. உள்நாட்டு நகரங்களில் உறையூர் ஆடை நெசவில் புகழ்பெற்று விளங்கியது. இந்த நகரங்களில் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகர்களின் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. பல மொழிகளில் பேசும் ஒலிகள் எங்கும் கேட்டது. சுருக்கமாகக் கூறினால் எப்பொழுதும் விழாக்கோலம் பூண்டு விளங்கின எனலாம். இத்தகைய நகரங்களைப் பற்றிய வருணனைகள், குறிப்புகள் என்பன அகநானூறு 167, 245, பட்டினப்பாலை, மதுரைக் காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை போன்ற நூல்களில் பெரியளவில் உள்ளன. இது மட்டுமின்றி வணிகர்கள் என்பவர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றி திருக்குறள் போன்ற அறநூல்களிலும், வணிகர்களின் இயல்பை திவாகரம் போன்ற நிகண்டு நூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம். இவை அல்லாது இந்தக் காலகட்டத்து வெளிநாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகளிலும் இந்தச் செய்திகளைக் காணலாம்.

இந்தியாவானது அன்றைய உலகின் மேற்குப் பகுதிக்கும் - கிழக்குப் பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பகுதியில் இயற்கையாக அமைந்திருந்தது. மேற்கே கிரீஸ், ரோம், அரேபியாவிலிருந்து, கிழக்கே சீனா, பர்மா, தாய்லாந்து, மலேசியா (அந்தக் காலத்தில் இந்நாடுகள் சாயம், சாவகம், மாயிருடிங்கம், மாப்பப்பாளம் என்று அழைக்கப்பட்டன.) போன்ற நாடுகளுக்கும் அளவு கப்பல் போக்குவரத்துப் பாதையின் சுமார் 10,000 கி.மீ. வரையான தூரத்தில் கிட்டத்தட்ட பரதியில்

இந்தியாவின் வணிகச் சிறப்பும், வணிக நகரங்களின் சிறப்பும், செழிப்பும், துறைமுக நகரங்களின் நெருக்கடிகளும், தமிழ் தவிர பிற மொழிகளில் சொல்லப்படவே இல்லை

தமிழகம் அமைந்திருக்கின்றது. தமிழகத்தின் துறைமுகங்கள் என்பன இரண்டு பகுதிகளிலிருந்தும் வரும் கப்பல்கள் - தங்களின் நீண்ட பயணத்தின் விளைவாக தீர்ந்துவிட்ட உணவுப் பொருள்களையும், முக்கியமாக குடிப் பதற்கான நீரையும் மீண்டும் சேகரித்துக் கொள்வதற்கான இடமாகவும், பயணக்களைப்பைப் போக்கி கொண்டு, மேற்கொண்டு பயணம் செய்வதற்குத் தயாராகும் இடமாகவும் இருந்தது. அத்துடன் தமிழகத்தின் இயற்கையான விளைபொருளான மிளகு, அரிசி போன்ற உணவுப் பொருள்களும், முத்து, பவளம், யானைத் தந்தம், சந்தனம், அகில் போன்ற ஆடம்பரப் பொருள்களும், கிழக்கு - மேற்கு ஆகிய இரண்டு திசை நாடுகளுக்கும் தேவையான பொருள்களாக இருந்தபடியால் வெளிநாட்டு வணிகர்களால் பெரிய அளவில் தமிழ் வணிகர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்யப்பட்டன. இன்னொரு முக்கியமான செய்தி, நெடுந்தொலைவிலிருந்து இயற்கையின் சிற்றங்கல், கடல்கொள்ளையரின் கொடூர தாக்குதல்கள் போன்ற வற்றை வெற்றியுடன் சமாளித்து இருப்பமிருந்தும் வரும் வணிகர்கள் தாங்கள் தேடிய பொருள்கள் தமிழகத் துறைமுகங்களில் கிடைத்தால் சற்று அதிக விலை கொடுத்து வாங்கவும் தயங்கவில்லை. இத்தகைய சூழலை தமிழ் வணிகர்கள் நன்கு பயன்படுத்தி - கிழக்கு மேற்கு நாடுகளின் பொருள்களை வாங்கி மாற்றிவிடும் தரகு வணிகர்களாகவும் விளங்கினர். இன்னால் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகத்தில் ஈடுபடும் தமிழர்கள் பெருந்தொகையினராக இருந்தனர். இத்தகைய சமூக அமைப்பில்தான் தமிழ் அகப்பாடல்களில் வரும் "தலைவனின் பொருள் வயிற் பிரிவு" என்ற துறைக்கு நாம் விளக்கம் காணமுடியும். பழங்குடி, விவசாய சமூகம் சார்ந்தவர்களுக்கு ஊர்விட்டு ஊர் போதல் என்பதும், அதுவும் பொருள் சேகரிக்கச் செல்வது என்பதும் சாத்தியம் இல்லாதது மட்டுமின்றி பொருத்தமில்லாதது ஆகும் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இக்கால காலகட்டம் (அதாவது களப்பிரர் காலம்) இன்னொரு வகையிலும் சிறப்புற்று விளங்கியது. புதிய சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் முதலில் நூல்களைப் படைத்தவர் என்று கருதப்படுகின்ற புகழ்பெற்ற கவிஞர் காளிதாசன், வடமொழியில் அலங்கார சாத்திரம் படைத்த தண்டி ஆசிரியர் போன்றோர் அன்றைய காஞ்சிபுரத்தைக் கல்வியில் இந்தியாவிலேயே சிறந்த நகரம் என்று வருணிக்கின்றனர். இந்தியாவுக்கு வந்த சீனப்பயணிகளில் பலர் தாங்கள் மொழிபெயர்த்துச் சென்ற சிறந்த நூல்களில் பல இன்றைய கடலூரான திருப்பாப்புலியூர் (இதன்

அக்காலப் பெயர் பாடலிபுத்திரம்) என்று குறிக்கின்றனர். புகழ்பெற்ற நானந்தராயர் பல்கலைக் கழகத்தின் தலைவராக இருந்த தர்மபால ஆசிரியர், ஆசாரிய புத்தத்தக் மகாதேவர், இந்தியாவின் "கான்ட்" என்று நவீன கால புவத்த அறிஞர் செர்பாட்ஸ்கியால் புகழப்படும் தர்மகீர்த்தி போன்ற பல மொழிகளில் நூற்கள் எழுதி புகழ்பூத்த அறிஞர்களில் பலர் தமிழர்கள் என்பதும், இவர்களில் பலர் களப்பிரர் காலத்தவர் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இத்தகைய சூழலில் தமிழ்மொழியும் தன்வளத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டதும் இக்காலம் எனலாம். சிதறிக் கிடந்த சங்கச் செய்யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டு நூல் வடிவம் பெற்றதும், சிலப்பதிகாரம் - பெருங்கதை - சிந்தாமணி போன்ற காப்பியங்கள் படைக்கப் பெற்றதும், பலவாண யாழ்ப்பிலக்கண நூல்களும், திணைநீர் கீழ்க்கணக்கு நூல்களான அறநூல்கள் இயற்றப்பட்டதும், தொகுக்கப்பட்டதும் இந்தக் காலகட்டத்தில் தான். பள்ளிக்கூடங்கள் பல தொடங்கப் பெற்று சிறுவர்களுக்குச் சாதிபாராது முறையான எழுத்தறிவு புகட்டப்பெற்றதும் இந்த காலத்தில்தான். (பள்ளி என்ற சொல் தமிழில் உருவானது இந்தக் காலப்பகுதியில் தான்.) பழங்குடிப் பிரிவுகளாகப் பிரிந்தும், குடிப்பெருமை பேசிக் தந்தகளுள் வேறுபட்டும் கிடந்த தமிழ்ச் சமூகத்தை ஒருங்கிணைக்கும் பணியை ஜைன, புவத்த மதங்கள் மேற்கொண்டன. சட்டத்திற்கு அஞ்சி நடக்கும் மனிதனைவிடத் தன் மனத்திற்கு அஞ்சி நடக்கும் மனிதனே செம்மையான மனிதன் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பௌத்தத்தின் நான்கு ஆரிய சித்தியங்கள் (சிறந்த உண்மைகள்), சமண மதத்தின் அணுவிரதம் என்று கூறப்படும் 1. கொல்லாமை, 2. பொய்யாமை, 3. கள்ளாமை, 4. பிறன்மனை விரும்பாமை, 5. பொருள்வரைதல் போன்ற அறங்களை இம்மதங்களை ஏற்றுக் கொண்ட தமிழர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் கற்பித்தனர். அதற்கான நூல்கள்தாம் திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி நானூறு, முதுமொழிக்காஞ்சி போன்ற அறநூல்கள். இவற்றை நீதி நூல்கள் என்பது பொருந்தாது. நீதி என்பது அச்சுறுத்திப் பணியை வைப்பது. அதிகாரம்தான் நீதியை வழங்கும். அறம் என்பது மனித மனத்தை இளமை முதற்கொண்டு பண்படுத்தி - அதன் விளைவாக மனிதனை உருவாக்குவது. எத்திகல், ஐஸ்டிஸ் என்ற இரண்டு வேறுபட்ட பொருள் உள்ள ஆங்கிலச் சொற்களை ஒரே பொருளில் தவறாக மொழிபெயர்த்துக் குழப்பியதால் வந்த பிழை இது. பிற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வேந்தர்களாலும், ஊர்ச்சபைகளாலும் நீதி நூல்களாக ஏற்றுக்

கொள்ளப்பட்டவை மனுநீதி, நாரதநீதி போன்ற நூல்கள்தாம் என்பதும் திருக்குறள் போன்ற நூல்கள் அல்ல என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு பொருளாதாரம், கல்வி, ஒழுக்கம், பரஸ்பர ஒற்றுமை (இதனால் இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் போர்கள் பற்றிய செய்திகள் மிகவும் குறைந்திருக்கின்றன) எனப் பல வகைகளில் தமிழ் மக்கள் மேம்பட்டிருந்தனர். இத்தகைய அமைதியான சூழலால் ஆறுகள் சீரமைக்கப்பட்டன. பெரும் ஏரிகள் உருவாக்கப்பட்டன. (சங்க இலக்கியங்களில் ஏரி என்ற சொல் ஒரு இடத்தில்தான் வருகின்றது) காடுகள் பல அழிக்கப்பட்டு விளை நிலங்களாக மாறின. வேறு வகையில் கூறினால் குறிஞ்சி, முல்லை நிலப்பகுதிகள் மருத நிலங்களாக மாற்றப்பட்டன. இதன் விளைவாக சங்க காலத்தை ஒப்பிட்டுக் காண்கையில் கூடுதல் தொகையினரான நில உடைமை யாளர்கள் தோன்றினர். பிற்காலங்களில் உருக்கொண்ட கோவில் பொருளாதாரத்திற்கும், சாதி அமைப்பிற்கும் இத்தகைய நில உடைமை வர்க்கங்களின் உருவாக்கம்தான் உறுதுணையாக நின்றது.

இவை ஒருபுறம் கிடக்கட்டும். தமிழக வரலாற்றில் முன் எப்போதும் இல்லாத பொலிவும், இன்பமும், பின் எப்போதும் இல்லாத போர்களற்ற அமைதியும் நிலவிய இக்காலப்பகுதியை "இருண்ட காலமாகக்" இருபதாம் நூற்றாண்டின் பல "அறிஞர்கள்" கூறுவதைப் பொருள்கள். தி.வை. சதாசிவபண்டாரத்தார் கூறுகிறார்: "கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழகமானது அதற்கு முன்னர் என்றும் கண்டறியாத துன்ப நிலையை எய்துவதாயிற்று. இப்பெரு நிலப்பரப்பானது முதல் முதல் பிறமொழியினதாகிய அயலாரது ஆட்சிக்குள் ளாகித் தன் சீரும் சிறப்பும் இழந்த காலம் இதுவே எனலாம். இக்காலப் பகுதியில் தமிழ்நாடு ஏதிலாவது புதிய அரசியல் முறைக்கு உட்பட்டதோடு தனக்குரிய கலை நாகரிகங்களையும் பிற சிறந்த பண்புகளையும் இழந்து விடும் படி நேர்ந்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கதாம்... ஆகவே கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி முதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரையில் நடைபெற்ற அயலார் ஆட்சியில் தமிழ்மொழி போற்றுவாரற்றுத் தன் வளர்ச்சியும் பெருமையும் இழந்து காழ்ந்த நிலையை எய்தி இருந்தமை உணரற்பாலதாகும்" (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கி.பி. 250-600 அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் - 1977, பக்கங்கள் 15,16). பெரும்புலமை பெற்ற ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் "இக்களப்பிரர்கள் தமிழரல்லர். தமிழ்நாட்டவரும் அல்லர். பல்வவர்கள் புகுவதற்கு முன்பே தமிழகத்திற்கு புகுந்து சங்ககாலத்

தமிழ் வாழ்வைச் சீரழித்தவர். அவர்கள் புகுவதற்கு முன் தமிழகம் நாடு புகழும், நலம் சிறந்து விளங்கிற்று. அத்தகைய தமிழகம் கல்வி, வணிகம், பொருள், அரசியல் - சமயம் என்ற துறைகளில் களப்பிரர் வரவால் பெருவீழ்ச்சியுற்றது.

“அவ்வத்துறைகளை விளக்கும் தமிழ் நூல்கள் அழிந்தது அக்காலத்தேயாகும். சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, தமிழர்களின் கல்வியைச் செல்கிழப்பித்துக்கடல் பொணிகத்தை உடலறக் கெடுத்துப் பொருள் விளக்கத்தை இருள்படுத்தி அரசியலை அலைத்தழித்துச் சமயத்தைக் குமைத்து நின்றது களப்பிரரது கடுங்கோலாட்சி என்பது அமையும்” (சிவஞான போதம் மூலமும் சிற்றுவரையும் - 1985, பக். 45 - அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்). இப்படி வன்மத்துடன் எழுதிவருபவர்கள் சிவஞான போதத்தில் ஆசிரியர் மெய்கண்டாரின் தந்தையார் பெயர் அச்சுத களப்பிரர் என்று இருக்கவும் தடுமாறிப் போய் “இக்களப்பிரர் பண்டை வரலாற்றில் காணப்பட்ட போதிலும் அவர்கள் நிலைபெறத் தங்கி ஆட்சி நடத்தியதாக ஒரு நாடும் காணப்படவில்லை. இதனை பிருகத்சங்கியையே நன்கு காட்டுகிறது. எனவே அவர்கள் ஓரிடத்தும் நிலை யாகத் தங்காமல் மக்களைச் சூறையாடு வதே தொழிலாக மேற் கொண்டிருந்த நாடோடிகள் எனத் தெரிகின்றது. இப் பெற்றியராகிய களப்பிரரே பிற்காலத்தில் களப்பிரராகிய மண்ணுயிர் பேணும் தமிழ் வேளாண் பெருமக்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதும், இப் பெருமக்கள் வழிவந்த சிவஞானப் பெருவள்ளாகிய மெய்கண்டைவரைகை களப்பிரர் என உய்த்துணர உரைப்பதும், உண்மையறிவுக்குப் பொருந்துமா என்பதை அறிஞர்கள் கண்டு கொள்வார்களாக” (மேற்குறிப்பிட்ட நூல் பக். 46) என்கிறார். இவர்கள் இப்படிச் சொல்ல, இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் வேதாசலம்பிள்ளை என்ற மறைமலையடிகள் தனது “மாணிக்க வாசகர் வரலாறும் காலமும்” என்ற நூலில் (பின் வந்த காலங்களில் இந்த நூல் கருத்துகள் பெரும் அளவு பிழையானவை என்று அறிஞர்களால் மறுக்கப்பட்டு ஓரங்கட்டப்பட்டது) 334 ஆம் பக்கம் முதல் 361 ஆம் பக்கம் முடிய ‘சமணர்கள் தமிழ் ஆகமங்களை அழித்தமை’ என்ற தலைப்பிலான பகுதியில் இந்தத் தலைப்பிற்கு கடுகளவேனும் தொடர்பில்லாத செய்திகளை எழுதி விட்டு, 341-342 ஆம் பக்கத்தில் “பின் சமணமதம் தலையெடுத்து அக்காலத்திலிருந்த தமிழ்ச் சிவ ஆகமங்களை நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி அழித்து விட்டமையின், சமண காலத்தில் அவை வழங்காதொழிந்தன,” என்று வரலாற்றைத் திரித்து எழுதிச் செல்கின்றார்.

பரந்த கல்வி அறிவும் - சிந்தனைத் திறமும் பெற்றவர்களானாலும் தன்

பெருமை, தன் சாதியின் மேன்மை பேசிய வர்கள் மற்றவர்களை விட தான் பாரம்பரிய பெருமை மிக்கவன் என்ற எண்ணங்கொண்டவர்கள் வரலாற்றை இப்படியெல்லாம் திரித்துக்கூறத் தயக்கமோ, வெட்கமோ கொள்ளத் தயக்கமாட்டார்கள் என்பதற்கு மேலே காட்டிய கூற்றுகள் பொருத்தமான சாட்சியங்கள். இவர்கள் இவ்விதம் பேசுவதற்குத் துணையாகக் கொள்ளும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் பார்ப்போம்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து எப்பொழுது இடம் பெயர்ந்தது என்பது தெரியாமல் - பிரிட்டிஷ் மியூசியத்தில் இருக்கும் இதன் மசிப் படங்கள் (பிரதி செய்யப்பட்ட செப்பேடு நகல்) 1893 இல் பிளீட் என்பவரால் தமிழ்நாட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டன. அதில் உள்ள வரலாற்றுச் செய்தி வெளிப்பட்டது 1923 இல் தான். எச். கிருஷ்ணசாஸ்திரி என்ற தொல் பொருள் ஆய்வாளர் இதனை வெளியிட்டார். காலத்தால் மிகவும் பழமையான செப்புப்பட்டயமும் இதுதான். இதன் வெளிப்பாட்டுக்குப்பின்னர்தான் சங்க காலத்திற்குப் பிந்திய பாண்டியர்களின் வரலாறு சிறிது வெளிச்சம் பெற்றது. இந்த ஆவணம் குறிப்பிடும் செய்தி, “கி.பி. 768 ஆண்டில் ஒருநாள் மாட மாமதில்கள் நிறைந்த கூடல் மாநகரில் கிரிவரன், கிரிமனோகிரன், விக்ரம பாரகன், வீரபுரோகன் என்றெல்லாம் புகழ்பெற்ற பாண்டிய மாமன்னன் நேரியன்கோன் நெடுஞ்சடையன் வீதி உலாவந்து கொண்டிருந்த வேளையில் “கொற்றவேனே” என விளித்து வீதியில் விழுந்தான் ஒரு பார்ப்பனன். சிண்டும், பூனூலும் மண்ணில் புரள விழுந்த தெழுந்து கையேந்தி நின்ற அப்பார்ப்பனனின் பெயர் கொற்கை கிழான் நற்சிங்கன். “என்ன உன்குறை?” என்று பாண்டியன் கேட்டபொழுது பார்ப்பனன் கீழ்க்கண்டவாறு கூறியிருந்தான்: “முன்னாளில் உமது முன்னோரால் பாகனூர்ச் கூற்றத்தை சேர்ந்த விண்ணளாவிய சோலைகள் சூழ்ந்த வேள்விக்குடி என்னும் ஊரை உனது மூதாதையர் வேள்வி நடத்திக் கொடுத்ததற்காக எனது மூதாதையர்க்குத்தாரை வார்த்துத் தந்திருந்தனர். ஆனால் அந்த தானம் களப்பிரர் என்னும் கலியரசரால் நீக்கப்பட்டது. எனக்கு நீ அதை மீட்டுத் தரவேண்டும்.”

இதைக்கேட்ட அரசன் அவன்கூறியதை ஏற்று தம் முன்னோரால் தரப்பட்டது எனப் பெருமை கொண்டு அந்த வேள்விக்குடியை மீண்டும் அப்பார்ப்பானுக்கு நீர் வார்த்து தானம் செய்தான்.

இந்தச் செப்பேட்டுச்சாசனத்தில் பயின்று வரும் சில தொடர்கள் கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கன.

மற்று அவர்க்கு மகனாகி பொதுநீக்கி - (பாண்டியர் செப்பேடுகள், பக். 23.) பரதவரைப்பாழ்படுத்தி, குறுநாட்டவர் குலங்கெடுத்து, (பாண்டியர் செப்பேடுகள், பக். 24.) துறைகடல் வளாகம் பொதுமொழி அகற்றி (பாண்டியர் செப்பேடுகள், பக். 25.) - இதனுடன் புறநானூறு 189ஆவது பாடல் வரிகளை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

“தென்கடல் வளாகம் பொதுமையின்றி வெண்குடிநிழற்றிய ஒருமையோக்கும்”

சென்ற இதழ்க் கட்டுரையில் சங்க கால வேந்தர்கள் நிலவுடைமையில் “பொதுநீக்கிச்” செய்த முயற்சிகள் வெற்றி பெறவில்லை என்று கண்டோம். ஆனால் வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டுக்காலத்தில் அதனை வெற்றிகரமாக முடித்து விட்டதைப் பார்க்கின்றோம். சங்க காலப் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி பெருவழுதி செய்யமுடியாத செயலை நானூறு அல்லது ஐநூறு ஆண்டுகளில் அவன் பரம்பரையைச் சேர்ந்த நெடுஞ்சடையன் பராந்தக பாண்டியன் செய்து முடித்து விடுகின்றான்.

இரண்டாவதாக குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் நிலப்பழங்குடி களைத்தங்கள் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வருவதில் வெற்றிபெற இயலாத நிலை சங்க கால வேந்தர்களுக்கு இருந்தது. அவர்கள் சந்ததியினர் அதனை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி - பழங்குடி களை அழிப்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

மூன்றாவதாக புறநானூற்று பாடல் 189 இல் “தென்கடல் வளாகம் பொதுமையின்றி” ஆள நினைத்த வேந்தர்கள் தோல்வியுறுவதைக் காணும் நாம், அடுத்த 500 ஆண்டுகளில் அவர்கள் மரபினர் வெற்றியும் பெற்று தாம் அளித்த பட்டயத்தில் அதே மொழிகளையும் பொறிப்பதைப்பார்க்கையில் மிக்க வியப்பாக இருக்கிறது. அந்த 189ஆம் புறப்பாடலுக்குப் பின்னர் - அதாவது சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் அந்த வரிகள் இந்தப் பட்டயத்தில்தான் வருகின்றன என்பதை குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்து முக்கியமானது வேள்விக்குடி சாசனம் அளித்த இந்த வேந்தனான நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் கொடுத்த மற்றொரு செப்பேடான சீவரமங்கலச் செப்பேட்டில்தான் தமிழக வரலாற்றில் முதன்முதலாக மனுநீதிப்படி ஆட்சி புரிவது என்ற தொடர் வருகின்றது. (பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து, ப. 68.) சங்க காலத்தில் வெற்றி அடைய முடியாத பார்ப்பனர்க்குக் கூட்டமைப்பு 500 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வெற்றி வாகை சூடிய வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ள சைவநாயன்மார்கள், வைணவ ஆழ்வார்கள் போன்றவர்களின் நடவடிக்கைகளை நாம் ஆராய வேண்டிய தேவை உள்ளது. இதனை அடுத்த பகுதியில் பார்ப்போம். ●

“வருங்கால சுதந்திர இந்தியாவில் நாம் ஒரு ஆளும் சமூகமாக இருப்போம் என நாம் உறுதிபூண வேண்டும்,” என்றார் அறிவர் அம்பேத்கர். தலித் அரசியலின் தத்துவார்த்த பின்னணியை அறிவர் அம்பேத்கரிடமே பெறுகின்றோம். “எங்கள் பிரச்சனை வெறும் சமூகப் பிரச்சனை அல்ல. முதன்மையாக அது அரசியல் பிரச்சனை. அது அவ்வாறே அணுகப்பட வேண்டும் என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றேன்” (20.11.1930). “அரசியல் அதிகாரம் எங்கள் கைக்கு வந்தால் தவிர இவர்களால் மட்டுமல்ல பிறர் எவராலும் கூட எங்கள் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியாது,” என்றார் அம்பேத்கர். ஆக தலித்கள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுதல் என்பது உடனடி அவசியமாகும்.

பார்ப்பனியமும் முதலாளியமும் நமது எதிரிகள் என்ற அம்பேத்கரின் வழிகாட்டலில் தலித் அரசியல் இயங்க வேண்டும். சுதந்திர, சகோதரத்துவ, சமதர்ம சமூகம் அடைவதுதான் தலித் அரசியலின் இலக்காகும். அதற்கு ‘சாதி ஒழிப்பு’ என்ற கோட்பாட்டு ரீதியாக தலித்கள் திரள வேண்டும். தீண்டாமைக்கு எதிராக, சாதி ஒழிப்பிற்காக, சுயமரியாதை, சமத்துவத்திற்காகவும் தலித்கள் போராட வேண்டும். தங்கள் விடுதலைக்காக தலித்கள் பெரும் அரசியல் சக்தியாகத் திரள்வதை செரித்துக் கொள்ள முடியாத அரசியல் கட்சிகள் ‘சாதிக் கட்சிகள்’ என்று ஆதிக்கச்சாதி வஞ்சகத்தோடு கொச்சைப் படுத்தி தலித் அரசியலைப் புறக்கணித்தார்கள்.

இதுநாள் வரை பிற அரசியல் கட்சிகளுக்கு கொடி தூக்கி, கோசம்போட்டு வேலை செய்தவர்கள் இன்று தமக்கென அரசியல் இயக்கங்களில் அணி திரள்வதை அங்கீகரிக்க முடியாமல் ‘சாதி’ முத்திரை குத்துகிறார்கள். சாதி ஒழிப்புப் போராணி தந்தை பெரியார் பாசறையில் வளர்ந்த கருணாநிதி தலித் அரசியலை ‘சாதி’ அரசியலாகப் பார்க்கிறார். திண்டிவனத்தில் வன்னியர் அறக்கட்டளை திறப்பு விழாவில் தி.மு.க. முன்னாள் அமைச்சர் களுக்கு என்ன வேலை? 1987 செப்டம்பர் மாதம் 7 நாட்கள் சாலை மறியல் செய்து 50 ஆயிரம் தலித்கள் பாதிப்படைய வைத்த ‘வன்னிய’ சாதிக் கட்சியை விட சாதி ஒழிப்பை முதன்மைப்படுத்தும் தலித் அரசியலை ஏளனப்படுத்துகிறார். துவக்கத்தில் முதலிமாறும் பிள்ளைமாறும் கோலோச்சிய தி.மு.க. இன்று வன்னியர், முக்குலத்தோர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இயங்குகிறது. தி.மு.க. வடதமிழ்நாட்டுக் கட்சி. தி.மு.க. அறிவித்திருக்கும் பாராளுமன்றத் தேர்தல் வேட்பாளர் பட்டியலைப் பார்த்தால் புரியும். அ.தி.மு.க. மேற்கு, தென்பகுதி கட்சியாக இருக்கின்றது. சாதித் திரட்சியை முன்வைத்துதான் திராவிட அரசியல் நடக்கின்றது. பா.ம.க. வினர் சாதி ரீதியாகத் தனித்த அரசியலாகத் திரண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதுதான் தி.மு.க. கொடுக்கும் முக்கியத்துவம். அடுத்து வரும் தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தலில் எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் தனிப்பெரும்பான்மையுடன் ஆட்சியைப் பிடிக்க முடியாது. கூட்டு மந்திரி சபைதான் இனி தமிழ்

கத்தை ஆள முடியும். அதனால் தலித் அரசியல் தவிர்க்க முடியாத சக்தியாகும்.

“சாதியின் உள்ளடக்கம் இன்று இல்லை. அதன் வடிவம் மட்டும்தான் சாதி இந்துவின் மனங்களில் என்றும் இருக்கின்றது,” என்றார் அம்பேத்கர். தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதி தொடக்கத்திலிருந்தே தலித்களுக்கு எதிராகவே முன் வந்து நிற்பார். தலித்கள் மீது வன்கொடுமை நிகழ்கிற போதெல்லாம் ஒரு மனிதாபிமான அடிப்படையில் கூட கண்டித்தது கிடையாது. மேலவளவு முருகேசன் (தி.மு.க. உறுப்பினர்) உட்பட 6 பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். முருகேசன் தலையை மட்டும் அறுத்தெறிந்து விட்டார்கள்.

தலையில்லாத வெறும் முண்டத்தோடு கதறியழுத முருகேசன் மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல்ல வரவில்லை. தி.மு.க. சார்பில் யாரும் வரவில்லை. சின்னநிகழ்வைக் கூட கவிதையில் பதிவு செய்யும் முரசொலி இதை இருட்டிப்புச் செய்து விட்டது. அதேவருடத்தில் மதுரையில் தி.மு.க. உறுப்பினரால் படுகொலை செய்யப்பட்ட CPM தோழர் லீலாவதி வீட்டிற்குச் சென்று ஆறுதல் சொல்லி வந்தார் கருணாநிதி. (அவர்களுக்கு ரூ.50,000/- கொடுத்தார். அவர்கள் அதை வாங்காமல் புறக்கணித்தனர்.) அப்போது கூட மேலவளவு முருகேசன் குடும்பத்தினருக்கு ஆறுதல் சொல்ல மனமில்லை. ஆனால் சென்ற மாதம் திருவரங்கம் தீ விபத்தில் தப்பிய ஜெயபுல்குதானே முன்வந்து, ஒரு தனிநபருக்கு மிக அதிகமான தொகையைக் கொடுத்துச் சென்றார். அந்தளவிற்கு அவர் மனதில் ஒரு ‘இந்து’ மனநிலை.

கீழ்வெண்மணியில் (1969) கூலி உயர்வு கேட்ட 44 தலித்களை உயிரோடு கொளுத்திய கோபால கிருஷ்ண நாயுடுவுக்கு நாகை Session Court (1972) மரண தண்டனை விதித்தது. அதை எதிர்த்து சென்னை உயர்நீதிமன்றம் (1977) அவனை விடுதலை செய்தது. இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து புதுடி லி உச்ச நீதிமன்றத்தில் அப்பீல் செய்யுமாறு வற்புறுத்தியதற்கு கருணாநிதி மறுத்து விட்டார். தலித்கள் மீது வன்புணர்ச்சி, வன்கொடுமை செய்த கயவர்களை தி.மு.க. அரசு தண்டித்ததில்லை. அவர்களைக் காப்பாற்றியே வந்திருக்கின்றது.

முதுகுளத்தூர் கலவரத்தில் (1957) இம்மானுவேல் சேகரனைப் படுகொலை செய்தவர்களை, காமராசு அரசு தண்டித்ததை எதிர்த்து விவாதம் செய்தவர்கள்தான் தி.மு.க. வினர்.

1969 - கீழ்வெண்மணியில் 44 தலித்கள் படுகொலை
1977 - விழுப்புரம் கலவரம் /
1979 - ஊஞ்சனை படுகொலை
1987 - வன்னியர் சாலை மறியல் கலவரம்
1995 - கொடியங்குளம் போலீஸ் தாக்குதல்
1997 - மேலவளவு படுகொலை
1998 - குண்டுப்பட்டி வன்முறை
1999 - சிதம்பரம் தொகுதியில் வன்முறை
1999 - நெல்லை படுகொலை
2001 - சங்கரலிங்கபுரம் கலவரம்

இவை என் நினைவில் வந்த முக்கியமான கலவரங்கள். இது தவிர அன்றாடம் ஆதிக்கசாதி

முதுகுளத்தூர் கலவரத்தில் (1957) இம்மானுவேல் சேகரனைப் படுகொலை செய்தவர்களை, காமராசு அரசு தண்டித்ததை எதிர்த்து விவாதம் செய்தவர்கள்தான் தி.மு.க. வினர்.

தலித்
அரசியலின்
தடைகள்

வெறியர்களிடம், போலீஸ்காரர்களிடம் எதிர் கொள்ளும் பாலியல் வன்முறை, லாக்கப் படுகொலைகளுக்குத் தண்டணை இல்லை. இதற்காக தலித்கள் ஒன்று சேர்ந்து பேரணி நடத்தி நீதி கேட்டால் அனுமதி இல்லை. இவற்றை திசை திருப்புவதற்காக ஒரு கமிஷனை நியமித்து, தலித்களுக்கு எதிரான தீர்ப்புகளையே வழங்க வைத்து விடுவார். நெல்லையில் 18 பேர் கொலையில் போலீஸுக்குத் தொடர்பில்லை; விபத்தில் இறந்தனர் என மோகன் கமிஷன் சொன்னது. குண்டுபட்டி வன்முறைக்கு முருகேசன் கமிஷன், போலீஸால் வன்புணர்ச்சி செய்து கொலை செய்யப்பட்ட சித்ரா பற்றி விசாரித்த மருதமுத்து கமிஷன், திண்டிவனத்தில் 2 தலித்களை சுட்டுக் கொன்ற போலீஸை விசாரித்த பாண்டா IAS கமிஷன் - இந்த கமிஷன்களின் தீர்ப்பு அனைத்துமே போலீசாருக்கு ஆதரவாகவே வழங்கப்பட்டன.

அரசு நிர்வாகமும் தலித்களுக்கு எதிராகவே இயக்கப்பட்டது. மத்திய அரசு தலித் நலனுக்கு வழங்கப்படும் நிதியை, தலித்தல்லாத துறைகளுக்குப் பயன்படுத்தினார் என்று கருணாநிதி மீது மறைந்த அமைச்சர் சத்தியவாணிமுத்து வைத்த குற்றச்சாட்டை மறைக்க முடியாது. இன்றைய சமத்துவபுரங்களுக்கு தலித் நிதிதான் காரணமாகும். தலித்கள் வேலைவாய்ப்பு குறித்து கருணாநிதி வெளியிட்ட வெள்ளை அறிக்கை (2000) 'கறுப்பு அறிக்கையாக' இருந்தது என டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி எதிர்த்தார்.

இந்து மதத்திற்கு மாறும் பிறமத தலித்களுக்கு அரசு வழங்கும் சலுகைகள் எதுவும் கிடையாது எனச் சட்டம் போட்டு ஒரு இந்துத்துவ விசுவாசியென நிரூபித்துக் கொண்டவர் கருணாநிதி.

சமூக நீதி, சாதி ஒழிப்பு, வர்க்க உணர்வு - பேசும் கம்யூனிஸ்ட்கள், காங்கிரசு கட்சிகள், தமிழ்நாடு வாளர்கள், பகுத்தறிவாளர்கள் என அனைவரும் கருணாநிதியின் 'தலித் புறக்கணிப்பு' அரசியல் குறித்து மௌனமாகவே இருந்தனர். பத்திரிகைகளும் அப்படியே இருந்தன. இன்னுஞ்சிலர் இதை ஆதரித்து கருணாநிதிக்கு ஆதரவு தெரிவித்து பிரச்சாரம் செய்ய களமிறங்கியுள்ளனர். எந்த நோக்கத்திற்காகத் தி.மு.க. துவங்கப்பட்டதோ அதற்கு நேர் எதிர்த் திசையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. தலித் விரோத ஆட்சி நடத்தியதில் அ.தி.மு.க. விற்கும் முதன்மைப் பங்குண்டு. தமிழகத்தில் தமிழர்களுக்கு எதிராக இருந்த காங்கிரசு ஆட்சியை அல்லது கட்சியை ஒழித்தது போல, தலித்களுக்கு - விளிம்பு நிலை மக்களுக்கு - தமிழர்களுக்கு எதிராக இயங்கும் திராவிட அரசியல் ஒழிய வேண்டும். அதற்கு தலித் அரசியல் ஒன்றுதான் மாற்றாக அமைந்து அனைத்து ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிராக அறை கூவல் விடுக்கும். நடுநிலையாளர்கள் இதனை சிந்திப்பார்களாக.

அலங்காரநல்லூர்

பாரி.செழியன்

வணக்கத்திற்குரிய அய்யா கவிதாசரன் அவர்களுக்கு,

'கருணாநிதியின் தலித் புறக்கணிப்பு அரசியல்' என்கிற கட்டுரை வாசித்தேன். இவ்வளவு கூர்மையாக கருணாநிதியை இதுவரை யாரும் மதிப்பிட வில்லை. அவ்வகையில் உங்களுக்கு என்னென்றி. தன்னை தலித்தாக உணராத யாராலும் இப்படி மதிப்பீடு செய்ய இயலாது. இந்தப் பார்வைதான் தலித்தியத்தை கூர்மைப்படுத்தும். தலித் விடுதலையை விரைவுபடுத்தும். தலித்தியம் பேசிய பல அறிஞர் பெருக்கள் இப்போது ஊமைகளாகிவிட்டது வியப்பளிக்கிறது. தலித் அல்லாதார் நடத்துகிற இயக்கங்களில் அடிமைப் பட்டுக் கிடக்கும் தலித்துகள் வாசிக்க வேண்டிய கட்டுரையும் கூட. 'தலித்தலைவர்களின் பயணம் அடர்ந்த முள் வனத்தில் காலில் செருப்பின்றி கையில் கட்டுச் சோரின்றி' என்கிற வரிகளின் கனத்த சோகம் இந்தச் சமூக அமைப்பின்மேல் கோபத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

விடுதலைக்கான அரசியலாய் ஒரு பத்தாண்டு காலம் தேர்தலைத் தள்ளி வைக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். நியாயமான உணர்வுதான். ஆனால் தேர்தல் புறக்கணிப்பு அரசியலில் இருந்தபோது விடுதலைச் சிறுத்தைகள் இவ்வளவு பெரிய வீச்சாக வளர்ந்த இயக்கமாக இல்லை. இன்றைக்கு மிகப்பெரிய திரட்சியைத் தேர்தல்தான் கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருக்கிறது. தேர்தலைப் புறக்கணித்துவிட்டு புரட்சிகர அரசியல் பேசி ஒண்ணும் இல்லாமல் போனதுதான் மிச்சம். மேலும், தலித் இயக்கங்கள் தேர்தலில் மூழ்கிப்போகிறவையாகவும் இல்லை. தேர்தலில் மறுக்கப்படுகிற சனநாயகத்தை (பாப்பாப்பட்டி, கீரிப்பட்டி, நாட்டார்மங்கலம்) மீட்டெடுக்கவும், தலித் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தவும் இன்னும் கூடுதலாகப் போராட வேண்டியுள்ளது. திரு தொல். திருமாவளவன் பதவியில் இருந்த இந்த இரண்டரை ஆண்டுகளில் அவர் அதிகம் பேசியது இது குறித்துதான். அதையும் உதறிவிட்டு தலித்துகளின் உரிமைகளை வேறு எவ்வழிகளில் மீட்டெடுப்பது? விடுதலைக்கான உள்ளீட்டோடுதான் தேர்தலை நாம் அணுகவேண்டி உள்ளது. அதன் போலித்தனங்களை அம்பலப்படுத்த அம்பேத்கரைப்போல் பதவியைத் தூக்கி எறியவும் வேண்டியிருக்கிறது. அப்படித்தான் விடுதலைச்சிறுத்தைகளின் பொதுச் செயலாளர் திரு தொல். திருமாவளவன் பதவியைத் தூக்கி எறிந்தார். கருணாநிதி இப்போது என்ன செய்வார்?

இடஒதுக்கீடு நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிற ஒரே துறையாக இன்று தேர்தல் சார்ந்த அமைப்புகள் மட்டும்தான் உள்ளன. அதில் உண்மையான தலித்துகளின் பிரதிநிதி நுழைந்தால்தான் நமக்கான பங்கீடுபற்றிப் பேசமுடியும். மற்ற இயக்கத்தினர் அடிமைகளாகத்தான் இருக்கமுடியும். எனவே தேர்தலைப் புறக்கணித்துவிட்டு தலித் அரசியல் செய்வது இன்றைய நடைமுறையில் சாத்தியமற்றதாக உள்ளது.

இடஒதுக்கீடு நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிற ஒரே துறையாக இன்று தேர்தல் சார்ந்த அமைப்புகள் மட்டும்தான் உள்ளன. அதில் உண்மையான தலித்துகளின் பிரதிநிதி நுழைந்தால்தான் நமக்கான பங்கீடுபற்றிப் பேசமுடியும். மற்ற இயக்கத்தினர் அடிமைகளாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

கருணாநிதி நள்ளிரவில் கைது செய்யப்பட்டார். இது ஒரு மனித உரிமை மீறல். உச்சநீதிமன்ற வழிகாட்டு நெறிகளுக்கு முரணானது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் தந்திருக்கிற அடிப்படை உரிமையை அரசு மீறுகிறது. எனவே இந்த அரசு மக்கள் விரோத அரசு - இதைக் கலைக்க வேண்டும் என்று திரு திருமாவளவன்தான் முன்மொழிந்தார். இன்றைக்கு கருணாநிதியோடு இருக்கிற ஒருவர்கூட இதை ஆதரிக்கவில்லை. இதற்காகவெல்லாம் அரசைக் கலைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றார்கள்.

பொடாவில் வைகோ, பழநெடுமாறன், சுப. வீரபாண்டியன் உள்ளிட்டோர்கைது செய்யப்பட்ட போது பொடா எதிர்ப்பு முன்னிணியை உருவாக்கியவர் திருமாவளவன்தான். இப்போது பொடாவை எதிர்க்கிற கருணாநிதி அப்போது அந்தக் கூட்டத்தில் தி.மு.க. வினர் யாரும் கலந்து கொள்ளாதவாறு தடுத்தார்.

மத்தியில் ஆட்சியிலிருந்தபோது அவரது கட்சி அமைச்சர்கள் தமிழைச் செம்மொழியாக்க வேண்டும் என்று எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. தமிழறிஞர்களும் தமிழ்ப் போராளிகளும் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்து வரும் வேளையில் இப்போது தமிழை செம்மொழியாக்க வேண்டும் என்று கூட்டம் போடுகிறார்கள் தி.மு.க.வில்.

அரசு ஊழியர்கள் போராட்டத்தின் போது, அனைத்து எதிர்க் கட்சித் தலைவர்கள் மீதும் போராட்டத்தைத் தூண்டினார்கள் என்று வழக்கு தொடர்ந்த போது, திருமாவளவன்தான் கடுமையான கண்டனம் தெரிவித்தார். அரசு பயங்கரவாதத்திற்கெதிராக (பத்திரிகையாளர்கள் மீது தாக்குதல், குண்டர் தடுப்புச் சட்டம், பொடா, மதமாற்றத் தடைச் சட்டம், உயிர்ப்பலி தடைச் சட்டம்) தொடர்ந்து குரல் கொடுத்து வரும் திருமாவளவனை தமது கூட்டணியில் ஒரு அங்கமாக வைத்துக்கொண்டு அவருக்குரிய பங்களிப்பைத்தர வேண்டும் என்று ஒருகட்சிகூட (கம்யூனிஸ்டுகள், காங்கிரசு, மதிமுக) வாயைத் திறக்காதது அவர்களுக்குள் இருக்கிற சுயநல அரசியலும் சாதிய உணர்வுமே என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகிறது.

கருணாநிதி தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சம்பந்தியானது கூட ஒரு விபத்துதானே யொழிய பெரியார் வழியில் நின்று சாதி மறுப்பின் ஒரு செயல்பாடாக அல்ல. அய்யா பெருஞ்சித்திரனார், கவிஞர் முடியரசன் போன்ற தமிழறிஞர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு சாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்வித்து சாதியொழிப்பில் பங்காற்றியிருக்கிறார்கள். கருணாநிதி தன்னையும் தன் சமூகத்தையும் உயர்குடியாக்கம் செய்து கொண்டவர். இதை வேளாளர்கள் என்று அழைத்துக்கொண்டது கூட அப்படித்தான். எங்கள் ஊரில் ஒரு பெரியவர் பேசுவார்: 'என்ன கருணாநிதி பெரிய சாதிக்காரன் மாதிரி பேசுறான்? நாம் ஒரு பக்கம் அடிக்கிறோம் (தப்பு). அவனுவோ ரெண்டு பக்கமும் (மேளம்) அடிக்கிறானுவோ. இதுதானே

வித்தியாசம்' என்பார். கவிதாசரண்கட்டுரையில் ஊடுபாவாக இதைத்தான் காண்கிறேன். அய்யாவின் வசீகரமான மொழி நடையும் நவீனத்தன்மையிலமைந்த சொற்சேர்க்கையும் கருத்தியல் சிதைவற்ற போக்கும் கட்டுரையை மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கத் தூண்டுகிறது.

தலித்துகள் தனித்துவிடப்பட்டதும் ஒரு வகையில் நல்லதென்றே படுகிறது. எமது பலம் பலவீனம் அறிந்து வருங்கால விடுதலை அரசியலை எழுப்ப இது ஒரு வாய்ப்பாகும்.

கவிதாசரண இக்கட்டுரையின் மூலம் கோடான கோடி தலித்துகளுக்கு மிகப் பெரிய ஆறுதலை அளித்திருக்கிறது. அவ்வகையில் எமது நன்றியும் அன்பும்

''எதிராளியிடம் நீ திருப்பியடிப்பாய் என்னும் அச்சத்தை எப்போது ஊன்றுகிறாயோ, அப்போதே உன் விடுதலை நிச்சயிக்கப்படுகிறது'' என்பது சரியான தீர்வு.

சிவகங்கை

அரசு.முருகுபாண்டியன்

வணக்கம். கவிதாசரண மார்ச் - ஏப். 04 இதழ் வாசித்தேன். தொடர்ச்சியாக வாசித்தும் வருகிறேன். தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலையில் தத்துவமையத்தில் முனைவர்பட்டம் ஆய்வு செய்து வருகிறேன். பெரியாரியல்வாதி. பெரியாரின் கருத்துகளை வாழ்வியலாகக் கொண்டு வாழ்கிறேன்.

மார்ச்-ஏப்-04 இதழ் பற்றி சில கருத்துகள்: 'கருணாநிதி தலித் புறக்கணிப்பு அரசியல்' ஏற்புடையதே. ஆனால் தலித் தலைவர்கள் அரசியல் அரங்கில் அரங்கேற்றிவரும் காட்சிகள் ஏற்புடையவைதானா? கருணாநிதி ஒரு ஓட்டுப் பொறுக்கும் அரசியல்வாதி. பதவி துய்க்கும் பச்சோந்தி. அவர் ஒவ்வொரு கூட்டணிக்கும் தேர்தலுக்கும் ஓட்டுகளையும் அதன் மூலம் கிடைக்கும் அதிகாரங்களையும் மட்டுமே சிந்திப்பார். காய் நகர்த்துவார். தலித் கட்சிகள் சென்ற தேர்தலில் நடந்தது என்ன? தலித் கட்சிகளின் ஓட்டு வங்கி என எதுவும் இல்லை. இந்த தேர்தலிலும் இந்த நிலைமை தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கும். அப்படியிருக்கையில் சீட்டுக்காக பதவி துறப்பதும் புலம்புவதும் சரியா? அரசியல் என்பதே அயோக்கியர்களின் கடைசிப் புகலிடமாக விளங்குவதே. அதில் திருட்டும், அயோக்கியத்தனமும் மிஞ்சியுள்ளன. இதனை அறிந்துதானே அரசியல் பங்கேற்பு செய்தனர் தலித் தலைவர்கள். இப்போது புலம்புவது ஏன்? மேலும் அரசியல் அதிகாரங்களை கைப்பற்றுவது தலித் அரசியலின் முக்கிய அங்கம். சரி, அப்படிப் பார்த்தாலும் அதிகாரத்தைத் தன்னகத்தே வைத்திருந்த தலித் தலைவர்கள் தலித் மக்களுக்காக சாதித்தது என்ன? எதுவுமே இல்லை. தலித் தலைவர்கள் அதிமுக., திமுக, பாஜக ஆகிய கட்சிகளிடம் கையேந்தி நின்றது மானக்கேடான செயலாகும். மேற்கண்ட மூன்று கட்சிகளின்

''எதிராளியிடம் நீ திருப்பியடிப்பாய் என்னும் அச்சத்தை எப்போது ஊன்றுகிறாயோ, அப்போதே உன் விடுதலை நிச்சயிக்கப்படுகிறது'' என்பது சரியான தீர்வு.

தலித்திய நிலைப்பாடுதான் என்ன? அதைவிட தற்போது மக்கள் கூட்டணியில் உள்ள கண்ணப்பன் ஒரு சாதி வெறியர். முன்னர், சமூகநீதிக் கூட்டணி என்ற அமைப்பில் தேவர்கள் + வன்னியர்கள் ஆகியோருடன் இணைந்து இருந்தார். இந்தச் சமூகநீதிக் கூட்டணி தமது ஒவ்வொரு கூட்டத்தின்போதும், தலித்துகள் மீதானவன்கொடுமை தடுப்புச்சட்டத்தைத் தடை செய்ய வேண்டும் எனத் தீர்மானம் போட்டனர். தற்போது இவர்களுடன் தலித் தலைவர்கள் கைகோர்க்கின்றனர். இதுதான் தலித்துகளுக்கு இவர்கள் ஆற்றும் பணியா?

தற்போதுள்ள காலகட்டத்தில் திராவிடக் கட்சிகளே அஞ்சிப்போயுள்ள சூழலில், திருமாவளவன் மிகத்துணிச்சலாக இந்துத்துவப் பண்பாட்டு எதிர்ப்பு மாநாடு கூட்டுகிறார். மிகவும் வரவேற்கத் தகுந்த, பாராட்டத் தகுந்த செயல்பாடாகும். ஆனால் அதற்கு அழைத்த அழைப்பாளர்கள் தகுதியானவர்கள் தானா? என்.டி.ஏ.யின் ஒருங்கிணைப்பாளரும், ஆங்கில இதழ்களால் வாஜ்பாயின் ஆபீஸ் பாய் என அழைக்கப்படும் ஜார்ஜ் பெர்ணாண்டஸ் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். கிறிஸ்தவ பார்ப்பனரான இவர் இந்துத்துவம் ஆடும் கோரத் தாண்டவங்கள் பற்றி மூச்சு விடாமல் பதவி ஒன்றே பிழைப்பாகக் கொண்டு செயல்படுபவர். இவர்தகுதியானவர்தானா? இவர் எப்படி பாஜக கூட்டணியிலும், மக்கள் கூட்டணியிலும் அங்கம் வகிக்க முடிகிறது. இது இந்துத்துவ எதிர்ப்பாளர் தோழர் திருமாவின் கண்களுக்கு, அறிவுக்கு எட்ட வில்லையா?

தமிழ்ப்பெயர் மாற்றத்தில் தோழர் திருமாவுடன் கைகோர்த்த தமிழ்த் தேசியர்கள், தற்போது தலித்துகளை புறக்கணித்த கருணாநிதிக்கு வாக்கு சேகரிக்க கிளம்பி விட்டனர். போனால் போகிறது பாவமென்று திருமாவும், கிருஷ்ணசாமியும் நிற்கும் தொகுதிகளில் தங்களது பிரச்சாரத்தைத் தவிர்த்து விட்டு பெரிய மனசு காட்டுகிறார்கள். இப்பிரச்சனையை தலித் தலைவர்கள், குறிப்பாக திருமா எங்ஙனம் அணுகுகிறார்?

இப்படியாக தலித் தலைவர்களின் குறைபாடுகளை, சமரசங்களை எடுத்துக் காட்டினால், பிற்படுத்தப்பட்ட சாதி உணர்வு, தலித் விரோதி என பட்டம் கட்ட ஒரு கோஷ்டி அலைகிறது.

தாங்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் இவர்கள் அரசியல் நுழைவின்றி, சமூக தளத்தில் செய்ய வேண்டிய பணிகள் ஏராளமாக உள்ளன. இவர்களது முகம் மறக்க முடியாத அளவிற்கு தலித் மக்களிடம் சுற்றித் திரிய வேண்டும். அதிமுக விடம் உள்ள தலித் ஒட்டு வங்கியை உடைத் தெறிய வேண்டும். விழிப்பணர்வும் விடுதலை வேட்கையும் தலித் மக்களிடையே உண்டு பண்ண வேண்டும். அதை விடுத்து மாயாவதிகளின் முன்னோடிகளாக மாறுவது என்பது மிகவும் வேதனையைத் தருகிறது.

வல்லம்

பூ. மணிமாறன்

ஆரோக்கியமான விவாதங்களைக் கொச்சைப் படுத்தும் போக்காக, கம்யூனிஸ்டுகள் மீது 'தலித் விரோதிகள்' என்னும் தொனியில் பரவலாகக் குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்படும் சூழலைக் கண்டிக்கும் முகமாக, தோழர் காளிங்க ராயன் மற்றும் தோழர் மதிவண்ணன் ஆகியவர்களின் எதிர் வினைகளுக்கு நான் பதில் சொல்ல விரும்பவில்லை.

காவேரிப்பட்டினம்

குந்தர்ன்

தங்கள் தலையங்கம் சுட்டிக்காட்டும் உண்மைகள் உள்ளபடியே கருணாநிதி செய்யத் தவறிய பக்கங்களையும் அவரது தலித் விரோத அரசியலையும் தெளிவாக்குவனவே.

இங்கு தஞ்சை மாவட்டத்தில் தலித் இயக்கம் அண்மைக்காலமாக இந்தியக் குடியரசுக்கட்சியின் கீழ் (செ.கு. தமிழரசன் அணி) பெருவாரியாகத் திரண்டுள்ளது. அவர்கள் நிலைபாடு பரதேசி பண்டாரங்களை எப்போதும் ஆதரிப்பதில்லை. காங்கிரஸ் அரசியலும் மாநிலத்துக்கு மாநிலம் வேறுபடுகிறது. கருணாநிதியின் அரசியலும் தலித் விரோத அரசியலே, அதிமுகவே அனுசரணையான கட்சி என 33 தொகுதிகளில் அவர்களை மட்டும் ஆதரிக்கும் நிலைப்பாட்டையே எடுத்துள்ளது.

கவிசாதரணின் ஏனைய படைப்புகள் கவிதாசரணில் மட்டுமே இடம் பெறக் கூடியனவாக அதன் தனித்தன்மையை முன்வைக்கின்றன.

கும்பகோணம்

பொதியவெற்பன்

இதழ்க் குறிப்பு

தலித் சாதிகளைப் பொருட்படுத்தாத தமிழ்ச் சாதிகள்

சென்ற இதழ்த் தலையங்கம் - கருணாநிதியின் தலித் புறக்கணிப்பு அரசியல் - இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை. கருணாநிதி உள்ளவரை அல்லது தலித் மக்கள் உறங்கும்வரை என்னால் எழுதித் தீராதது என்றே கருதுகிறேன். ஜடமாயிருக்கப் பழகிவிட்ட சமூகத்தில் சுரணையுள்ளவன் படும்பாடு மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட வாழ்வாக மாறினால் ஒழிய மாளாது என்றே உள்ளோடுகிறது உயிர் நடுக்கம். இது எப்படிதீராதது என்று தெரியத்தான் செய்கிறது. என்னால்தான் நம்ப முடியவில்லை. புழுக்கம் நெஞ்சை நீர்வற்றிப் போகச் செய்கிறது.

தலித் தலைவர்களின் குறைபாடுகளை, சமரசங்களை எடுத்துக் காட்டினால், பிற்படுத்தப்பட்ட சாதி உணர்வு, தலித் விரோதி என பட்டம் கட்ட ஒரு கோஷ்டி அலைகிறது.

இந்தியக் குடியரசுக் கட்சி (செ.கு. தமிழரசன் அணி) அதிமுகவே அனுசரணையான கட்சி என 33 தொகுதிகளில் அவர்களை மட்டும் ஆதரிக்கும் நிலைபாட்டை எடுத்துள்ளது.

மனிதர்கள் முற்றுப்பெறுவது கேவலத்தில் மட்டும் தானா? கையை யார் முதலில் ஓங்குகிறார்களோ அவர்களுக்குத் தான் கதவுகள் திறக்கின்றன; கால்கள் மண்டியிடுகின்றன. தீர்வுகள் யாவும் இன்னொரு வன்முறையின் வழியாகத்தான் வந்தடைய சபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்பிக்கை என்பது கையாலாகாத வணிக இளைப்பாறலும் முடமாதலும் தவிர வேறென்ன? செயல் என்பது செத்து மடியும் வரை என்று விரிந்தால் ஒழிய செய்துமுடிப்பது ஒன்றுமாயிருக்கப் போவதில்லை.

இன்றொரு கடிதம் பார்த்தேன் தலித் முரசு, ஜூன் 2004 இதழில். அதை அப்படியே கீழே கொடுக்கிறேன்:

தி.மு.க. x சேரி தி.மு.க.

திராவிட அரசியல் கட்சிகளில், தலித்துகளுக்கு எந்தப் பதவியும் வழங்கப்படவில்லை என்று தொல். திருமாவளவன் போன்றோர்களின் கண்டனத்திற்குப் பிறகு, தி.மு.க.வில் கூடுதல் துணைப் பொறுப்பாளர்கள் பதவியை தலித்துகளுக்கு ஒதுக்கினார்கள். பிறகு, கூடுதலை நீக்கிவிட்டு, துணைப் பொறுப்பாளர்கள் பதவிகள் அனைத்தையும் தலித்துகளுக்கு ஒதுக்கினார்கள். கடந்த காலங்களில், காங்கிரஸ் கட்சியின் எஸ்.சி./எஸ்.டி. பிரிவை சுட்டிக்காட்டி தொடர் விமர்சனம் செய்துவந்த தி.மு.க., தற்பொழுது தனது கட்சியில் பரிதி இளம்வழி தலைமையில் 'திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆதிதிராவிடர் நலக்குழு' என்ற மாநில அமைப்பை (சேரி தி.மு.க.) தொடங்கியுள்ளது. தி.மு.க.வில் பொதுவான பொறுப்புகளை வகித்து வந்த தலித்துகள் அனைவரையும் - இந்த நலக்குழுவில் அடைத்து வருகிறது. இது, தன் அறிவாலும், திறமையாலும், உழைப்பாலும் சேரியிலிருந்து ஊர்த் தெருவில் குடியேறிய ஒரு தலித்தை, மீண்டும் சேரிக்குள்ளேயே கட்டாயப்படுத்தி தொகுப்பு வீட்டில் குடி அமர்த்து வதுபோல் ஆகும். தி.மு.க.வின் இச்செயலை, வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம்.

அ.மு. முருகராசன், பொதுச் செயலாளர் - 'தமிழ் நாடு பாரம்பரிய பறை இசைக் கலைஞர்கள் நலச் சங்கம்' திருவண்ணாமலை

சென்ற தேர்தலில் "தனித்துப் போட்டியிடப் போவதாகச் சொல்லும் தலித் தலைவர்களைச் சந்தித்து அழைப்பீர்களா?" என்று பத்திரிகைகள் கேட்டதற்கு, "எதற்கு? எங்கள் கட்சியிலும் தலித்துகள் இருக்கிறார்கள்," என்று வெட்டி யெறிந்து பேசியவர் கருணாநிதி. எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இந்தக் கடிதம் ஒரு சாட்சி. பெரியாரை ரவிக்குமார் போன்றவர்கள் விமர்சிக்கத்தான் முடியும். மிஞ்சிப் போனால் கொஞ்சம் அவதூறுகள் செய்யலாம். ஆனால் கருணாநிதிகள் கடைசி கவுட்டியிர் அடங்கலாக விழுங்கி ஏப்பமே விட்டுவிட முடியும் என்பதற்கு மீண்டும் இது சாட்சி.

கருணாநிதி முதன் முதலில் முதலமைச்சரானபோது அவரது இழிசாதியை வெளிப்படையாகச் சொல்லி அப்படிப்பட்ட சாதியிலிருந்து ஒருவர் முதலமைச்சரானதற்குப் பெருமைப் படுவதாகச் சொன்னார் பெரியார்.

பாவம், அதுதான் அவர் செய்த குற்றம் - சாதியைக் குறிப்பிட்ட குற்றம். அதை மனத்துள் கொண்டு பின்னொரு சமயம் பெரியாருக்குப் பணமுடிப்பு அளிக்கும் விழா

மேடையில் - இன்றைக்குக் கருணாநிதி எப்படி எழக்கூட முடியாத தள்ளாமைக் குள்ளாகி யிருக்கிறாரோ அப்படியொரு தள்ளாமையோடு முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பெரியாரிடம், எழுந்து போய்க் கொடுப்பதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, 'அவர் காதருகில் ஓசை எழுப்புங்கள். காசுச் சத்தம்கேட்டதும் எழுந்து கொள்வார்' என்று தன் கோபத்தை நையாண்டி செய்து வெளிப்படுத்தியவர். அண்ணா காலத்தில் பெரியாருக்காகவே விட்டு வைத்திருந்த கட்சித் தலைவர் பதவியைத் தனதாக்கிக் கொண்டவர் 'பெரியாருக்கும் எங்களுக்கும் என்னய்யா சம்பந்தம்? நாங்கள் நடத்துவது பெருஞ்சாதிக் கட்சியாக்கும்' என்று உலகறியப் பறைசாற்றிக் கொண்டதற்கு இது போதும் சாட்சி.

தலித் தலைவர்களிடமும் மக்களிடமும் நான் வைக்கும் கோரிக்கை இது: கருணாநிதி தலைமை தாங்கும் இழிசாதிக் கட்சியில் ஒரு பெயர் சொல்லி தலித்கூட எஞ்சி நின்று விடாமல், எல்லாரையும் வெளிக் கொணர்ந்துவிட உறுதி மேற்கொள்ள வேண்டும்; தலித் மக்கள் ஒற்றையாய்த் திரளப் போவதும் இல்லை; சாதியை விடப் போவதும் இல்லை. ஆகவே, பள்ளர், பறையர், சக்கிலியர் என்னும் முப்பெரும் பிரிவுகளாகவே ஓரணியில் திரள வேண்டும். இதற்கொரு காலக் கெடுவாக, கருணாநிதியின் வாழ்நாளுக்குள் முடித்துக் காட்ட வேண்டும்.

செய்வார்களா? குறைந்த பட்சம் உறுதி மொழியாவது எடுத்துக் கொள்வார்களா?

இதில் தமிழர் ஒற்றுமைக்கு ஓயாமல் குரல் கொடுக்கும் தமிழ்த் தேசியர்களின் நிலைப்பாடு என்ன? கைகுலுக்கல் தானா? கைகுலுக்கலோடு கண்டனமா? தமிழால் இணையப் போதுமா? தெள்ளத் தெளிவாக இதைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தவிர்க்க முடியாத இயக்கமாய்த் திரண்டபின் தலித் அமைப்புகள் இதே கருணாநிதிக் கட்சியுடனும் கூட்டு சேர்ந்து தேர்தலை சந்திக்கலாம். தப்பென்றாலும் அந்தத் தப்பைச் செய்யலாம். இது கூட்டணி அரசியல் காலம். "ஏ, கை குடப்பா. மேலேறி வந்து ஒன் மொகரையைப் பேக்கனும்," என்று சொல்லிச் செயல்படுகிற காலம். அவரவர்களும் தங்கள் இலக்கில் உறுதியாயிருந்தால் தேர்தல் கால எல்லாக் கேலிக் கூத்துகளிலும் புகுந்தளைந்து வெளிவந்தே சாதிக்கலாம் - வேறு வழியே இல்லை - என்பதே நடைமுறை ஜனநாயகமாகியிருக்கிறது. 'மக்கள் கூட அப்புறம். முதலில் தத்துவம்' என்று செயல்பட விதிக்கப்பட்ட கம்யூனிஸ்டுகளும் கூட இதற்கு விதிவிலக்கில்லை. இதிலுள்ள ஒரே பலன் முன்பு ஒற்றைக் கட்சி ஆட்சியின்போது பல கட்சிகள் ஓரங்கட்டப்பட்டன; அல்லது உறிஞ்சப்பட்டன. இன்று கூட்டணி அரசியலில் அவை வலுவறிந்து கவனிக்கப்படுகின்றன என்பதுதான்.

இவ்விதழில் வெளியாகியுள்ள கடிதங்கள் எழுப்பியுள்ள சில புள்ளிகளுக்குக் குறிப்பெழுதவே இந்த இடத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள எண்ணினேன். முழுமையாக நிறைவேற்றவில்லை. மீண்டும் பேச பின்னொரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்குவோம்.

'கருணாநிதி, தலித் புறக்கணிப்பு அரசியல்தான் நடத்து கிறார்' என்று அதன் உள்முகம் போகாமல் அவசர அவசரமாக ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தருவதென்பது ஒரு கடுமையான தாக்கு தலை முன்னெடுப்பதற்காகக் கள்ளப் பணம் கொடுத்துக் கையகப்படுத்தும் போலி உரிமம் போல இடைநிலை சாதி மனிதர்கள் பெரும் பாலோரிடம் செயல்படுகிறது. அவர்களில் மணிமாறனும் பொதியவெற்பனும் நயத்தக்க நாகரிகம் தெரிந்த மேம்பட்ட உதாரணங்கள்தாம். ஆகவே நம் பதிலைப் பொதுத் தளத்துக்கானதாய்ப்பார்க்க வேண்டும்.

மணிமாறன் தலித் தலைவர்கள், அமைப்புகள் பற்றிக் கேள்வி எழுப்புகிறார். தன் நல்லெண்ணத்தையும் விவரிக்கிறார். அவர் அருவருக்கிறாற்போல கண்ணப்பன் வேண்டாம். ஜார்ஜ் பெர்ணாண்டஸ் வேண்டாம். வேறு யாரோடு சேரலாம்? யாரை அழைக்கலாம்? நுணுகி நுணுகிப் பார்த்தால் மிஞ்சுவது என்ன?

அம்மணமாய் நிற்கும் இடைநிலைச் சாதிகள் தலித்துகளைப் பார்த்துக் கோவணம் கட்டவில்லை என்று குறை சொல்கிற கதைதான் இது.

மேலும், தலித்துகளை சமூக மனிதர்களாய் ஏற்று சமத்துவம் காட்ட மறுக்கும் சாதி மனிதர்கள்தாம் விமர்சனம் செய்யும்போது மட்டும் அவர்களை அப்பழுக்கற்ற லட்சிய மனிதர்களாய் கற்பித்துக் கொண்டு கீழே தள்ள முற்படுகிறார்கள். தலித்துகளுக்குள்ள வாய்ப்புகள், வசதிகள், இருப்புகள், எதிர்ப்புகள் பற்றி எளிய கணக்கு கூட அவர்களிடம் இருப்பதில்லை.

ஐந்து லட்சம் தலித் மக்களை ஒன்றுதிரட்டி மேலத்தில் மாநாடு நடத்தினார் திருமாவளவன். ஊடகங்கள் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. பெர்ணாண்டஸ் பங்கெடுக்காமல் இருந்திருந்தால் அந்தமாநாடு பற்றிய கூட்டலும் அதன் படமும் கூட இடம் பெற்றிருக்காது. சிதம்பரத்தில் இரண்டாம் இடத்தைப் பிடித்திருக்கிறார் திருமாவளவன். அவர் தேர்தலில் நின்றது மக்கள் மனதில் தொடர் குறிப்பாக பெர்ணாண்டஸ் கலந்துகொண்ட தேர்தல் பிரச்சாரம் மூலமாகத்தான் நினைவு கூறப்பட்டது. அவர் கிறிஸ்துவப் பார்ப்பனராகவே இருக்கட்டும். இங்குள்ள சைவ, வைணவ, இந்து, தமிழ் திராவிடர்களின் பங்களிப்பென்ன? இத்தகைய சூழலில் விழுமியங்களைப் பற்றிக் கொண்டு அழிந்து போக வேண்டும் என்று சாபம் கொடுப்பது நட்புணர்வின் அடையாளமாகுமா, சொல்லுங்கள்?

தலித் தலைவர்கள் செயல்படுவதெல்லாம் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்றப்பட்டது என்பதில்லை இதன் பொருள். ஒரு பீச்சக் கைக்காரன் இன்னும் நடக்கவும் உண்ணவும் பழகாத குழந்தை தன் இடக் கையை வாயில் வைத்ததை அருவருப்பாகப் பார்த்து விமர்சித்தால், அதுதான் தலித்துகளுக்கெதிரான விமர்சனமும் அல்லவா. கரிசனமும் அணுசரணையும் கொண்டு பேசலாம்தான். ஆனால் இச்சமூகத்தில், இந்த ஜனநாயகத்தில் அவர்கள் தங்களையும், தங்கள் நோக்கங்களையும் தக்கவைத்துக் கொள்ள எப்படியெல்லாம் செயல்படலாம், சொல்லுங்கள். ஒரு சகோதரனாக அவர்கள் கையைப் பற்றிக்

கொண்டு சொல்ல வேண்டும். அல்லாதவர்கள் சூத்தை யும் வாயையும் மூடிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பெரியாரியல்வாதி என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறோம். பெரியாருடன் இன்னும் நெருங்கி நிற்கக் கற்க வேண்டாமா? இல்லையெனில் பெரியாரைத் தூற்றுக்கிறோம் என்பதன்றி வேறாகுமா?

முகத்திலறைகிறது உண்மை. காறியுமிழ்கிறது நிலைமை. நாம் மனிதர்களாயிருக்க வேண்டும். சாதிக்காரனாக அது சாத்தியமாகுமா, சொல்லுங்கள்.

ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன்.

சென்ற இதழிலும் இந்த இதழிலும் வெளியாகியுள்ள கவிஞர் விக்ரமாதிய நம்பியின் "இன்றைய கவிதை" யைப் படித்தீர்களா? இந்தப் பக்கத்தை அவரிலிருந்து தொடங்கத்தான் எண்ணினேன். அவர் மொழி மீது மயக்ககுற்றுத்தான் அதை அனுபவித்துப் படித்து வெளியிட்டேன். பாவி, என்னமாய்க் கவிதையை ரசிக்கிறார்! ரசிக்கச் சொல்கிறார்!

ஆனால் எனக்கு இன்னொன்றும் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. விக்ரமாதிய நம்பிக்கு ரசிப்பதற்கு ஒரு தலித் கவிதைகூடக் கிடைக்கவில்லை! எவ்வளவு பெரிய கொடுமை! தலித் இருப்பையே, ஒரு பதினைந்தாண்டு கால சமூகத்தளம்பலையே கண்டுகொள்ளாத, பொருட்படுத்தாத வரலாற்று மௌனம்! நம்பி வருத்தப்படக்கூடாது. அவர் சுட்டக் கிடைத்த ஒரு புள்ளிதான். தமிழ்ச் சமூகம் பரந்து கிடக்கிறது. பொருட்படுத்தல் ஏதுமின்றி. இந்தக் கங்குகரை காணாத இருட்டடிப்புக்குள்ள்தான் தலித்துகள் தங்கள் விடுதலையை அடைகாத்துப் பொரித்தெடுக்க வேண்டியுள்ளது.

கடைசியாக, இந்தத்தலைப்பைப் பற்றியும் சொல்லிவிட வேண்டும். சாதி ஆசாரம் பார்க்கும் சாதிகளைத் தமிழ்ச் சாதிகள் என்றும் சாதி இழிவைச் சுமக்கும் சாதிகளைத் தலித் சாதிகள் என்றும் பாருபடுத்துகிறேன். சில சாதிகள் தலித் சாதியாகவும் தமிழ்ச் சாதியாகவும் நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போல் செயல்படும். உதாரணமாக, சக்கிலியர்களுக்குப் பள்ளர்கள், பறையர்கள், தமிழ்ச் சாதிக்காரர்கள். பறையர்களுக்குப் பள்ளர்கள் தமிழ்ச் சாதிக்காரர்கள். வண்ணார்களுக்கு இம்மூன்றுமே தமிழ்ச்சாதிகள். இம்மூன்று சாதிகளுக்கும் பிற சாதிகள் அனைத்தும் தமிழ்ச்சாதிகள்தாம். தமிழ்த் தேசியம் சாதிகளின் மறுகட்டமைப்பை எவ்வாறு செய்ய உத்தேசிக்கிறது என்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டும்.

(தலித் முரசு, மே, 2004 இதழில் ஒரு பதிவு வந்துள்ளது. 'துடி' இயக்கமும் ஆதித்தமிழர் பேரவையும் இணைந்து நடத்திய 'தலித் இளைஞர்கள் கல்வி விழிப்புணர்வுப் பட்டறை'யில் அருந்ததியர் துயரங்கள் தொடர்ந்து முன்வைக்கப்பட்டபோது இளைஞர் ஒருவர் 'இது தலித் இளைஞர் விழிப்புநிலைப்பட்டறையா? அல்லது அருந்ததியர் விழிப்புநிலைப்பட்டறையா? என்று கேட்டாராம். சாதி சகிப்பின்மையின் வெளிப்பாடு. தய. கந்தசாமியும் அதியமானும் அவரைக் கண்டித்துள்ளனர்.)

மு.இரா. முருகனின்

மல்லிகா டீச்சரும் மகாலிங்கம் பாடலும்

இந்த வாய்க்காலில் கால்களை நனைத்தபடி எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் கரையில் உட்கார்ந்திருக்கலாம். அலுப்பே தெரியாது. கிழக்கில் அடிவானம் வரை பச்சைப் பசேல் என விரிந்து கிடக்கும் செழிப்பான வயல்வெளி. வாய்க்காலுக்கு மேற்புறத்தில் தென்னையும் வாழையும் கலந்து கிடக்கும். சுடுகாடு மொத்தத்திற்கும் கிளை பரப்பிப் படர்ந்து நிற்கும் ஆலமரம். அதனடியில் ஈஸ்வரன் கோயில். ஆலமரத்தில் பழங்கள் இருக்கும் காலத்தில் கிளிக்கூட்டமும் குருவிக் கூட்டமும் சொல்லி மாளாது. ஒவ்வொன்றையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். சாயங்கால நேரத்தில் வீசும் காற்றை அனுபவிப்பதற்கென்றே இந்த இடத்திற்கு நாங்கள் வருவதுண்டு. நேரம் போவது தெரியாமல் பேசிக் கொண்டிருப்போம்.

அன்று கொஞ்சம் முன்னதாகவே அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறி வரும்போதுதான் இலத்தீப் வாத்தியார் சொன்னார்:

“நானைக் காலைல ஒரு எட்டு மணிக்கு பள்ளிக் கூடத்துக்கு வந்திருங்க. ஒரு வேல இருக்கு.”

தலையாட்டிவிட்டு நடந்தேன். இருட்டிவிட்டதால் நண்பர்களை அனுப்பியபின் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

சாப்பிட உட்காரும்போது அம்மா சொன்னார்:

“லத்தீப் வாத்யாரு வந்தார்ப்பா. ஒருபடி அரிசியும், எட்டணாவும் குடுத்து விட்டேன்.”

மெளனமாகச் சாப்பிட்டு முடித்தேன். பாவம். எனக்கு அறிமுகமான நாள் முதல் இன்றுவரை இலத்தீப் வாத்தியார்வறுமையில்தான் கிடக்கிறார். நேரத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் இரவே அவரைச் சந்திக்கச் சென்றேன்.

“வாங்கதம்பி. விஷயம் ஒண்ணுமில்ல. மல்லிகா டீச்சரக் காலைல பாருங்க. ஏதோ பாட்டு வேணுமின்னாங்க. எனக்கு ஒங்க நெனப்பு வந்துச்சு.”

“பாக்குறேன்சார்.” சொல்லிவிட்டுக்கிளம்ப எண்ணினேன். அதற்குள் அவருடைய தேவை எதுவு முண்டா என்றும் கேட்டுவிட நினைத்தேன். இருந்தாலும் காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டு வெளியேறினேன்.

எட்டாம் வகுப்பு வரை உள்ள பள்ளிக்கூடந்தான். நகரத்தில் உள்ள பள்ளிக்கூடம் இந்த அளவுக்கு இடவசதியுடன் இருக்குமா எனத் தெரியவில்லை. ஒருமுறை திண்டுக்கல்லில் உள்ள சாமியார் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். கட்டிடம் ரொம்ப உயரமாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. ஆனால் முன்புறம் இடவசதி குறைவாகவே

இருந்தது. கம்பத்தில் இருந்த பள்ளிக்கூடம் இதை விடப் பெரிதாகவே இருந்தது. எங்கள் பள்ளிக் கூடத்தைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலான வாத்தியார்கள் வெளியூர்களிலிருந்து வந்து போகிறவர்கள்தான். ஐயர் வாத்தியார் பரம சாது. டீச்சர்களைப் (அப்போதெல்லாம் Teacher என்ற சொல்லுக்குச் சரியான பொருள் தெரியாது. டீச்சர் என்றால் ‘பெண்பால்’ என்றும், வாத்தியார், சார் என்றால் ‘ஆண்பால்’ என்றும் நினைத்துக் கொண்டோம்!) பொறுத்தமட்டில் நல்லம்மானும், மரியமும் கலகலப்புக்குப் பேர்போனவர்கள். நல்லம்மாள் சத்தம் போட்டுப் பேசுவார். சிரித்தாலும் அப்படித்தான். நல்லகட்டையான உடம்பு. ஆனாலும் மரியம் அப்படி இல்லை. நல்ல உயரம். ஒடிசலான உடம்பு. பச்சை நிறத்தில் சிவப்புக்கரை போட்ட புடவையைத்தான் பெரும்பாலும் உடுத்தி வருவார். கையில் எப்போதும் குடை இருக்கும். இவர்களைத் தெரிந்த அளவிற்கு மல்லிகா டீச்சரை எனக்குத் தெரியாது. இவ்வளவுக்கும் அவர் எங்கள் ஊரில்தான் இருந்தார். அவரது கணவரும் எங்கள் பள்ளியிலேயே வாத்தியாராய் இருந்தார். இவருக்கும், ரங்கசாமி வாத்தியாருக்கும் ஒத்து வராது.

வகுப்பில் புத்தகப் பையை வைத்துவிட்டு மல்லிகா டீச்சரைப் பார்க்கக் கிளம்பினேன். பள்ளிக்கூடக் கட்டிடம் ‘ப’ வடிவில் இருந்தது. முன்புறம் காகிதப்பூக்கொடி அடர்த்தியாகப் படர்ந்திருந்தது. நெல்லி மரத்தில் காங்கள் கொத்துக் கொத்தாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கட்டின் அருகில் இருந்த பப்பாளி மரத்தில் பழங்கள் நிறைய இருந்தன. மல்லிகா டீச்சர் இருக்கும் இடத்தை விசாரித்துச் சென்றேன்.

இன்னும் வகுப்பு ஆரம்பிக்கவில்லை. அதற்கு நேரமிருந்தது. ஐந்தாம் வகுப்பு ‘அ’ பிரிவில் மல்லிகா டீச்சர் இருந்தார். நேரே அவரிடம் சென்று விவரத்தைச் சொன்னேன்.

“கடசியில நீதானா அந்தப் பையன்! சரி. ட்ரில் பிரியட்ல வந்து என்னப்பாரு. நாம் கொஞ்சம் பேசலாம்,” என்று சொல்லி முடித்தார். நான் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நல்ல சிவப்பு நிறம். நெற்றியில் பெரிய குங்குமப் பொட்டு வைத்திருந்தார். ஒற்றை மூக்குத்தி பார்க்க அழகாயிருந்தது. கையில்தமிழ்ப் புத்தகம்.

“வாறேன் டீச்சர்,” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியில் வந்தேன்.

அந்த வகுப்பிலிருந்து நான் வெளியில் வந்ததைப் பார்த்த நண்பர்கள் காரணத்தை அறிய ஆவலாய் இருந்தனர். அவர்களிடம் விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

வகுப்புகள் தொடங்குவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரம் இருந்தது. இலத்தீப் வாத்தியாரைச் சந்தித்து

மல்லிகா டீச்சர் இந்த அளவுக்கு உணர்ச்சி வசப்படுவார்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இதற்கான காரணத்தைச் சகுந்தலா சொன்னபோது அதிர்ந்து போனேன்!

விவரம் சொன்னேன். அவர்தான் சொன்னார்:

“இந்த வருஷக் கடைசில நடக்க இருக்கிற மாணவர் மன்றத்துலயும், ஆண்டு விழாவலயும் ஒரு கோலாட்ட நிகழ்ச்சி நடத்தப் போறாங்க. அதுக்கு ஒரு பாட்டு வேணும். அதுக்குத்தா ஒங்களைக் கூப்பிட்டது.” அவர் சொல்லி முடிக்கவும், வகுப்புகள் தொடங்கு வதற்கான மணி அடிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

இடைவேளையின்போது நண்பர் களிடம் சொன்னேன். இதுபற்றி அவர் களுக்கு ஏற்கனவே தெரியும்போலிருக்கிறது. நிறையச் செய்தியை அவர்கள் சொன்னார்கள்.

குணசேகரன் எனும் பையன் என்னைப் போலவே மிக நன்றாகப் பாடக்கூடிய வன். அவனை அழைத்து மல்லிகாட்சர் பாடச் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறார். அவனும் அவனுக்குத் தெரிந்த பாடல் களைப் பாடியிருக்கிறான். எதிலும் டீச்சர்திருப்தி அடையவில்லை. மேலும் கீச்சக் குரலாக இருந்ததாகவும் டீச்சர் சொன்னாராம். அதன் பின்னர்தான் என்னைக் கூப்பிட்டது.

குணசேகரன் ஆறாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். நல்ல உயரம். அவனுடைய சொந்த ஊர் போடிக்குப் பக்கம். பிழைப்புக்காக இந்த ஊருக்கு வந்த வன். அவனுடன் அவனுடைய அம்மா மட்டும் இருந்தார். கொஞ்சம் திமிர் பிடித்தவன். காங்கிரஸ் கட்சி என்று சொல்லிக் கொள்வான். இதனால் என்னுடைய நண்பர்கள் பலருக்கும் அவனைப் பிடிக்காது.

அன்று ‘விளையாட்டு மணி’ நேரத்தில் குணசேகரனைச் சந்தித்தேன். என்னுடன் பேசுவதற்கே அவன்தயாராக இல்லை. இருந்தும் அவனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி அவன் பாடிய பாடல்களின் விவரங் குறித்துக் கேட்டேன். வேண்டா வெறுப்புடன் சொன்னான். அவன் சொன்ன பாடல்கள் எல்லாம் ஒரு நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்கான பாடல்களாக இல்லை. நேரமாகிவிட்டதால் நேரே மல்லிகாட்சர் இருந்த வகுப்புக்குச் சென்றேன். அவரும் சில பெண்களும் அங்கே இருந்தார்கள். அந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் வெவ்வேறு வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒரு பெண் என்னுடன் எட்டாம் வகுப்பில் படிக்கும் சகுந்தலா! என்னைப் பார்த்ததும் நேரே விசயத்துக்கு வந்துவிட்டார்.

“ஒன்னப் பத்தி சகுந்தலா நெறயச் சொல்லி இருக்கா. நல்லாப் பாடு வியாமே!”

“சுமாராப்பாடுவேன் டீச்சர்.”

“இப்ப ஏதாச்சும் ஒரு பாட்டுப் படிக்கிறாயா?”

பேசாமல் அப்படியே நின்றிருந்தேன்.

“கூச்சப்படாமப்பாடு.”

அப்போதும் தரையைப் பார்த்தபடியே நின்றிருந்தேன்.

“டீச்சர்... பிடிச்ச பாட்டு ஒண்ணு இருக்கு. அதப்பாடச் சொல்லுங்க.”

சகுந்தலா சொன்னான்.

“என்ன பாட்டு?”

“சொன்னது நீதானா...”

“அந்தப்பாட்டப்பாடுறயா?... பாடு.”

இரண்டு நிமிட இடைவெளி கொடுத்து அந்தப்பாடலைப் பாடினேன்.

“இன்னொருகைகளிலே...”

யார், யார் நானா...” என்ற வரிகளில் அந்தப்பாடகி கொடுத்திருந்த உயிர்ப்பை மிகச் சிரமப்படும், அனுபவித்தும் பாடினேன். பாடி முடித்ததும் யாரும் யாருடனும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. அந்த இடமே அமைதியாகப் போயிருந்தது. டீச்சர் உணர்ச்சி வசப்படும் கண்களை மூடியபடியே இருந்தார். எவ்வளவு நேரம் அங்கேயே நிற்பது எனத் தெரியவில்லை. கண்களை முந்தானையில்துடைத்தபடியே பேசினார்.

“நாளைக்கி சனிக்கெழுமதான. ஒரு ரெண்டு மணியப்போல இங்க வந்துரு. எல்லா விசயத்தையும் அப்பப் பேசிக் கலாம்.”

“சரிங்க டீச்சர்.”

மல்லிகாட்சர் இந்த அளவுக்கு உணர்ச்சி வசப்படுவார்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இதற்கான காரணத்தைச் சகுந்தலா சொன்னபோது அதிர்ந்து போனேன்! சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் அவர் நினைத்த வாழ்க்கை அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை; அவ்வளவுதான்.

சனிக்கிழமை; நேரத்திலேயே மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு பள்ளிக் கூடம் சென்றேன். நண்பர்கள் சிலரும் என்னுடன் வந்தார்கள். பள்ளிக்கூடம் திறந்திருந்ததே தவிர வேறு எவரையும் காணவில்லை. வாழைத் தோட்டத்திற்குள் நுழைந்து ஈரமில்லாத இடமாகப் பார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டோம். தூரத்தில் முனியாண்டி அண்ணன் இருப்பது தெரிந்தது. முன்வாசல் வழியாக இலத்தீப் வாத்தியார் பல்லைக் குத்திக் கொண்டே வந்து கொண்டிருந்தார். அவரும் எங்களைப் பார்த்துக் கைய

சைத்துக் கொண்டு வந்து எங்களுடன் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“என்ன தம்பி, பாட்டெல்லாம் தயாராயிருச்சா?”

“இல்லங்கசார். என்ன பாட்டு வேணும், எப்பப்பாடணங்குறதப் பத்தி எல்லாம் டீச்சர் எதுவுமே சொல்லலீங்களே”.

“தம்பி, கோலாட்டத்துக்கு ஏத்தமாதிரி சும்மா ஜல்ஜல்லுன்னு வர்ற மாதிரி பாடணும். அதுக்கேத்த மாதிரி ஒரு பாட்டு தயார் பண்ணிக்கங்க. ‘சாந்துப் பொட்டு தளதளக்க’ ஒத்து வருமா பாருங்க!”

“இல்லங்க சார். அது ஒத்து வராது. வேண்ணா இப்பப் பாடிக் காட்டுறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப் பாடலை மிகுந்த உற்சாகத்துடன் பாடினேன்.

‘சாந்துப் பொட்டு டக்டக்டக்

சந்தனப் பொட்டு டக்டக்டக்

“இல்ல தம்பி, ரொம்பப் பிசிறு தட்டுது.”

“டீச்சர் வரட்டும் சார்..” என்று சொல்லிக்கொண்டே வாசற் பக்கம் பார்த்தேன். டீச்சரும் நாலைந்து பெண்களும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். கடுமையான வெயில்.

எங்களை நோக்கியே டீச்சர் வந்து கொண்டிருந்தார். அருகில் வந்ததும் கையில் இருந்த குடையை மடக்கிக் கொண்டே, “தீயாக் கொதிக்குது சார் வெயிலு,” என்று இலத்தீப் வாத்தியாரைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னார்.

“அதனாலதான் டீச்சர் இங்கயே ஒக்காந்துட்டோம்,” என்றார் இலத்தீப் வாத்தியார்.

அப்புறம் ‘உள்ள போகலாம்’ என்று டீச்சர் சொன்னதும் எல்லாரும் எழுந்து பெரிய இடவசதி கொண்ட நான்காம் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தோம். கீழே போடப்பட்டிருந்த பெஞ்சுகளில் வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டோம். டீச்சர் தான் முதலில் பேசினார்.

“நல்லாக் கேட்டுக்க. இந்த வருஷக் கடசில நடக்க இருக்கிற மாணவர் மன்றத்துலயும், ஆண்டு விழாவலயும் ஒரு கோலாட்டம் நடத்தலாமுன்னு இருக்கோம். அஞ்சு பொண்ணுகள இதுக்குன்னு தயார் பண்ணிட்டோம். பாட்டு மட்டும் சரியா அமஞ்சிட்டா ஒத்திகைய ஆரம்பிச்சுரலாம்,” என்றார்.

அவர் சொல்லி முடித்ததும் ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொரு பாடலைச் சொன்னார்கள். ‘சாந்துப் பொட்டு’ பாடலும் அதில் அடக்கம். ‘அது சரிவராது’ என்று இலத்தீப் வாத்தியார் சொன்னார்.

நான் பாடலை ஆரம்பித்ததும் ஆட்டம் தொடங்கியது. பாதி ஆட்டத்தில் ஆடிக்கொண்டே மூன்று வட்டங்களாகப் பிரிந்தனர். இன்னொன்றையும் இப்போது கவனித்தேன். மூன்று வட்டங்களில் இருந்த பெண்களின் உடைகள் வெவ்வேறு நிறத்தில் இருந்தன. கோலாட்டத்தை ஒரேமாதிரி தொடராமல் சுற்றிச் சுற்றி அடித்து வந்தனர். குச்சிகளின் ஒலியும் ஒற்றையாக இல்லாமல் 'ஜல் ஜல்' என்று வந்தது. ஏற்கனவே நடந்த ஒத்திகையினின்றும் இது வேறுவிதமாக இருந்தது. பார்க்கப் புதுமையாக இருந்தது. ஒத்திகை முடிந்ததும் தலைமை ஆசிரியர் வெகுவாகப் பாராட்டினார்.

“ஒரு ஆர்மோனியமும், தபேலாவும் சேத்துக்கங்க டிச்சர். இவன் பாட்ட நிறுத்துறப்பல்லாம் அவங்க ஆட்டத்த நிறுத்த வேண்டியிருக்கு. ஆர்மோனியம் இருந்தா எடுவெளி இல்லாம தொடர்ச் சியா இருக்கும். தாஸ் கிட்டயும், இலத்தீப் கிட்டயும் கேட்டுப்பாருங்க,” என்றார்.

“சரிங்கசார்.”

ஒத்திகை தொடர்ந்து நடந்தது. இலத்தீப் வாத்தியாரும் சகுந்தலாவும் டிச்சருக்கு உறுதுணையாக இருந்தனர். மருநாள் மருத்துவமனைக்குச் செல்ல இருப்பதாக டிச்சர் சொன்னதும் அதை யாரும் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆட்டத்தின் உத்தி, உடைகளின் நிறம் ஆகியவற்றைப் பற்றி டிச்சர் எங்களிடம் விவரித்தபோது பிரமிப்பாக இருந்தது. உடைகள் விசயத்தில் எங்கள் அதிருப்தியைத் தெரிவித்தபோது அதைச் சரிக்கட்டுவதற்காகச் செய்ய இருந்த ஏற்பாடுகளையும் சொன்னார். எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டுப் பொறுப்பை இலத்தீப் வாத்தியாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மறுநாள் டிச்சர் மருத்துவமனைக்குப் போய்விட்டார்.

ஆர்மோனியப் பெட்டி தபேலாவுடன் இரண்டு பேர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்தார்கள். அன்று மாலை அவர்களுடைய இசைச் சேர்ப்புக்கு ஏற்ப என்னைப் பாடச் சொன்னார்கள். என்னுடைய குரல் அவர்களது இசைக்கு ஏற்ப இல்லை என்று ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டார். ஆனால் இலத்தீப் வாத்தியார் இதில் உடன்படவில்லை. பாடுவதற்கேற்ப இசையை மாற்றிக் கொள்ளச் சொன்னார். அவ்வாறு செய்ய இயலாதென்றால் ஆர்மோனியம் தேவையில்லை என்றும் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்துவிட்டார். வேறு வழி இல்லாமல் ஆர்மோனியக்காரர் ஒத்துக் கொண்டார்.

மருத்துவமனைக்குச் சென்று வருவதாகச் சொன்னவர் ஒரு வாரம் மருத்துவமனையிலேயே இருப்பதாகத் தகவல் வந்தது. இலத்தீப் வாத்தியாரும் தலைமை ஆசிரியரும் மருத்துவமனை சென்று வந்தார்கள். மாணவர் மன்ற நிகழ்ச்சிகளை ஒத்திவைத்து கோலாட்ட நிகழ்ச்சியை ஆண்டு விழாவுக்கு மாற்றிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார்கள்.

மருத்துவமனைக்குச் சென்றுவந்த இலத்தீப் வாத்தியாரிடமும், சகுந்தலாவிடமும் டிச்சரின் உடல்நிலை பற்றி விசாரித்தோம். அவர்களால் எதையும் சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அன்று மாலை நண்பர்களுடன் மருத்துவமனை செல்வதென முடிவு செய்தோம். ஐந்து கிலோ மீட்டர் நடந்துதான் போக வேண்டும்.

மருத்துவமனைக்கு வெளியில் இருந்த வேப்பமரங்களின் அடியில் பலர் கட்டில்களில் படுத்துக் கிடந்தார்கள். பணியாளர் ஒருவரிடம் விசயத்தைச் சொன்னோம். டிச்சர் இருந்த பகுதியை அவர்காட்டினார். ஆனால் வராந்தாவில் நின்றுதான் பார்க்க வேண்டுமென்றும், உள்ளே அனுமதிக்க மாட்டார்களென்றும் அந்தப் பணியாளர் சொன்னார். நாங்கள் அந்தப் பகுதிக்குச் சென்று வராந்தாவில் நின்று ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தோம். டிச்சரின் உறவுக்காரர் ஒருவரைப் பார்த்ததும் அந்தக்கட்டிலில் இருப்பவர்தான் டிச்சர் என முடிவு செய்தோம். கட்டிலின் இருபக்கமும் பாட்டில்களிலிருந்து மருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. எங்களுக்கு ஒரே குழப்பம். மருத்துவமனைக்கு வரும் போது அவரது உடல்நிலை நன்றாகத் தானே இருந்தது. எப்படி திடீரென இப்படி ஆனது? டிச்சரின் உறவுக்காரப் பெண் எங்களைப் பார்த்ததும் வெளியில் வந்தார். நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். எங்களுக்கு எதுவும் புரிந்த மாதிரியில்லை.

கடைசியாக டிச்சர் இறந்துபோன செய்தி எங்கள் தலையில் பாறாங்கல்லைத் தூக்கிப் போட்டதுபோல் வந்து சேர்ந்தது. ஒரு கனவுபோல் எல்லாம் நடந்து முடிந்தது.

ஒரு மாலை, வாய்க்கால் கரையில் சுடுகாட்டுக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்தோம். டிச்சரைப் புதைத்த இடத்தில் சிலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆலமரங்கள் வழியாகவும். நாவல் மரங்கள் வழியாகவும் இறங்கிவந்த காற்று வாய்க்காலில் தவழ்ந்து வந்து எங்கள் உடம்புகளில் படர்ந்தது. வயல்கள் பச்சை நிறம் பூசிக் கொண்டிருந்தன. எவ்வளவு நேரம் அங்கே

இருந்தோம் என்பதே தெரியாமல் மௌனமாக நடந்து வாய்க்காலைக் கடந்தோம். மனசு ரொம்பவும் கனத்துப் போயிருந்தது.

ஆண்டு விழா முடிந்ததும் தேர்வு தொடங்கிவிடும் என்ற எண்ணங்கூட எங்களிடம் இல்லை. ஆண்டு விழா விற்கான நிகழ்ச்சியில் மொத்த ஊரும் கலந்து கொள்ளும் என்பதால் தோரணங்களும், பந்தலுமாகப் பள்ளி புதுப் பொலிவு பெற்றிருந்தது. மாலை தொடங்கினால் முடிவதற்கு நள்ளிரவு ஆகிவிடும். பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் அலுப்புத் தட்டாமல் நடைபெறும். எப்படியும் அந்த ஆண்டின் மீதமுள்ள நாளைக்கு அதுதான் பேச்சாக இருக்கும்.

நிகழ்ச்சியைப் பற்றி விவரித்துவிட்டு இலத்தீப் வாத்தியார் இறங்கிக் கொண்டதும், மேடைக்குப் பின்புறமிருந்து ஆடிக்கொண்டே வந்த பெண்கள் பாம்புபோல் வளைந்து நெளிந்து வந்து வட்டமாக நின்றனர். இலத்தீப் வாத்தியார் 'ஒன் டீர்' என்று சொல்லவும் நான் பாட ஆரம்பித்தேன். ஆர்மோனியமும், தபேலாவும் இணைந்து ஒருசேரவர ஆட்டம் தொடங்கியது. பாடலைக் கொஞ்சம் 'உருட்டிப்' பாட வேண்டுமென்று சொல்லியிருந்ததால் அப்படியே பாடினேன். கோலாட்டம் 'ஜல் ஜல்' என்று உணர்ச்சிகளைக் கிளர்ச்சி கொள்ளச் செய்யும் வகையில் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆடிக்கொண்டே மூன்று வட்டங்களாகப் பிரிந்தனர். பச்சை, ஆரஞ்சு, வெள்ளை என தேசியக் கொடியின் நிறங்களில் பெண்களின் உடைகள் அமைந்து பார்ப்பதற்கே கொள்ளை அழகுடன் இருந்தது. பாடல் முடியும் போது, முதலில் வந்தது போலவே ஆடிக்கொண்டே மேடைக்குப் பின்புறம் சென்றனர். கடைசியாக இருந்த பெண்களில் இருவர் மட்டும் முகத்தை சோகமாக்கிக் கொண்டு, ஏதோ ஒரு செய்தியைக் கூட்டத்திற்குச் சொல்லும் பாவனையில் ஆடி அசைந்து முன்புறமாக நகர்ந்து வந்து, கைகளை வளைத்து வளைத்து ஆட்டி, கடைசியில் கைகளிரண்டையும் வானத்தை நோக்கி ஏந்தியபடி, வானத்தையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றனர். மொத்தக் கூட்டமும் விக்கித்து நின்றது!

'சிலுவை ராஜ் சரித்திரம்'

தணிக்கை செய்யப்படாத சுய அனுபவங்கள்

க. மோகனரங்கன்

'சிலுவை ராஜ் சரித்திரம்' என்ற இந் நாவல், இராமநாதபுரம் ஜில்லா, திருவில்லிப்புத்தூர் தாலுக்காவை சேர்ந்த புதுப்பட்டி என்னும் சிறு கிராமத்தில் ரோமன் கத்தோலிக் பிரிவில் பிறந்த சிலுவைராஜ் என்ற தலித் சிறுவனின் பார்வையில் இருந்து விவரிக்கப்படுகிறது. அவனுடைய சிறுபிராயம் தொடங்கி MA பட்டம் பெற்று சிறிது காலம் வேலையில்லாது உழல்வது வரையிலான சற்றேறக்குறைய 25 ஆண்டுகால வாழ்க்கையை நின்று நிதானமாகவும் அதே சமயத்தில் ஏராளமான தகவல்களுடன் விரிவாகவும் பதிவு செய்கிறது இந்நூல்.

இதை நாவல் என்று குறிப்பிடுவதைக் காட்டிலும் சுயவரலாற்றுத் தன்மை கொண்ட நினைவுப் பதிவுகள் என்பதாக அணுகுவது இன்னும் பொருத்தமாக இருக்குமென்று படுகிறது. அதே நேரத்தில், இந்நூல் வழக்கமான சுய சரிதைகளின் பாணியில் தன்னிலையில் நின்று கூறப்படாது யதார்த்தவாத நாவல் ஒன்றின் வடிவில் படர்க்கையிலிருந்து விவரிக்கப்படுவதையும், நாம் கவனத்தில் கொள்வது அவசியம். அவ்வகையில் சிலுவைராஜ் தன் வாழ்வனுபவங்களை குறிப்பிட்டதொரு கால இடைவெளிக்குப் பிறகு மீள்பார்வையாக நினைவுபடுத்திக் கூறும் இந்நூலிற்கு 'சிலுவைராஜ் சரித்திரம்' என்று பெயரிட்டிருப்பதற்கான முகாந்திரம் எதுவாகவிருக்கும் என்பதையும் இவ் விடத்தில் நாம் யோசித்துப் பார்க்கலாம்.

தமிழ் இலக்கிய விமர்சன அணுகுமுறைகளைத் தொடர்ந்து கவனித்து வருபவர்களுக்கு கடந்த பத்தாண்டுகளில் உருவாகி வந்திருக்கும் பிரபலமான கருதுகோள் ஒன்று மிகவும் பரிச்சயமானதாக இருக்கும். 'வரலாறு என்பது முழுமுற்றான உண்மை அல்ல. மாறாக அதுவும் ஒரு கற்பிதமே' என்பதே அக்கருதுகோள். வரலாற்றை எழுதுபவர்கள் அல்லது தொகுப்பவர்களின் பார்வை மற்றும் தேவைக்கேற்ப அச்சரித்திரம் முன்வைக்கும் உண்மைகளும் மாறுபடுகின்றன. ஒரு சரித்திரத்தில் முன்வைக்கப்படும் தரவுகளை மாத்திரமின்றி அவ்வாறு முன்னிறுத்திப் பேசப்படாது மெளன மாக்கப்பட்ட தரப்புகள் எவையென்

பதையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு வாசிக்கும்போதே, அதன் புனைவுத் தன்மையும், 'கற்பிதமும்' நமக்குப் புரியவரும் என்கின்றனர் இன்றைய சமூகவரலாற்று ஆய்வாளர்கள்.

நமது சமகாலத்தில் உதாரணங்களை முன்வைத்துப் பேசுவதென்றால் கோத்ராரியில் எரிப்பு சம்பவத்தையொட்டிய குஜராத் படுகொலைகள், தென் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த தாமிரபரணிப் படுகொலைகள் ஆகியவற்றை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். அச்சம்பவங்களை முன்னிட்டு நமக்குக் கிடைத்தவை பல்வேறு உண்மைகள். அரசாங்க அறிக்கைகள் அதிகாரபூர்வமாக அளித்த உண்மைகள் ஒருவகை. அரசியல்கட்சிகள், அவற்றின் சார்புள்ள செய்தித் தொடர்பு ஊடகங்கள் முன்வைத்த உண்மைகள் மற்றொரு வகை. நடுநிலையான பத்திரிக்கையாளர்களும், தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களும், மனித உரிமைக் காவலர்களும் முக்கியப்படுத்த விரும்பிய உண்மைகளோ பிறிதொரு வகையாயிருந்தன. மக்கள் தங்கள் மனஇயல்பிற்கேற்ப, தாங்கள் நம்ப விரும்புகின்ற உண்மைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடிய சாத்திய முடையதாக இருக்கிறது இன்றைய சூழல். 'யோசிச்சுப் பார்த்தா எல்லாமே மனுச இனத்தின் அந்புதமான கதை கட்டும் லீலைதான். மனுச இனத்தில் எந்த வர்க்கம் (அ) எந்த சாதி (அ) எந்த இனம் வலுவாக கதை கட்டுகிறதோ அதுதான் மேலே வரும்.' (பக். 489).

இது ஒருபுறம் இருந்தாலும் எழுதப்பட்ட ஆவணங்கள், அச்சிடப்பட்டு வெளியாகும் செய்திகள் ஆகியவை அனைத்துமே நடந்த உண்மைகள் என்பதாகவே வெகுகாலமாக நம்பி வரும் மரபில் வந்தவர்கள் நாம். நமது தொடக்ககால நாவல்களையே எடுத்துக் கொள்வோம். அது கற்பனையான பாத்திரங்களுக்கிடையில் நடைபெறுவதாயினும், உண்மையில் நடந்தது போலவே தொனிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்', 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' 'பத்மாவதி சரித்திரம்' எனப் பெயர்கள் இடப்பட்டிருக்க வேண்டும். உ.வே.சா.வின் பிரபலமான சுயசரிதை நூலுக்குப்

பெயர் 'என் சரித்திரம்'. இங்கு சரித்திரம் என்ற பதம் 'கற்பனை கலவாது நடந்ததை நடந்தபடி கூறுவது' என்ற அர்த்தத்திலேயே உபயோகிக்கப்படுகிறது.

அவ்விதத்தில் இந்நூலும் சிலுவை ராஜின் வாழ்க்கை சம்பவங்களை நினைவிலிருந்து நகலெடுத்து அவற்றை அப்படியே சித்திரப்படுத்துவதாக நகர்ந்தாலுமே கூட இது முழுக்கவும் ஒரு தனி மனிதன் சம்மந்தப்பட்ட நிகழ்வுகளாக மாத்திரமல்லாது அவன் பிறந்து வளர்ந்த சூழல், காலம், அவனைப் பாதித்த அரசியல், மத, கலாச்சாரப் பின்புலங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றிய விமர்சனபூர்வமான பதிவாகவும் விரிகிறது.

இங்கு சுய அனுபவங்கள் என்ற யதார்த்தத்தையும் தாண்டி நாவல் என்பதன் புனைவு அம்சம் உருவாவது, சிலுவை தன்னைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தைப் பார்க்கும் பார்வையிலிருந்துதான். அது சுயவிமர்சனமும் என்னும் ஒத்தோட, இயலாமையும் கரிப்பும் கொண்டதொரு நிதரிசனப் பார்வையாகும். சாதாரணமாக பிற சாதி எதையும் சேர்ந்த ஒரு சிறுவன் தன் வளர்ச்சியோடு காணும் உலகத்திற்கும், ஒரு தலித் சிறுவன் காணும் உலகத்திற்கும் ஒப்புமைகள் புறத்தோற்ற அளவில் மாத்திரமே இருக்க முடியும்.

சிலுவை வீட்டிலிருந்து வெளியே செல்லத் துவங்கும் நாளிலிருந்தே அவனது பள்ளி ஆசிரியர்கள், உடன்படிக்கும் சக மாணவர்கள், நகரத்தில் படித்து வேலைக்குச் செல்லுமிடங்களில் சந்திக்கும் நபர்கள், வழிபடச் செல்லும் கோவில்களிலுள்ள பாதிரிமார்கள் என எல்லோராலும் எல்லா இடங்களிலும் சாத்தியமான சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அவனது சாதி குறித்து நினைவூட்டப்படுகிறது. அந்நினைவூட்டல் அவன் ஒருபோதும் தாண்டமுடியாத அவனது சொந்த நிழலைப் போல, அவன் சாகும் வரையிலும் அவனைத் தொடர்ந்து வரும்.

உடன்படிக்கும் மாணவி ஒருத்தி தன்மீது ஈர்ப்புக் கொண்டிருப்பதாக உணரும் போது சிலுவையின் மனசாட்சி அவனிடம் கேட்கிறது 'நீ ரொம்பப் பெரிய புத்திசாலியாயிருக்கலாம். அறிவாளி

யாகக் கூடியிருக்கலாம். நல்லா டிரஸ் பண்ணலாம். சாதாரணமாகப் பேசலாம். நாலு பேரப் போல நாகரிகமா நடக்கலாம். நகைச்சுவையாய் பேசலாம். பாக்குறதுக்குப் பரவாயில்லன்னு சொல்ற மாதிரி இருக்கலாம்... எத்தனையிருந்தாலும் ஒம்பிறப்பை ஒன்னாலே தாண்ட முடியுமா? ஒன்னச் சாய்க்கிற துக்கு ஒம்பிறப்பு ஒண்ணேபோதும்டா. ஒன்னால என்ன செஞ்சிர முடியும்? நீ சபிக்கப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவன். நீ சாகுறவரை ஒம்பெறப்பு ஒன்னவிடாது. செத்த பெறகும் விடாது. ஒம் முதுகுக்குப் பின்னால் ஒன்னைப் பத்தி மத்தவங்கள் உச்சரிக்கத்தயங்குகிற ஒஞ் சாதிப்பேரு ஒண்ணு ஒட்டிகிட்டிருக்கே. அத அழிக்க முடியுமா?'' இந்த மன சாட்சியைக் கொலை பண்ணபலமுறை முயன்றும் சிலுவையால் முடியவில்லை.

இதை ஒரு தலித் நாவல் என்ற ஒற்றை அடையாளத்துடன் மட்டும் பொருத்திப் பார்க்கக் கூடாது என்றே எனக்குப் புகிறது. அப்படி செய்யும் பட்சத்தில் இதன் சமூக, அரசியல் பரிமாணங்களைத் தாண்டியும் இதில் உள்ளுறைந் திருக்கும் பிறநுட்பமான கூறுகள் அதிகமும் கவனம் பெறாமல் போய் விடவாய்ப்புகள் உண்டு. உதாரணமாக சிலுவைக்கும் அவன் தந்தைக்குமான உறவுச்சிக்கல் மிக ஆழமாகவும், நுட்பமாகவும் இந்நாவல் நெடுகிலும் உருவாகி வந்திருப்பதைக்கூறலாம். பிராய்டு, ஈடிபஸ் காம்ப்ளெக்ஸ் போன்ற பெயரடைகள் எதையும் உபயோகிக்காமலேயே அவ்வுறவின் அத்தனை முடிச்சுகளையும் வெகு யதார்த்தமாக சொல்லிச் செல்கிறார். அவ்விருவருக்கும் இடையிலான உறவை ஒரு வரியில் ஆசிரியர் தொட்டுக் காட்டி விடுகிறார். 'இந்த உலகத்தில் இல்லாத வழக்கமாக சிலுவை, தகப்பனார் காலமாகும்வரை அவன் வாழ்நாளில் ஒருதடவை கூட அவரை அப்பாண்ணு கூப்பிட்டதே கெடையாது.' (பக்.192)

இந்நாவலின் இன்னொரு முக்கியமான இழை இதன் முற்பகுதியில் விவரிக்கப்படும் சிலுவையின் பால்ய அனுபவங்கள். ஒரு முதிர்ச்சியடைந்த மனிதனின் ஆளுமைப் பண்புகளைத் தீர்மானிக்கும் கூறுகள் எவையெவையோ, அவை அனைத்துமே அவனுடைய பால்யகால அனுபவங்களிலிருந்தே உருக்கமாக வளர்கிறது என்கிறது நவீன உளவியல். அவ்வகையில் சிலுவையின் இளமைக்கால சேட்டைகளாக வரும் அவனுடைய விளையாட்டுகள், வேட்டைகள், ஊர் சுற்றல்கள், திருவிழா அனுபவங்கள், சிறுதிருட்டு, வாசிப்புப் பழக்கம், பாலியல் ஈர்ப்புகள் அனைத்துமே இப்பகுதியில் விலாவாரியாக சொல்லப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில்

முக்கியமானதொரு வேறுபாட்டையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். பெரும்பாலும் பிறசாதியைச் சேர்ந்த சிறுவர்களுக்கு வீடும், ஊரிலுள்ள சில பொது விடங்களும், குறிப்பிட்ட சில விளையாட்டுகளுமே அனுமதிக்கப்பட்டவையாக இருக்கும். அவர்களுடைய அனைத்து பொழுதுபோக்கு அம்சங்களும் புழக்க இடங்களும் வீட்டை மையமாகக் கொண்டவையாகவே இருக்கும். ஆனால் ஒரு தலித் சிறுவன் என்ற வகையில் சிலுவைக்கு வீடு என்பது உண்பதற்கும், உறங்குவதற்குமான சிறு இடம் மாதிரிமே. மற்றபடி அவன் சுதந்திரமாகத் திரிவதற்கான எல்லையற்ற வெளி உண்டு. அவனுடைய தோழமையும், விளையாட்டுகளும் வேட்டை, நீச்சல், மரமேறுதல், மலைவேறுதல், மீன் பிடித்தல் என இயற்கையின் சகலதளங்களுடனும் பின்னிப் பிணைந்த ஒன்றாகவே உள்ளது.

வரையறுக்கப்பட்ட புழங்குமிடங்களுக்குள் தங்களை அடைத்துக் கொண்டுவிடாமல், குழுவடன் ஒன்றி வாழும் இவ்வியல்பு காரணமாகவே தலித் மக்கள், தடையற்ற எளிய மனம் கொண்டவர்களாக, வாழ்வின் நிர்ப்பந்தம் குறித்து பெரிதாக எவ்வித புகார்களும் மற்றவர்களாக, இருப்பு குறித்து ஒருவித லௌகீக ஞானம் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். பிரதானமாக உடலால் வாழும் அவர்களுக்கு போதாமைகள் என்பது பொருளாதாரம் சார்ந்த தேதவிர, மனம் சார்ந்த பெரும் சிக்கல்கள் ஏதுமில்லை. துயரத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் அவர்கள் தனிமையில் அனுபவிப்பதில்லை. தள்ளிப்போடுவதுமில்லை. உணர்ச்சிகள் பெரும்பாலும் கூடிப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடிய ஒன்றாகவே அவர்களிடம் வெளிப்பாடு காண்கிறது.

இப்பின்னணியில் வைத்தே சிலுவையின் விட்டேற்றியான மனப்பாங்கையும், தன்னிருப்பை ஒரு பொருட்டாகவே மதியாத இவ்வுலகைக் குறித்த அவனது என்னலையும், அவட்சியத்தையும் நாம் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவனுக்கு சிறகு முளைக்கும் சில சந்தர்ப்பங்களிலுமே கூட அவன் பறக்க எத்தனிப்பதேயில்லை. ஏனெனில் தனது கால்களை தரையோடு சேர்த்துப் பிணைத்திருக்கும் சக்திகள் பற்றிய நிதர்சனம் கொண்டவனாகவே அவனிருக்கிறான். யதார்த்தத்தின் இந்தக் கசப்பிலிருந்து தன்னை மீட்டுக் கொள்ளும் விதமாகவே சிலுவையிடம் நகைச்சுவை தோன்றுகிறது. அந்த நகையுணர்வின் மூலம் அவன் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அனைத்து மதிப்பீடுகளையும் சற்றே கோணலாக்கிப் பார்க்கிறான்.

தவிரவும் இந்நாவலில் இடம் பெறும் கிறிஸ்துவ பின்னணியையும் ஒரு முக்கிய அம்சமாக சொல்லத் தோன்றுகிறது. அது கிறிஸ்துவமும், சிறுதெய்வ வழிபாடுகளின் மிச்சமும் ஊடாடிக் கலந்து உருவானதொரு மாறுபட்ட பண்பாடு ஆகும். முன்னொரு தலைமுறையில், வெள்ளைக்காரன் ஆட்சியில், முதன்மையாக சாலை வசதிக்காகவும், இன்ன பிற வாக்களிக்கப்பட்ட சலுகைகளுக்காகவும் வேண்டி, பாதிரிமார்களின் யோசனைப்படி சிலுவையின் முன்னோர்கள் ரோமன் கத்தோலிக்கப் பிரிவிற்கு மாறுகின்றனர். அம்மாற்றமானது உளரீதியாக அவர்களை சுய கௌரவமுடையவர்களாக உணர்ச்செய்திருக்கக் கூடும் என்றாலும் பிரச்சனை முழுமையாக தீர்ந்துவிடவில்லை. யேசு சபையிலும் அவர்களின் சாதியானது சமூக அந்தஸ்துப் படிநிலையின் கீழ் அடுக்கில்தான் அவர்களை வைத்திருக்கிறது. எனினும் சிலுவை மாதிரி சில தெறிப்பான இளைஞர்களின் உயர்கல்வி, வேலை, அதையொட்டிய பொருளாதார மேம்பாடு போன்றவை அம்மதமாற்றத்தை ஒட்டியே பரவலாக சாத்தியமாகியிருக்கிறது என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

கல்லூரிப் படிப்பின்போது கம்யூனிசத் தத்துவங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட சிலுவை பிற்பாடு நாஸ்திகனாகிவிட்ட போதிலும், அவனுடைய ஆளுமை வளர்ச்சியில், போர்டிங்கிலும், சர்ச்சிலும் பணியாற்றிய பாதிரிமார்களுக்கு கணிசமான பங்கு உண்டு. 'இந்து மதத்தை விடவும் கிறிஸ்தவ மதத்தில் மனுஷங்க பண்ணுவதற்கு ஏராளமான பாவங்கள் உண்டு' (பக்.214) என்று திரிங்கால் சீனியர் பேசிக் ஸ்கூலில் எட்டாங்கிளாஸ் படிக்கும்போதே ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்த அதே சிலுவைதான் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு நெகிழ்வோடு கூறுகிறான்: 'ஜீஸஸ் கிறைஸ்ட் மாதிரி அழகும், இரக்கமும் கொண்ட கடவுளையும், மனுசனையும் சிலுவை பார்த்தது கிடையாது. அவன் பிறகாலத்தில் எப்படியெல்லாமோ மாறிய போதும் கூட ஜீஸஸ் கிறைஸ்ட் அவன் மனசில் மரியாதைக்குரியவராகவே நீடித்தார்.' (பக்-295).

அதே சிலுவைதான் பிற்பாடு படித்து விட்டு வேலை கிடைக்காமல் உழன்று கிடந்து, வீட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டவுடன் துடுமென் ஒரு முடிவு எடுத்து இந்து மதத்திற்கு மாறுகிறான். தன்னை ஒரு கம்யூனிஸ்டாகக் கருதிக் கொண்ட சிலுவைக்கு மதரீதியான எந்தப் பிடிப்பும் கிடையாது. இந்த மறுமதமாற்றம் என்பதே அவனுடைய சுயத்திற்கு சம்பந்தமில்லாத ஒருபுறரீதி

யிலான அடையாள மாறுதல் என்பதாகவே அவன் கருதுகிறான். ஆனால் அம்மாறுதல்தான் அவனுடைய வாழ்க்கையை பிற்காலத்தில் லௌகீகமாக வெற்றியடையச் செய்திருந்தது.

இறுதியாக இந்நூலின் இன்னொரு தனித்தன்மையைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். தன்னளவில் வாழ்வு பற்றி ஒரு பரந்துபட்ட பார்வையும், விரிவான கேள்வியும், தெளிவான சுயமதிப்பீடுகளும் இல்லாத ஒருவர் சுய அனுபவங்களை முன்னிறுத்தி எழுத முற்படுவாரே யானால் அவரால் தனது சுயத்தின் பலவீனமான பகுதிகளை, புலன் சார்ந்த தடுமாற்றங்களை யெல்லாம் அவ்வளவு இயல்பாகப் பதிவு செய்ய இயலாது. அப்படிப்பட்ட பல சந்தர்ப்பங்களை எவ்வித மனத்தடையுமின்றி சிலுவையால் சகஜமாக நம்முடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. உதாரணத்திற்கு கல்லூரிக்குச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்து நிற்கும் தன் அம்மையை சகமானவர்களுக்கு நடுவே எதிர்கொள்ள வியலாமல் சிலுவை மனம் கூசுவதைக் கூறலாம். 'அசல் R.C. தெரு பொம்பளை கணக்கா சேல கட்டி கொண்ட போட்டு காதுலயும் மூக்கிலயும் ஒண்ணு மில்லாம நின்ன கோலத்தை பார்த்ததும் சிலுவைக்கு அவமானமாப் போச்சு... ஊர்ல பார்த்தபோது எப்பயும் போலத் தெரியும் அம்மை இப்ப மதுரையில் கூடத் தங்குகிற பசங்களுக்கு முன்னால வச்சுப்பார்த்தா பட்டிக் காட்டுப் பொம்பளை கணக்கா தெரிஞ்சா' (பக் 283-284). அப்பருவத்திற்கேயுரிய அத்தாழ்வு மனப்பான்மையை சிலுவையால் பிற்பாடு கூச்சமின்றி சொல்ல முடிவது அதையெல்லாம் சகஜமாகத் கருதி மீறி மேல் வந்துவிட்டதாலே எனலாம்.

அதுபோலவே இன்னொரு சமயத்தில் விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வரும்போது நடந்த சாதித்தகராறைக் கண்ட சிலுவை தன் மனசுக்குள்ளாகவே மறுகுகிறான்: 'இந்த ஊரில இருந்தா இப்படி எப்பவும் சாதிச் சண்டைதான். வெட்டுக்குத்து... போலீசுன்னு அசிங்கப்படணும். படிச்சு முடிச்சுட்டு அப்படியே வேலை சீலைன்னு அசுறார்ல போயி பொழைச்சுக்க வேண்டியதுதான். இனிமே இந்த ஊரு லாயக்குப்படாது'ன்னு ஒரு எண்ணம் அவனுக்குள்ள மெதுவாதலையெடுக்கிறது (பக்-340).

பறிதொரு இடத்தில் தன் பதின் பருவத்தில் ஏற்பட்ட பாலியல் ஈர்ப்புகள் பற்றிய ஒரு ஒப்புதல் வாக்கு மூலத்தைத் தருகிறான் சிலுவை. 'அந்தப் பருவத்தில் காதல் என்றாலே பாவாடை தாவணி போட்ட சிவப்பான சிறுமிகளை மனசில எப்பவும் நினைச்சு அசைபோடுதல் என்று அந்தமாகியிருந்தது. அந்தப் பருவத்தில் அவன் மனசுக்குள்ள வலம் வந்த சிறுமிகள் யாருமே அவஞ் சாதிக்காரிகளாக இல்லை. அவஞ்சாதிப் பொண்ணுகளை அவன் காதலிச்சதில்லை' (பக்-231).

இன்றைய தலித் இலக்கிய அரசியல் மதிப்பீடுகளின்படி பார்த்தால் அவை யெல்லாம் அசல் சந்தர்ப்பவாதங்களாகவே தோன்றும். ஆனால், அந்தந்த வயதிற்கேயுரிய சராசரி ஆசைகளுடனும், சிந்தனைகளுடனும் தான் வளர்ந்து வந்ததை எவ்வித விகல்பமுமில்லாமல் பதிவு செய்யக்கூடிய இந் நேர்மைதான் இந்நாவலுக்கு ஜீவனைத் தருகிறது.

நாவல் முழுக்கவும் பேச்சு மொழியிலே விவரிக்கப்படுவது அதற்கேயுரிய சாதக பாதகங்களை கொண்டுள்ளது. தனது அனுபவங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கில் தேர்ந்தெடுத்து தொகுப்பதன் வாயிலாக இன்னும் செறிவுபடுத்தப் பட்ட ஒன்றாக இந்நாவலை உருவாக்கியிருக்க முடியும் என்றாலும் அப்படியில்லாமல் வாசகனின் பகுத்துத் தொகுத்துக் கொள்ளும் திறன் மீது நம்பிக்கை வைத்து சகலத்தையும் எழுதியிருப்பது என்பது, சிலுவையே தன்னைப் பற்றி ஓரிடத்தில் கூறிக்கொள்வதைப் போல மழை பெய்யும்போது தெருவில் இறங்கி விளையாடுவதைப் போல வேடிக்கையாக வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொள்ளும் மனோபாவத்தின் காரணமாகவே எனலாம்.

(நாமக்கல் கூட்டத்தில் வாசித்த கட்டுரை)

புத்தக உலகம்

11. **சாவுக்கே சவால்** - விளாதிஸ்லாவ் தித்தோவ், தமிழில் : பூ. சோமசுந்தரம். விலை ரூ. 65, பாரதி புக் ஹவுஸ், டி-28, மாநகராட்சி வணிக வளாகம், பெரியார் பேருந்து நிலையம், மதுரை-625001.
- மனிதநேயத்தை உன்னதப்படுத்தும் அற்புதமான ருஷ்ய நாவலின் தமிழாக்கம் -
12. **இந்தியக் கதை வேதாந்தத்தின் கலாச்சார அரசியல்** - முத்துமோகன், விலை ரூ.5, பாரதி புக் ஹவுஸ், மதுரை-625001.
- இந்துத்துவத்தின் பண்பாட்டு ஏகபோகத்தைப் பிளந்துகாட்டும் கட்டுரை நூல் -
13. **தலித் விடுதலையும் கிரித்துவமும்** - வி.டி. ராஜசேகர், தமிழில் : அரசமுருகு பாண்டியன், விலை ரூ.15/- அமுதம் வெளியிட்டகம், டி-28, மாநகராட்சி வணிக வளாகம், பெரியார் பேருந்து நிலையம், மதுரை-625001.
- தலித் விடுதலைக்குக் கிரித்துவம் ஆற்ற வேண்டிய பணி பற்றிக் கூறும் கட்டுரை நூல் -
14. **பெயற்சொல்** - தேவேந்திர பூபதி, விலை ரூ.40/- அட்சரம், எண்.பி2, முதல் தளம், நாலாவது தெரு, முதல் செக்டார், கே.கே. நகர், சென்னை-600078.
- பெயற்சொல்லா, பெயர்ச் சொல்லா என்று கேள்வி எழாத இளம்பருவ உணர்வுகளில் முகிழ்த்த கவிதைகளின் தொகுப்பு -
15. **சி. கனகசபாபதி கட்டுரைகள்** - கவிதை: மரபும் புதுகம் - தொகுப்பாசிரியர் : காவ்யாசண்முகசுந்தரம், விலை ரூ.140/- காவ்யா, சென்னை-600024.
- புதுக்கவிதையின் பரிணாமங்களைப் பேசும் கட்டுரைத் தொகுப்பு -
16. **எட்டாவது பிறவி** - திலக பாமா, விலை ரூ.45, காவ்யா, சென்னை-600024.
- அடக்கு முறைக்கெதிராக மனிதக் குரலாகப் பதிவாகும் 69 கவிதைகளின் தொகுப்பு -
18. **ஆர்.எஸ்.எஸ். பரிவாரத்தின் ஆரிய - பார்ப்பன சாம்ராஜ்யக் கனவை தகர்த்தெறிவோம்!** நன்கொடை ரூ.10, ம.க.இ.க. மற்றும் தோழமை முன்னணிகளின் வெளியீடு. தொடர்புக்கு: இரா. சீனிவாசன், 4, 5 ஆவது தெரு, செகந்நாதபுரம், சேத்துப்பட்டு, சென்னை-600031.
- "காக்கி அரை நிஜாரும் தடிக்கம்பும் வைத்திருப்பவன்தான் ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரன் என்று எண்ணுவதோ, பூணூல் அணிந்தவன் மட்டுமே பார்ப்பான் என்று கருதுவதோ, பிறப்பால் பார்ப்பனன் மட்டுமே ஆர்.எஸ்.எஸ். வெறியளாக இருக்க முடியுமென்று நம்புவதோ ஏமாளித்தனம்" - என்னும் முகத்திலறையும் உண்மையை சகல பரிமாணங்களிலும் தொகுத்துப் பேசும் அரிய தொகுப்பு நூல் -

எஸ். ராமகிருஷ்ணனின்

நெட்டை 'நெடுங்குருதி'

பொ. வேல்சாமி

21ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கிய பின்பும் தமிழர்களில் சாகித்ய அகாதமி விருது சினிமாக்கவிஞர் வைரமுத்துவுக்குத் தான் கிடைக்கிறது. இதுபற்றி சில சிறுபத்திரிகைகளின் 'சீரியஸ்' எழுத்தாளர்கள் தங்கள் ஆதங்கத்தையும், கோபத்தையும் கூட வெளியிட்டுள்ளனர். தமிழர்களுக்குக் கலையின் மென்மையே தெரியாதா? இரண்டாயிரம் வருட இலக்கியப் பாரம்பரியம் இன்று இந்தியர்கள்முன் கூனிக் குறு குவது நியாயமா? என்றும் ஆவேசப்படுகிறார்கள். முதல் பார்வையில் இவற்றில் நியாயம் இருப்பதுபோல் படுகின்றது. ஆனால் சற்று நிதானித்து யோசிக்கையில் அந்த நியாயத்திற்கான இருப்பு விழுந்து நொறுங்கிவிடுகின்றது.

எனக்கும் அந்த அனுபவம் வாய்த்தது. தற்செயலாக என் கையில் இந்தக் கதை சிக்கியது. கடந்த பல மாதங்களாகக் கதைகள் படிக்க வாய்ப்பில்லாதிருந்த நான் இதனைப் புரட்டினேன். கொஞ்சம் படித்தேன். சுவையாக நகர்ந்தது.

தமிழ் மொழியைப் புதிதாகப் படிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருந்த ஐரோப்பியப் பாதிரிமார்களுக்கு இந்த மொழியைப் பயில்வதற்கான ஆர்வமூட்டுவது எப்படி என்ற கவலை ஏற்படுகின்றது. வீரமா முனிவர் ஒரு கதை வழியாகக் கூறலாம். கதை படித்தாற்போலவும் இருக்கும். மொழி அமைப்பையும் புரிந்து கொள்ளலாம்' என்று கருதி 'பரமார்த்த குருகதை' என்ற ஒரு கதையை எழுதுகிறார். இன்று படித்தாலும் சுவையுடனும் விறுவிறுப்புடனும் மனதில் மகிழ்ச்சித் துள்ளலுடனும் நம்மை ஈர்த்துச் செல்லும் பாங்குடையதாக அந்தக் கதை இருக்கும். வயது வித்தியாசமானவர்களுக்கும் சுவையில் மாற்றமிருக்காது. இதனால் இன்றும் உயிர்ப்புடன் உலாவரும் தமிழ் நூல்களில் தானும் ஒன்றாகி விட்டது 'பரமார்த்த குருவின் கதை'. எனினும் அதனை ஒரு படைப்பாக்கம் கொண்ட தமிழ்ச் சிறுகதையாக எவரும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

'ஆனால் வாழ்விருந்து உதிர்ந்து போன யாவும் கனவில் துளிர்ந்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. இப்போதும் பசுக்கள் கனவில் வருகின்றன. தானியக் குலுக்கைகளில் உள்ள எலியை விரட்டி

அலைகிறேன். இறந்து போய்விட்ட பலரும் பேசிக் கொள்வதற்கு எவருமின்றி காத்திருக்கிறார்கள். எனது ஊர் எதுவென பெயரைச் சொல்வதிலோ, அது எந்த இடத்தில் தகைவு கொண்டிருக்கிறது என்பதிலோ எந்த முக்கியத்துவமும் இருக்கப் போவதில்லை'' என்று முன்னுரையில் ஆசிரியர்கூறுவது விருந்து இந்த அனுபவம் தனி நபருடையதன்று. உலகளாவிய பொதுத் தன்மை கொண்டது. இந்தக் கதையின் ஊடாகப் பயணிக்கும் யாருக்கும் இவ்வனுபவம் மறுபடியும் துளிர்க்கும் என்று சொல்லாமல் சொல்லி நாவலின் கதையை வாசகர்களுக்கு நினைவூட்டுகின்றார். இந்த முன் நினைவூட்டலுடன் கதையுள் நுழையும் நாம் அந்த அனுபவத்தை அடைவதற்கான வாய்ப்பை நூலினுள் வழங்குகிறாரா ஆசிரியர்?

நாகு என்ற 11 வயது சிறுவனில் தொடங்கி, ஆதிலட்சுமி, நாகுவின் அம்மா, அப்பா, இரண்டு அக்காக்கள், தாத்தா, சிங்கி, காயம்பு போன்ற பாத்திரங்களுடன் வேம்பலை என்ற ஊரின் ஊடாக ஒரு கதையும், ரத்னாவதி, திருமால், ஜெயராணி போன்றவர்களை மதுரை போன்ற ஊரில் வைத்து ஒரு கதையும், மல்லிகா, பக்கிரிள் மனைவி, வசந்தா, ஜெயக்கொடி இவர்களை வைத்து ஒரு கதையுமாக, நடுவில் சில சிறுகதைகளையும் ஆங்காங்கே இணைத்து, ஒரு ரயில் இஞ்சினில் 4 தஞ்சாவூர் பெட்டிகள், 6 திருச்சி பெட்டிகள், 2 இந்தியன் ஆயில் டேங்கர்கள், 2 லக்கேஜ் பெட்டிகள் சேர்த்து ஒரு வண்டித் தொடரைப் போன்று உருவாக்கி, 'நெடுங்கதை' என்று பெயர்கொடுப்பதற்குப் பதிலாக 'நெடுங்குருதி' எனப் பெயரிட்டு வழங்கப்படுகிறது இக்கதை. இன்னொரு கோணத்தில் ஒரு மெகா டி.வி. சீரியல் தொடருக்குப் பொருத்தமானதாக, (உண்மையில் அதுதான் நடந்திருக்கும் என நான் நம்புகின்றேன்) புனையப்பட்டு, மெகா கதை என்பதற்குப் பதிலாக "நெடுங்குருதி" எனப் பெயரிட்டு, ஒரு சீரியல் நாவல் போர்வையில் (நடை அதற்கு உதவியாக உள்ளது) துணிந்து விற்பனைக்கு வந்துள்ளது.

வரலாற்று ஆசிரியனும், சுயசரிதை எழுதுபவனும் புகழடியாத வாழ்வின் ருட்பக் கூறுகளின் ஊடே நுழைந்து அவ்வாழ்வனுபவங்களை இறந்த

காலத்திலிருந்து - நிகழ்கால வாழ்வின் அனுபவமாக வாசகனுக்குப் படைத்தளிப்பவன்தான் படைப்பாளி. இந்த மாய சித்திர விளையாட்டுக்கான கருவியாக படைப்பாளி தன் வாழ்விருந்து பிறப்பெடுக்கும் அனுபவங்களை தன் மொழியின் ஆளுமையாகக் கைக்கொள்ளுகின்றான். கதை சொல்லியாகத் தன் பயணத்தை தொடங்குவன் அடுத்த கட்டத்தில் மொழியாளுமைப் பயிற்சியின் ஊடாக எழுத்தாளனாகி வரலாற்று அனுபவமும், தன் வாழ்வனுபவமும் மந்திரச் சொற்களாகக் கைவரப்பெற்று வாசகனை தான் அதுவரை காணாத உலகத்தில் சஞ்சரிக்க விட்டாலும், கண்ட உலகிலுள்ள மற்றவர்களின் வாழ்வை, சிந்தனையைத் தனக்காக உணரச் செய்பவனே படைப்பாளி ஆகின்றான்.

இந்தப் பயணத்தின் நடுவிலேயே கதை சொல்லிகள் சிலருக்கு, சமூக அங்கீகாரமும் புகழும் கிடைத்து விடுகின்றன. தமிழ்க் கதை சொல்லிகளில் சிலர் இத்தகைய அங்கீகாரத்தையும் புகழையும் பெற்றவுடனேயே தன் பயணத்தின் நடுவிலேயே இலக்கை அடைந்து விட்டதாக 'பிஞ்சில் பழுத்து' உதிர்ந்து விட்டனர். இதற்கு சரியான உதாரணம் ஜெயகாந்தன். தான் வாழும் காலத்திலேயே, வாசகர் மனதில் மரணித்து விட்டவர் அவர். மறைந்து பல்லாண்டு களாகியும் வாசகர்களின் மனதில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் டால்ஸ்டாய், தாஸ்தாவெஸ்கி, தாமஸ் மன் போன்றவர்கள். இவர்கள் கதை சொல்லியிலிருந்து படைப்பாளிகளாகத் தங்களை மாற்றிக் கொண்டவர்கள் எனலாம்.

ஒரு சிறுகதையாக உருப்பெற வேண்டிய கதையைக் கதை சொல்லி நாவல் உருவத்தில் காண விரும்பியதன் இறுக்கமற்ற பின்னல்தான் 'நெடுங்குருதி'. முன்னுரையில் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது போன்று படைப்பின் ஊடாக ஒரு சமூக அனுபவத்தை அளிப்பது என்னும் குறிக்கோளை நாவல் அடையவில்லை. ஏனெனில் கதையில் பெரும்பகுதிப் பக்கங்களில் பேசப்படுகின்ற ரத்னாவதி, திருமால் போன்ற பாத்திரங்களின் வாழ்க்கை என்பது முன் குறிப்பிட்ட சூழலுக்கு உள்ளளவும் தொடர்பில்லாத அந்நியத் தளத்தில் இயங்குகிறது. ஆசிரியர் இதனை இணைக்கும் சரடு

என்பது நாகுவிற்கும் ரத்னாவதிக்கும் ஏற்பட்ட ஒருநாள் தொடர்புதவிரவேறு சந்தர்ப்பங்கள் எதுவுமில்லை. கதையினூடான தர்க்கத்திற்குப் பொருந்தாத வகையில் திருமால் மார்க்சிய நூல்களைத் தன் நண்பனுடன் பயில்வது குறிப்பிடப்படுகிறது. பதினேழு, பதினெட்டுவயது இளைஞர்கள் 'குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு' நூலைப் படித்துப் புரிந்து கொள்வதாக எழுதுவது எந்த வகையில் உண்மையான அனுபவத்தின் பாற்பட்டது? இதற்கும் வேம்பர்களுக்கும் என்ன தொடர்பு?

இந்தக்கதையைப் படித்துச் செல்வோர் ஜி. நாகராஜனின் 'நாளை மற்றுமொரு நாளை' கந்தனை நாகுவின் வடிவிலும் 'குறத்தி முடுக்கு' தங்கத்தை ரத்னாவதியின் வடிவிலும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க முடியாது. தமிழ்ப் படைப்பாளர்களில் விபச்சாரத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்களின் குணாம்சத்தை எதார்த்தத் தளத்தில் வைத்துக் காட்டியவர் ஜி. நாகராஜன். இலட்சியவாத நோக்கில் காட்டியவர் ஜெயகாந்தன். ஜி. நாகராஜனைப் பின்பற்ற எஸ். ராமகிருஷ்ணன் முயன்றுள்ளார் என்று குறிப்பிடுவது அதீதமானதல்ல.

ஒரு நாவலை விமர்சிக்க முற்படுகையில், அதனை மூன்று முறைக்கு மேல் படிக்காமல் விமர்சிக்கத் துணியக் கூடாது என்று க.நா.சு. சொன்னதாக ஞாபகம். இந்தக் கதை ஒரு வாசிப்பிற்குத் தேறுமா? என்பது எனக்கு சந்தேகமாக இருக்கிறது. மூன்று தலைமுறைகள் காலத்திய மன அசைவுகளையும், அதன் விரிவான சமூகத்தையும், அதன் ஊடான கலாச்சாரத்தையும் வாசகனுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் மூலமாக, ஒரு கலையனுபவத்தை அவனுக்கு அளிக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு பொய்த்துப் போகின்றது. ஏனெனில் அதற்கான உழைப்பு எழுத்தாளனிடம் இல்லை. வெளிப்படையான காலக்குறிப்பு கதையில் குறிப்பிடப்படா விட்டாலும், மின்சார விளக்கு ஊருக்கு வருவது, டவுன்பஸ் வருவது போன்றவற்றால், 50, 60களுக்குப் பிந்திய தமிழகமும், அதற்கு முந்திய காலமாக வெள்ளையர் ஆட்சியின் ஒரு தலைமுறை காலமாக 20 ஆம் நூற்றாண்டின் கால்பகுதி கர்லமும் வாசகனுக்கு விளங்கி விடுகின்றது. கதையில் வேம்பர்கள் என்று சொன்னாலும் அவர்கள் மறவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற கள்ளர் சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினர் என்பது வெளிப்படையாகவே விளங்கி விடுகின்றது.

கதை நடக்கும் காலக்கட்டத்தில் இந்தச் சமூகம் மற்ற தமிழகத்தின் உயர்சாதியினரில், அக்கால கட்டத்தில் விழிப்

புற்று எழுந்த சாதியினராகிய நாடார்களுக்கும் (சிவகாசி கலவரம்) பின்னாளில் முதுகுளத்தூர் கலவரத்தில் பள்ளர் சாதியினருக்கும் எதிராக உசுப்பிவிடப்பட்டு, சண்டியர்களாக இனங் காணப்பட்டதும், இந்தப் பட்டம் தங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட கவுரவமாகக் கருதி மயங்கிய அந்த சமூக மக்கள், தங்களைக் காலத்தின் சூழலுக்கு ஏற்ப தகவமைக்கத் தவறி விட்டதும், அதன் விளைவாக சமூகப் பொருளாதார தளத்தில் இன்று பின்தங்கி நிற்பதும் எதார்த்த நிகழ்வு.

இந்தப் போக்கில் உருவான சில நாவல்களின் போக்கைப் பார்த்தால், நமக்கு சில விசயங்கள் புலனாகும். அந்தச் செய்திகளை ஒப்பிட்டு இந்தக்கதையை நாம் பரிசீலிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகின்றேன்.

தி. ஜானகிராமன் எழுதிய 'அம்மாவந்தாள்,' சினுவா ஆச்சியியின் 'சிதைவுகள்' என்ற ஆப்பிரிக்க நாவல், க.நா.சு.வின் 'பொய்த்தேவு' போன்ற நாவல்கள் பின்னோக்கிய பார்வையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் வீழ்ச்சியையும், அவ்வீழ்ச்சியின் ஊடான படிப்பிணைகளில் அச்சமூகமானது தன்னை சமகாலத்திய உலகுக்கு ஏற்ப தகவமைத்துக் கொள்ளுவதும், அதில் அச்சமூகத்தின் பழைய கலாச்சார, பண்பாட்டு அம்சங்கள் உதிர்ந்து, புதிய கலாச்சார, பண்பாட்டு அம்சங்கள் தளிர்ப்பதும், தனிமனிதர்களின் மனங்களின் ஊடாக வெளிப்பட்டு, சமூகத்தின் மொத்த சிந்தனையாக மாறுவதும், அவலங்களுக்கு ஊடேயான புத்துயிர்ப்பாக வெளிப்பாடு கொள்வதையும் வாசகர்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இத்தகைய கதை கூறும் பாணியானது ஒருவனைக் 'கதைசொல்லி'யிலிருந்து 'படைப்பாளன்' தரத்திற்குக் கொண்டு சென்றுவிடும். அப்பொழுது இந்தக் கதைகள், வெறும் கதைகளிலிருந்து 'நாவல்' என்ற வடிவத்திற்குப் பொருத்தமாகி வாசகனையும் அந்த உணர்விற்குள் இழுத்துவிடும். இத்தகைய தன்மைகள் சிறிதும் இன்றி ஒரு தேர்ந்த கதை சொல்லியின் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்படும் நெடுங்குருதி கதைசொல்லியின் சாமர்த்தியத்தினால் ஒரு பெரிய மலர்த்தோட்டம் போல் காட்சி அளித்தாலும் கொஞ்சம் அருகில் போய்ப் பார்த்தால் அத்தனை செடிகளும் சிமெண்ட்தொட்டிகளில் உள்ள குரோட்டன்ஸ்தான் என்பதும், மண்ணில் வேர்பதித்த ஒரு செடி தானும் அங்கு இல்லை என்பதும் கூர்த்த பார்வை இல்லாத பாமரனுக்குக்கூடப் புரிந்துவிடும். ●

17. எல்லைகள் - சாந்தாதத், விலை ரூ.60/- அருள் புத்தக நிலையம், 12, வானியர் வீதி, குறிஞ்சிப்பாடி-607902.

- மிதவைகளாய் நீந்திச் செல்லும் சின்னச்சின்னக்கதைகளின்தொகுப்பு-

18. சேகண்டி - பாட்டாளி, விலை ரூ.40/- மஜெம் பதிப்பகம், 2, சிவசாமிதெரு, அருப்புக்கோட்டை - 626101.

- பாட்டாளி, தன் பெயருக்கேற்ப பாட்டாளிகளின் வாழ்வனுபவங்களால் பின்னியுள்ள சிறுகதைத் தொகுப்பு -

19. நீலக்கடல் - ஆர்.கே. விலை ரூ.30, சௌடாம்பிகை பதிப்பகம், 26/17-எப், ராஜாஜி ரோடு, சேலம் - 636007.

- 'உயிர்த்திரு' என்னும் கவிதைத் தொகுதிக்குப் பின் கவிஞரின் மற்றுமொரு கவனத்துக்குரிய தொகுப்பு -

20. காதல் கொலைவான் - தமிழ் முருகன், விலை ரூ.25/- தொடர்பு முகவரி: ரெ.தமிழ் முருகன், பளுவான் நகர், கொத்தமங்கலம், ஆலங்குடி வட்டம், புதுக்கோட்டை - 614624.

- கவிதைகள் -

21. நதிக்கரை மயானம் - பா. செயப்பிரகாசம், விலை ரூ.60, சந்தியா பதிப்பகம், 77, நியூடெக் வைபவ் பிளாட்ஸ், 53 ஆம் தெரு, அசோகநகர், சென்னை-600083,

- எழுத்தில் இடையறாது பயணம் செய்து கொண்டிருப்பவரின் முன்னரே எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு -

22. தெருப்பாடகி முன் துருவ பட்சிகள் - தேவாசுரன், விலை ரூ.30/- ஊழிக்கூத்து பிரசுரம், 127, மேல சண்முகபுரம், 2 ஆம் தெரு, தூத்துக்குடி - 628003,

- ஒரு காவியமும் சில கவிதைகளும் -

23. Unwritten Letters - a novelette - Subrabarathi manian, Translated by Prema Nandakumar, Price : Rs.40, SAVE, 5, Iswarya Nagar, Dharapuram Road, Tiruppur-641 608.

- A collection of novelette and 5 short stories of humanised environmentalist. Subrabharathi manian -

இலக்குமிகுமாரன் ஞானதிரவியத்தின் மண்மணம் கமழும் நவீனகவிதைகள்

கீரனார் ஜாகிராஜா

தமிழில் விமர்சனங்கள் பாரபட்சமாயிருக்கின்றன. இன்றைய விமர்சனங்களில் அரசியல் அப்பட்டமாயிருக்கிறது. எப்போதும் தமிழில் இப்படித்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. நல்லவற்றை வாசகனுக்கு அடையாளங்காட்டுவதிலிருந்து விமர்சகர்கள் சாமர்த்தியமாகத் தப்பித்துக்கொள்கின்றனர். விமர்சகனே படைப்பாளியாகவுமிருப்பதால் இந்த வக்கிரம் நிகழ்ந்து விடுகிறது. சரியான படைப்பை வாசகனுக்குச்சரியான கோணத்தில் அறிமுகம் செய்துவைக்கிற நூல் மதிப்புரைகள் குறைவு. ஒன்று வானளாவப்புகழ்ந்து தள்ளுவது (இது அதிகம்); அல்லது ஒன்றுமே இல்லை என நிராகரிப்பது (இது ஆபூர்வம்). இன்னொரு பக்கம் படைப்பையும் படைப்பாளியையும் புறந்தள்ளி, நூலிலிருந்து ஏதேனும் நான்கு வரிகளை ஒப்புக்கு மேற்கோள் காட்டி, மீதிப்பக்கங்களை விமர்சகர் தனது தீவிர வாசிப்பனுபவத்தையும் மேதைமையையும் "தண்டோரா" கொட்டுவதற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்கிற அவலம் அல்லது அபத்தம் அதிகம்திகம். இந்நிலையில் இலக்குமி குமாரன் ஞானதிரவியத்தின் மூன்றாவது தொகுப்பாக நிலாப்பேச்சு நமக்குக் கிடைக்கிறது. (முன்னதாக "என்பதாய் இருக்கிறது," "ஒன்றுமில்லை என்று ஒன்றுமில்லை.")

இலக்குமிகுமாரனின் மூன்று தொகுப்புகளையும் வாசித்தபிறகு, மூன்றுக்கும் ஒரு தொடர்பு இழை - ஒன்றின் நீட்சியாய் மற்றொன்று விளங்குவதை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. நீண்டகலைப்படைப்பின் முப்பெரும் அத்தியாயங்களாகவும் இவற்றைக் கொள்ளலாம். மண் மணம் கமழ்கிற கிராமம், மனிதர்கள், உறவுகள், உறவுகளில் கிளைக்கும் நிகழ்வுகள், ஜீவராசிகள், தாவரங்கள் என மண்ணின் கவுச்சிமாறாமல் இவர் தருகிற கவிதைகள் நகர்ப்புற உயர்ஜாதி மற்றும் மத்திய தரவர்க்கவாசகர்களுக்கு மட்டும் புதியவை. "சொற்கோலம்", "காலக்கணுக்கள்" என்று கவிதைகளை வகைப்படுத்தி எழுதுகிறவர் இலக்குமி குமாரன். நிலாப்பேச்சு தொகுப்பின் முதல்கவிதை "சொற்கோலம்" ரகம் சார்ந்தது.

இலக்கியத்தில் அழவைப்பதும், அதிர்வடையச் செய்வதும் வெகுசலபம். சம்பவங்களை, வார்த்தைகளை நெக்குருக்கக்கோர்ப்பதில் இத்தகு உணர்வு சம்பந்தப்பட்டது மட்டுமன்று அதையும் தாண்டி வாசகனுக்கு முழுமையான பரிச்சயமற்ற புதிரான பிரதேசத்தை, அதன் ஜன்னல்களை திறந்துவைப்பதில் இருக்கிறது எழுத்தின் சூக்குமம். இலக்குமிகுமாரனின் கிராமம் அநேக வாசகர்களுக்குப் பரிச்சயமானதாகக்கூட இருக்கலாம். கிராமிய வாழ்வை சித்தரிப்பதில் சிறுகதைகள், நாவல், திரைப்படம் போன்ற வடிவங்கள் அண்மையில் தமிழுக்கு நிறைந்த ஒத்துழைப்பை வழங்கியுள்ளன. கிராமத்தை முன்னிறுத்துகிற கவிதைக் குரல்களில் இலக்குமிகுமாரனுடையது முதன்மையானது.

இவர், கவிதைகளுக்குள் புழங்குகிற தாராளமான சுதந்திரமான மொழி, கவிதைகள் சிக்கனமொழியில் கட்டமைந்திருக்க வேண்டுமெனும் இலக்கணத்தை சிதைத்து, வாசகனுடன் அன்யோன்யமாய் உரையாடுபவை.

எளிமை, எளிமைக்குள் பூடகம் எனும் புதிய கவிதைச்சூத்திரம் இவர் படைப்புகளிலிருந்து முகிழ்க்கிறது. "அது பாட்டுக்கு மேய்கிறது/அது பாட்டுக்கு பெருப்பிக்கிறது/பேசாமல் சாகிறது".

"உனக்கதில் வருத்தமிருந்தது... எனக்கும் தான்" எனத்தொடங்கும் கவிதையில் இருதாரங்கள் குறித்த வினாக்கள் எழும்புகின்றன. இளையதாரத்தின் பிள்ளைக்குரலாகவும் நேர்மையாகவும் ஒலிக்கிற கவிதைகையில் இரண்டு சகோதரிகள் ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்படுகிற தருணத்தில், அவ்வுறவில் எழுகின்ற சிக்கல்களும் பேதங்களுமாக ஒரு தரிசனம் கிடைக்கிறது. ஒரு சிறுகதைபோல சற்றே விரிந்தடங்கும் அலை, எவ்விதத்திலும் அயர்ச்சியைத் தராதது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

"பிறதொரு அலை"யில் பல்வேறு கிராமத்து காட்சிகளை படிமங்களாக அடுக்கி, மயக்கிவிட்டு,

"சாணியொட்டிய வைக்கோலால் நிரம்பிய குப்பையுச்சியில் மின்னுகிறத ந்ளுக்கோல் ஏற்றும் டீளாஸ்டிக் குழய்..."

என்று அதே படிம அழகின் வாயிலாகவே கவிதைக்கான அதிர்வைப் பகிர்ந்து கொள்வதும்,

"அப்பா இல்லாத போனால் என்ன...? அப்பா இருக்கிறார்..."

என கவிதையை அடக்கி ஓய்விப்பதும் உணர்வுச்சித்திரமாகக் கிடைக்கிறது.

கொத்தடிமை வழக்கம் தேசத்திலிருந்து ஒழிக்கப்பட்டதாக அரசாங்கங்கள் பீற்றிக்கொள்கின்றன. ஆனால் கிராமங்களை உற்றுப் பார்க்கையில் மிகத் தந்திரமாகவும், நனிநாகரிகமாகவும் அது நடைமுறையில் உள்ளதை ஊக்க முடிகிறது. 21-ஆம் நூற்றாண்டிலும் கிராமத்து தென்னந்தோப்புகளில் பல பஞ்சையர் குடும்பங்கள் சீரழிவுது தொடர்கிறது. இந்த அவலங்களின் நேரடி சாட்சியாக இலக்குமிகுமாரன் விளங்குவதை "வாக்குமலம்" தந்து மெய்ப்பிக்கிறார். மாடுகளைக் குறித்த வருத்தம் எங்களுக்கு இருந்தது - எங்களுக்கு முழுத்த மனிதர்கள் குறித்து இருந்ததில்லை என்று பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொள்கையிலும்,

"பல மனிதர்களைப் புளிய மிளாறால் விளாசியிருக்கின்றோம் ஆறு வருசம் குடும்பத்தோடு உழைத்த பின்னும் வட்டிபோட்டு வாங்கிக் கொண்டோம் பல குடும்பப் பெண்கள் எங்கள் "புழக்கைவேலை" களையும் எங்கள் ஆண்டல்களையும் கொண்டார்கள்..."

என்று எழுதுகிறபோது, மறைக்கப்படுகிற உண்மைகளை தோண்டி எடுத்து மறுபரிசோதனை செய்கிற கலக்காரனாக இவரை உணரமுடிகிறது.

கிராமத்து விவசாயக் குடும்பங்களில் மாடுகள் பெறும் முக்கியத்துவம் மனிதர்கள் கூட பெறுவதில்லைதான். இலக்குமிகுமாரனின் முதல்தொகுப்பில் (என்பதாய் இருக்கிறது) காளை மாடுகள் தங்கள் வலிகளையும், ரணங்களையும் குறித்து தங்களுக்குள் கதைத்துக்கொள்வதாகக் கவிதை உண்டு. வெளியான காலக்கட்டத்தில் தேர்ந்த வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்த கவிதை அது. இந்தத் தொகுப்பில் சென்னைப் பயணத்துக்காகத் தன் மாடுகளை விற்க நேரிட்ட அவலம் குறித்து கரைந்திருக்கிறார்.

“அவீழ்த்துக் கொடுக்கும் போது
இரவலுக்கென்றோ
குளிப்பாட்டவென்றோ
ஏதேனும் வேலைக்கென்றோ
எண்ணிக்கொண்டு போயிருக்கும்...
எனவேதான்
திரும்பியும் பார்க்கவில்லை
சொல்லிக்கொண்டும் போகவில்லை”

நகர்ப்புறம் சார்ந்த சுயநிதிக்கல்லூரி
ஒன்றில் துணை முதல்வராகப் பணி
புரிகிற இலக்குமிராமன் தன் தொழில்
நிமித்தம் இன்ஷூர் செய்து, இருசக்கர
வாகனத்தில் பயணித்தாலும், மனத்
தளவில் “அத்திவெட்டியானாகத்தான்
வாழ முடிகிறது. “ஊருக்குள் இழுத்து
வந்தாலும், நினைவில் காடுள்ள
சிம்ஹம்” என்று ஒரு மலையாளக்கவி
எழுதியதைப் போல, சகல நிமிஷங்
களும் தன் வேர்களைத் தேடிச் செல்கிற
மண்ணின் குமாரனாகத்தான் நாம்
இவரைதரிசிக்க நேர்கிறது.

இன்னொரு அம்சம் இலக்குமிகுமார
னின் அரசியல். இவரின் எல்லாக்
கவிதைகளிலும் ஏதோ ஒரு விதத்தில்
அரசியல் ஊடும் பாவுமாய்ப் பின்னிப்
பிணைந்திருக்கிறது. வாழ்வின் சகல
அம்சங்களையும் அரசியல் வயிலாக
தரிசிக்கிற தமிழ்க்கவிஞர்களில் குறிப்
பிடத்தக்க இடம் இலக்குமிகுமாரனு
டையது. இவரது அரசியல் என்ன
என்பது இவருடைய வாசகர்களுக்குப்
பரிச்சயமானதே.

“எங்களுக்கு
மதம் பிடித்ததை மறைத்துவிட்டு
புனிதப்போரென்ப பொய்யுரைத்து
கோடியாண்டுகளைக் குடித்துவிட்டு
நாணம் என் அண்ணனும
மனிதனை “வளர்க்கத்”
தத்துவம் ஒன்று தயாரிக்கின்றோம்
இப்படி
வெகு நாளாய்...”

“யோசீத்ததுண்டுதான்
நஞ்சையில் கொஞ்சம் மண்ணெடுத்து
நல்ல தண்ணீர் குட்டையில் நீரெடுத்து
எங்களுக்குரியதை நாங்கள்
பண்ணிக்கொண்டாலென்னெவ்வாறு...”

“மழைக்குப் பொங்கி வந்து
வீதியில் ஊர்ந்தூர்ந்து
செருப்புக் காலடியில்
சக்கரட்டயரடியில்
நகங்கிச் சாகும்
“இயந்திரக்கோபம்!”

“என் இடமும் இல்லை
என் பையும் இல்லை
அசையும் அட்டைக் கால்களெல்லாம்
“மின்னாடிப்போ” வெனக் கத்துகின்றன.”

“முதலைகள்
வாய்பிளந்தலைந்தாலும்

எப்போதும் பசியோடிருப்பதில்லைதானே
மேலும்...

முதலைவாயில் அகப்படாமல்
தப்பித்துவிட்டதெல்லாம்
“சாகசமாக” க்கருதப்படுகிறதானே?”

“அவர்கள்
போலமுறை வந்தபோது
நீங்கள் பிறந்திருக்கவில்லை
இந்தமுறை உணர்ந்திருக்கவில்லை...
அதோ... மீண்டும் அவர்கள்
டங்கல் மீதேறி தாராளமான
தாராளமாக!!!”

தமிழ்க்கவிதைப்பரப்பில் இருபது
ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து இயங்கி
வருகிற இலக்குமிகுமாரனின் குரலுடன்
சிற்றிதழ்ச்சூழலில் ஒலிக்கின்ற பிற
குரல்களை நாம் ஒப்பிட்டுக் காண்கை
யில், நவீன கவிதைகள் அதிகம் சட்டை
செய்யாத புலப்பின்னணி, பாசாங்கின்றி
நேரிட்டு பேசும் தொனி, மார்க்சிய
அழகியலுடன் கூடிய அரசியல், கீழ்
வர்க்கத்துடனான இணக்கம், இழப்பின்
துயரங்கலந்த ஏக்கம், நகர்ப்புற வாழ்
வுடன் ஒவ்வாமை, உறவுகளின் சிக்கல்
களும் அவற்றால் நிகழும் மனநெருக்
கடிகளும், படைப்பாளிக்கேயுரிய கர்வ
ஆக்ரோஷ அழிதஇயல்புகள், மௌனத்தை
சிதறடித்தல், வார்த்தைகளுக்குள் மர்மப்
புன்னகை உறைய ஒளிந்திருக்கின்ற
லௌகீக தத்துவங்கள், கிச்சு கிச்சு
மூட்டாமல் தடவித்தடவி பிறகு நகம்
பதிய கிள்ளி வைக்கிற அங்கதம்; -
இப்படியாகப் பல்வேறு இயல்புகள்.

கவிதைகளில் குழைந்த மண்ணின்
மணம், நாட்டார்வழக்கியல்.... இவை
நவீன கவிஞர்களில் இவரை தனித்து
அடையாளங்காட்டுகிறது.

அகம், புறம் எனும் இருவேறு தளங்
களில் இயங்குகிற கவிதைகளில்,
இலக்குமிகுமாரனின் படைப்புகள்
புறம் சார்ந்த லௌகீக வெளிப்பாடுகள்
எனப் போகிற போக்கில் பொதுவாக
கணிக்க இடம் தராமல் செல்கிறார்.

“ஏரியின் மீதுர்ந்த
கரையாமல் மூழ்காமல்
பணைமரமீதில்
ஏறிப்பின் இறங்கி
சீந்தாமல் சிதறாமல்
கள்ளிமுள்காட்டடையே
காயப்படாமல்
குத்திய குச்சியில் வீழ்ந்து
கீழ்ப்பட்டுப் போகாமல்
பள்ளங்கள் பாய்ந்தும்
மேடேறி ஊர்ந்தும்
உடைபட்டுப்போகாமல்
பயணிக்கும்
அந்தப்பருந்தின் பிறல்.”

ஒரு புறம் தமிழ் இலக்கியம் உலகத்
தரத்துக்கு நெருங்கிவிட்டதாக ஆய்

வாளர்கள் கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்
கிறார்கள். சங்கப்பாடல்களையும்,
குறளையும் தவிர்ந்து தமிழில் வெளி
யீடும் பெருகிவிட்டது. புகழ்பேர்களில்
கொட்டிக்கிடப்பவை கண்டு கிறு
கிறுக்கநேரிடுகிறது. மிக சாதாரணமாக
“நோபல்” கனவுகளைக் காணமுடி
கிறது. ஆனாலும் தமிழ் இலக்கி
யத்துக்கு லாபமென எஞ்சுவது சொற்
பம். கூறியது கூறல், இமிட்டேஷன்,
மேலோட்டமான பார்வைகளும்
அணுகுமுறையும் ... இவை அதிகம்
நிலவுகிறபோக்கு ஆரோக்யமானதன்று.
இன்னமும் யதார்த்தமின்றி இலக்கிய
மில்லை என்பது மறைக்கப்படுகிற
உண்மை. ஒரு விதத்தில் பார்க்கப்
போனால் இவ்வீதவாதிகள் “கலையை
அழிக்கப் பிறந்தவர்கள்” எனத்
தங்களை சொல்லிக் கொண்ட பிரான்
சின் “டடாயிஸ்டுகள்”.

இலக்குமிகுமாரன் கவிதைகள் நிலம்,
மொழி, கலாச்சாரம் இவைகளின் மேல்
இயங்குபவை. காலனி ஆதிக்கச்
சூழலில், தாராளமயமாக்கலின் வலை
விரிப்புக்களில், தொன்மமும், புராதன
மும் நமக்கேயான கலாச்சாரமும்
திட்டமிட்டு வேறுபடுத்தப்பட்டு வருகிற
காலத்தில் ஒரு கடைக்கோடி கிராமத்
தின் ஆன்மாவாக, மண்ணின் குறியீடாக
இலக்குமிகுமாரன் கவிதைகளை இனங்
காண முடிகிறது. தமிழ்ச்சூழலில் இத்
தகு குரல்கள் அபூர்வமாகவே கவனம்
பெற்றிருக்கின்றன. புதின வகையில் கி.
ராஜநாராயணன், கவிதையில் பழ
மலய் என்று குறுகிய பட்டியலில்
இலக்குமிகுமாரன் ஞானதிரவியம்
பெயரும் இடம் பெற வேண்டும்.
அதற்குசளைக்காத தொடர்ந்த இயக்கம்
தேவைப்படுகிறது.

நிலாப்பேச்சு இவருடைய முந்தைய
தொகுப்புகளை விஞ்சி நிற்கிறது.
ஆனால் “சந்தி”, “தனை” போன்ற
கவிதைகள் இவருடைய ஆளுமையின்
முன்னால் சாதாரணமானவை; மேலோட்
டமானவை. எனவே வெட்டுண்ட
விருட்சத்தின் விதையாக விளங்க
இலக்குமிகுமாரனாக, வெடித்துச்
சிதறியவரிடமிருந்து, “காலமாகிப்
போகாது காலமாக ஆகிப்போவேன்
காண்” என்று நம்பிக்கையுள்ளவரிடமி
ருந்து வாசக உலகம் கோருவது மண்
னின் பாடகன் எனும் அடையாளங்
களைத்தான்.

நிலாப்பேச்சு, இலக்குமிகுமாரன்
ஞானதிரவினம்) ரூ. 50/-, “அனன்யா,”
8/37, பி. ஏ. ஓய். நகர், (குழந்தை இயேசு
கோவில் அருகில்), புதுக்கோட்டை
சாலை, தஞ்சாவூர் - 613005.

ப. சோழநாடனின் இன்னொரு இசை வரலாறு

நாதஸ்வரக் கலைஞர் டி.என். ராஜரத்தினம் பிள்ளை, நாடக/திரைப்பட நடிகையும் பாடகியுமான கே.பி.சுந்தரம்பாள் ஆகியோரின் வாழ்க்கைச் சரிதங்களுக்கு அடுத்த படியாக ப. சோழநாடன் வழங்கியிருப்பது வீணை இசைக் கலைஞர் தனம்மாளின் இசை வரலாறு.

இது வெறுமனே பத்தோடு பதினொன்றாக செய்யப்படும் கல்வி வளாக வரலாறு அல்ல. தமிழிசைக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்த வரலாற்றை, மறைக்கப்பட்டிருந்த வரலாற்றை நேர் செய்யும் வரலாறு ஆகும்.

தனம்மாளின் வரலாற்றுடன் வீணையின் வரலாற்றையும் பதிவு செய்கிறது இந்நூல். வில்லிலிருந்து யாழ் தோன்ற, யாழிலிருந்து தம்புரா, சுரமண்டலி, செங்கோட்டு யாழ், கோட்டு வாத்தியம், வீணை ஆகியன பரிணமித்திருக்கின்றன. யாழே வீணையாக உருமாற்றம் கொண்டதை ஆபிரகாம் பண்டிதர், ஆனந்த குமாரசாமி மற்றும் விபுலானந்த அடிகள் வழியாக நிறுவுகின்றார் ப. சோழநாடன். அதற்கு வலு சேர்க்கும் வகையில் கோயில் சிற்பங்களில் யாழும் வீணையும் இடம் பெற்றிருப்பதை நிழற்படங்களாகச் சேர்த்துள்ளார்.

யாழினை மீட்டிப் பாடியவர்கள் பாணர்கள்; குப்தர்கள் காலத்தில் இந்து சமய மறுமலர்ச்சியின்போது பிராமணர்கள் வீணையினை எடுத்துக் கொள்ள, யாழ் புறக்கணிக்கப்பட, பாணர்களும் புறக்கணிக்கப்பட்டனர்; எனவேதான் யாழ் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது என்கிறார். மேலும், பௌத்தர்களது கலாசாரத்திலும் யாழ் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் பௌத்தம் மறையத் தொடங்கும் போது யாழும் மறையத் தொடங்குகிறது என்றறிய முடிகின்றது.

இன்னொன்றையும் குறிப்பிடுகிறார் ப. சோழநாடன். பாணர்களே வடநாட்டில் செல்வழிப்பண்ணை மார்க்க இசையாகப் பரப்பியவர்கள்; பாணர்களே கந்தர்வர்கள்; கந்தர்வர்கள் வாழ்ந்த இடம் காந்தாரம்.

'சிறந்த குதிரைகள் பிறக்கும் தேசம் காந்தாரம். சிந்து நதிக்கருகிலுள்ள தேசம் காந்தாரம்' என்கிறது அபிதான சிந்தாமணி.

காந்தாரக் கலையின் தாக்கம் இந்தியச் சிற்பங்களில் இடம் பெற்றிருப்பது குறித்துப் படித்திருக்கிறோம். இந்நிலையில், பாணர்களுக்கும், காந்தாரத்திற்குமான தொடர்பை விளக்க மேலும் தரவுகள் தேவை.

தனம்மாள், வீணை மீட்டும்போது பாடுவதும் உண்டு. பாடிக்கொண்டே யாழ் மீட்டிய பாணர் மரபு தனம்மாள் வரை தொடர்கிறது என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடும் இடம் சுவாரஸ்யமானது.

தனக்கு முன் நான்கு தலைமுறைகளும் தனக்குப்பின் நான்கு தலைமுறைகளும் கொண்டிருந்த தனம்மாள், சென்னையின் ஜார்ஜ் டவன் பகுதியிலிருந்து வந்தவர். ஆணை அய்யாவின் சாகித்யங்கள், சீகாழிலுவரின் பாடல்கள், தர்மபுரி சுப்பராயரின் ஜாவளிகள், தேவாரம், திருவாசகம், பிரபந்தம், திருப்புகழ், அருட்பா எனப் பெரும் இசைக் கருவூலத்தைக் கொண்டிருந்தவர். வீணை மீட்டலில் தஞ்சாவூர் பாணி என்பதைத் தொடங்கி வைத்தவர் இவரே. தமிழ், தெலுங்கு,

மலையாளம், கன்னடம், உருது, இந்தி, மராட்டி மொழிகள் அறிந்திருந்த தனம்மாளுக்கு இந்துஸ்தானி சங்கீதத்திலும் நாட்டம் இருந்திருக்கிறது. இசையை நுட்பமாக அணுகுவது, இசையில் திளைப்பது, சக இசைக்கலைஞர்களை வெகுமதிக்குடன் பாராட்டுவது என்பது தனம்மாளுக்கே உரிய கலை.

"நவராத்திரி சமயம் மல்லிகை, ரோஜா மலர்களைக் கொண்ட கிளையொன்றை உருவாக்கி, அதற்குக் கீழே அமர்ந்து கலப்படம் இல்லாத பன்னீர் கலந்த சந்தனக்குழம்பை உடம்பில் தடவிக்கொண்டு கூடவே லக்னோவில் இருந்து வரும் வாசனைத் தைலத்தில் மிருதுவான விரல்களால் தொட்டு வீணையை வாசிப்பார்". (பக்-56.)

டி.என். ராஜரத்தினம் பிள்ளை வீணை தனம்மாளின் இசை பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்: "ஸ்ரீமதி வீணை தனம்மாள் அவர்களை அடிக்கடி திருவாடுதுறைக்கு அழைத்து எனதில்லத்தில் அவர்களின் வீணையை வாசிக்கச் சொல்லி நான் நாதஸ்வரத்தை வாசித்துக் கொண்டு அவர்களிடமிருந்து வருகிற அபரிமிதமான ஜார் கமகங்களையும் பிடிகளையும் நான் கிரகித்துக்கொண்டு நாதஸ்வரத்தில் வாசித்துக் கொள்வேன்." (பக்-64.)

இந்நூலில் அரிய தகவல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பதற்கு ஒரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டலாம். கோணங்கியின் 'பாழி' நாவலில், வீணை தனம்மாளின் இசைப் பயிற்சியைக் குறிப்பிடுமிடத்தில் பால்தாஸ் என்பவர் பெயர் இடம் பெறும். அவர் வாலாஜாவைச் சேர்ந்தவர் என்ற குறிப்பு இருக்கும். மேலும் அவரைப் பற்றிய செய்திகளைச் சேகரிக்க வேண்டும் என்று வாலாஜா பேட்டை சென்று, வெங்கட்ரமண பாகவதரின் குடும்பத்தினரிடம் விசாரித்தபோதுகூட, யாருக்கும் தெரியாமல் இருந்தது. இந்நூலாசிரியர் அவரைப் பற்றி விவரித்துள்ளார்.

"பார்வையை இழந்த தாஸ், கழுத்தில் எப்போதும் வீணையைக் கட்டித் தொங்க விட்டுக் கொண்டு இருப்பவர்... பால்தாஸ் மூலம் கௌரியம்மாளின் பதங்களையும் சேத்ரக்ஞர் பதங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்." (பக்-50.)

தனம்மாள் இசையைக் கேட்பவர்கள் சீன தேசத்தவராயினும் மனத்திற்குள் ஊடுருவிப் போய்விட முடியும் என்று டி.கே.சி. ஒருமுறை குறிப்பிட்டார். பிறகேன் இத்தகைய கலைஞர்களது வரலாறு எழுதப்படாது போயிற்று? அவர் தாசி மரபிலிருந்து வந்தவர் என்பதால். இப்படியேதான் யாழும் மறைக்கப்பட்டது அதனை இசைத்தவர்கள் பாணர்கள் என்பதால்.

ஒருகாலத்தில் மதுரையை மையமாகக் கொண்டிருந்த தமிழர் இசை, பின்னர் தஞ்சையை மையம் கொண்டது. மராட்டியர் செல்வாக்குக் குறையவும், சென்னையை மையமிடலாயிற்று. எங்காவது ஒரிடத்தில் மையமிட்டு வளர்ந்து வந்த தமிழ் இசைக்கு வரலாற்றில் மட்டும் இடமளிக்காமலிருப்பதில் மிக்க கவனமாயிருந்துள்ளனர்.

- சா. தேவதாஸ்

வீணை அதன் பேர் தனம்

ப. சோழநாடன், விலை ரூ.50/-

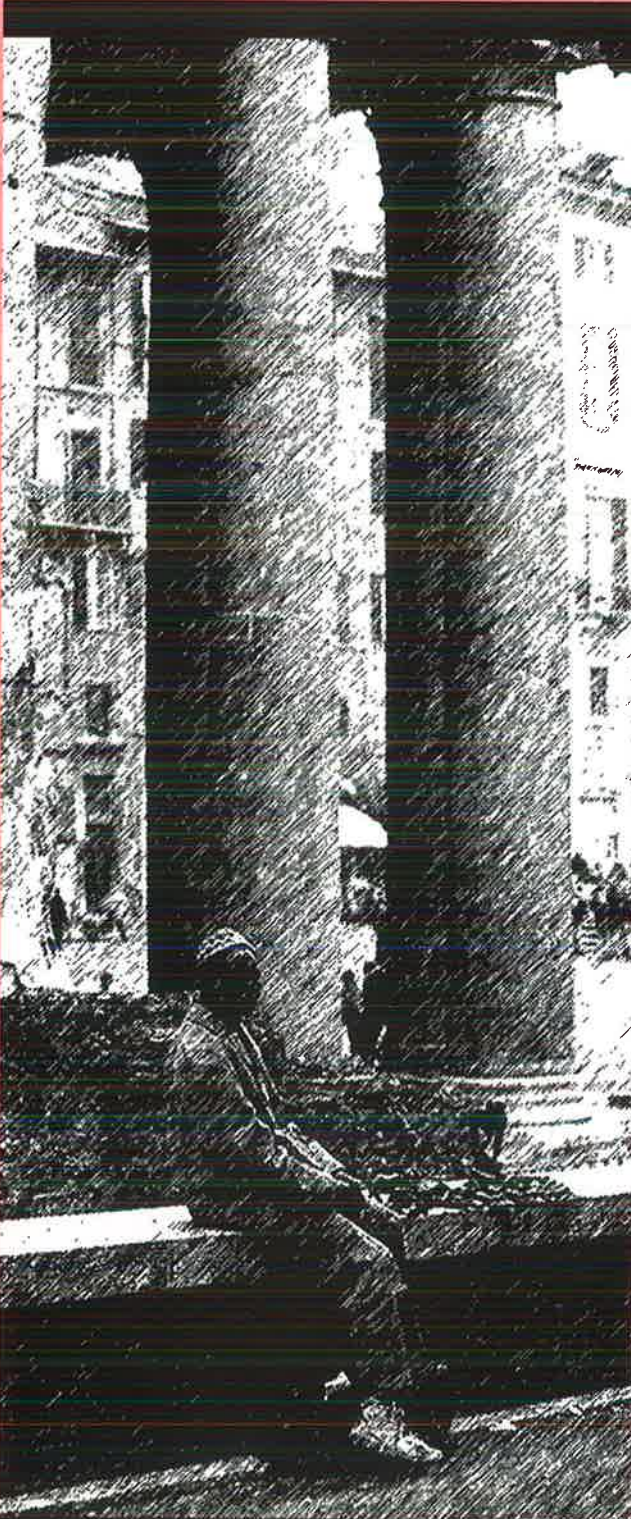
ரிஷபம் பதிப்பகம், இரண்டாம் தளம்,

எண்.31/45, இராணி அண்ணாநகர்,

பி.டி.ராஜன் சாலை, சென்னை - 600 078.

பேரமைதி

இளமுருகு

எல்லாம் அமைதியாய் முடிந்தன

நுரைக்கும் சொற்பெருக்கு கேட்டு
மணலாறுகள் மயங்கிக் கிடந்தன
வீரிடும் வாகனச் சத்தத்தில்
காலிக் குடங்களின் ஒலி கரைந்தது

பிரம்மாண்டமான சுவரொட்டிகளைச்
சுவர் முகங்கள்
மூச்சுத் திணறச் சந்தோசமாய்ச்
சுமந்து திரிந்தன

நகரங்களை மூடிமறைத்த
குப்பைப் புகைமண்டலம்
மேகத்திரள் என அர்த்தப்பட்டது

கடவுள்கள் பெற்ற
இடையறாத பூசை நைவேத்தியங்கள்
தானிய இருப்பின் சாட்சியங்களாயின

எல்லாம் அமைதியாய் முடிந்தன

வரவேற்பு விரிப்புகள்
வானம் வந்து விழுந்து கிடக்கும்
அதிசயம் எனப் பரவிற்று

முடைநாற்றச் சவால்கள்
அறிவூட்டும்
கொள்கை விவாதத் தர்க்கங்களாயின

குரல்வளை நெரிக்கும் கைகளின்
முகக்கவர்ச்சி
காணத் தீராக் காட்சியாயிற்று

ஒலிபெருக்கிகளின் முன்னே
கண்ணிவெடிகள் சக்தியிழந்தன

எல்லாம் அமைதியாய் முடிந்தன
எல்லாம் அமைதியாய் முடிந்தன
அமைதி
பேரமைதி.